

NHỮNG BÀI VĂN MẪU

DÀNH CHO HỌC SINH LỚP 6

MỤC LỤC

TT		Trang
	Lời nói đầu	
	<i>Phần một</i> VĂN TỰ SỰ	
	I. Đặc điểm	
	II. Yêu cầu của bài văn tự sự ở lớp 6	
	III. Cách làm bài văn tự sự ở lớp 6	
	IV. Một số đề và dàn bài	
	<i>Phần hai</i> VĂN MIÊU TẢ	
	I. Đặc điểm của văn miêu tả	
	II. Các dạng văn miêu tả ở lớp 6	
	III. Cách làm một bài văn miêu tả	
	IV. Một số đề và dàn bài	
	<i>Phần ba</i> MỘT SỐ BÀI VIẾT THAM KHẢO	

LỜI NÓI ĐẦU

Phần *Tập làm văn* trong chương trình và sách giáo khoa Ngữ văn Trung học cơ sở đặt ra nhiều yêu cầu phong phú, đa dạng có tính chất thực hành. Đối với lớp 6, để việc học tập có hiệu quả, chúng ta có thể luyện tập viết các đề văn sau:

Hãy kể lại một kỷ niệm thời thơ ấu làm em nhớ mãi; Thay lời bà mẹ Thánh Gióng, hãy kể lại câu chuyện Thánh Gióng đánh giặc Ân cứu nước; Hãy kể tóm tắt truyện Thánh Gióng; Kể về một người thầy (cô) kính yêu nhất của em; Trong vai Sơn Tinh hoặc Thủy Tinh, hãy kể lại truyền thuyết Sơn Tinh, Thủy Tinh; Viết tiếp phần kết truyện Ông lão đánh cá và con cá vàng; Em hãy tưởng tượng và kể lại một cuộc gặp gỡ với một trong các nhân vật cổ tích hoặc truyền thuyết; Hãy tưởng tượng và kể lại cuộc trò chuyện tâm sự giữa các đồ dùng học tập; Trong buổi lễ đăng quang, Lang Liêu đã kể cho mọi người nghe về sự ra đời của hai loại bánh: bánh chưng và bánh giầy. Hãy ghi lại lời kể ấy; Tưởng tượng cuộc thi vẽ đẹp của các loài hoa và trong vai một loài hoa, em hãy kể lại cuộc thi đó; Trong vai ông lão, cá vàng hoặc mẹ vợ, hãy kể lại chuyện Ông lão đánh cá và con cá vàng; Em hãy kể lại lời tâm sự của cây bàng (hoặc cây phượng) non bị lũ trẻ bẻ cành lá; Hãy kể lại một việc làm khiến bố mẹ em vui lòng; Hãy tưởng tượng và kể lại câu chuyện 10 năm sau, khi em về thăm trường cũ; Trong vai thầy Mạnh Tử kể lại chuyện Mẹ hiền dạy con; Hãy kể tóm tắt câu chuyện Cây bút thần; Em hãy miêu tả quang cảnh tung bừng nơi em ở vào một ngày đầu xuân mới; Hãy miêu tả hình ảnh người thân yêu nhất của em; Dựa

vào văn bản *Bức tranh của em gái tôi*, hãy miêu tả lại hình ảnh người em gái theo trí tưởng tượng của em; Hãy tả lại Ông Tiên trong các truyện cổ tích dân gian theo trí tưởng tượng của em; Tả lại quang cảnh một buổi sáng trên quê hương em; Hãy tả lại hình ảnh một loài cây vào dịp tết đến xuân về; Miêu tả một cảnh đẹp mà em đã gặp trong mấy tháng nghỉ hè (có thể là phong cảnh nơi em nghỉ mát, hoặc cánh đồng hay rừng núi quê em); Từ bài văn *Lao xao* của Duy Khán, em hãy tả lại khu vườn trong một buổi sáng đẹp trời; Em hãy viết thư cho bạn ở miền xa, tả lại khu phố hay thôn xóm, bản làng nơi mình ở vào một ngày xuân, hè, thu hoặc đông; Em đã chứng kiến cảnh bão lụt ở quê mình hoặc xem cảnh đó trên truyền hình, hãy tả lại trận bão lụt khủng khiếp đó; Em hãy tả lại một sự việc khiến cha mẹ không hài lòng; Tả dòng sông mùa lũ; Em hãy tả lại khu vườn nhà em; Hãy miêu tả con đường từ nhà đến trường; Em hãy viết bài văn miêu tả về một trong những người thân của mình; Tả cảnh hoàng hôn quê em; Tả cảnh vườn trái cây của miệt vườn quê em; Em hãy tả một người bạn thân của em; Tả cảnh hoàng hôn quê em,...

Tuy nhiên, vì khuôn khổ nhất định, cuốn sách này chỉ giới thiệu được một số bài viết theo cấu trúc bốn phần như sau:

- Phần một: *Văn tự sự*
- Phần hai: *Văn miêu tả*
- Phần ba: *Một số bài viết tham khảo*

Đây không phải là cuốn văn mẫu và cũng không phải là tài liệu để học sinh sao chép. Chính vì vậy, trong mỗi phần thuộc mỗi kiểu văn, sau các đề bài tiêu biểu cho kiểu văn đó, người biên soạn nêu dần ý chỉ tiết để học sinh hình dung được cách thức, bước đi và hướng thực hành viết bài văn. Như vậy, khái niệm "mẫu" ở đây được hiểu là bài văn do chính học sinh tự viết theo những thể thức do kiểu bài văn quy định, tự lựa chọn cách diễn đạt phù hợp của mình.

Cuốn sách chắc sẽ còn những khiếm khuyết. Chúng tôi rất mong nhận được ý kiến đóng góp để có thể nâng cao chất lượng trong những lần in sau.

Xin chân thành cảm ơn.

Phần một

VĂN TỰ SỰ

- ***KỂ CHUYỆN (TUỒNG THUẬT LẠI TRUYỆN)***

- ***KỂ CHUYỆN ĐỜI THƯỜNG***

- ***KỂ CHUYỆN TUỒNG TƯỢNG***

I. ĐẶC ĐIỂM

1. Tự sự là phương thức trình bày một chuỗi các sự việc, sự việc này dẫn đến sự việc kia, cuối cùng dẫn đến một kết thúc, thể hiện một ý nghĩa.

2. Những yếu tố cơ bản của bài tự sự:

- Sự việc: Các sự kiện xảy ra.

- Nhân vật: Người làm ra sự việc (gồm nhân vật chính và nhân vật phụ)

- Cốt truyện: Trình tự sắp xếp các sự việc.

- Người kể: Có thể là một nhân vật trong câu chuyện hoặc người kể vắng mặt.

II. YÊU CẦU CỦA BÀI VĂN TỰ SỰ Ở LỚP 6

1. Với bài tự sự kể chuyện đời thường

- Biết sắp xếp sự việc theo một trình tự có ý nghĩa.

- Trình bày bài văn theo một bố cục mạch lạc 3 phần.

- Tuỳ theo yêu cầu đối tượng kể để lựa chọn tình huống và sắp xếp sự việc có ý nghĩa.

2. Với bài tự sự kể chuyện tưởng tượng

- Biết xây dựng cốt truyện tạo tình huống tưởng tượng hợp lý.

- Câu chuyện tưởng tượng phải có ý nghĩa và bố cục rõ ràng. (theo kết cấu 3 phần của bài tự sự)

III. CÁCH LÀM BÀI VĂN TỰ SỰ Ở LỚP 6

Tuỳ theo từng dạng bài tự sự ở lớp 6 để có cách trình bày dàn ý và viết bài cho phù hợp. Dưới đây là một vài gợi ý dẫn.

1. Với dạng bài: *Kể lại một câu chuyện đã được học bằng lời văn của em*

- Yêu cầu cốt truyện không thay đổi.

- Chú ý phân sáng tạo trong mở bài và kết luận.

- Diễn đạt sự việc bằng lời văn của cá nhân cho linh hoạt trong sáng.

2. Với dạng bài: *Kể về người*

- Chú ý tránh nhầm sang văn tả người bằng cách kể về công việc, những hành động, sự việc mà người đó đã làm như thế nào. Giới thiệu về hình dáng tính cách thể hiện đan xen trong lời kể việc, tránh sa đà vào miêu tả nhân vật đó.

3. Với bài: *Kể về sự việc đời thường*

- Biết hình dung trình tự sự việc cho xác thực, phù hợp với thực tế.
- Sắp xếp sự việc theo thứ tự nhằm nổi bật ý nghĩa câu chuyện
- Lựa chọn ngôi kể cho đúng yêu cầu của bài văn.

4. Cách kể một câu chuyện tưởng tượng

**Các dạng tự sự tưởng tượng ở lớp 6:*

- Thay đổi hay thêm phần kết của một câu chuyện dân gian.
- Hình dung gặp gỡ các nhân vật trong truyện cổ dân gian.
- Tưởng tượng gặp gỡ những người thân trong giấc mơ....

**Cách làm:*

- Xác định được đối tượng cần kể là gì? (sự việc hay con người)
- Xây dựng tình huống xuất hiện sự việc hay nhân vật đó.
- Tưởng tượng các sự việc, hoạt động của nhân vật có thể xảy ra trong không gian cụ thể như thế nào?

IV. MỘT SỐ ĐỀ VÀ DÀN BÀI

Đề 1. Trong vai Âu Cơ (hoặc Lạc Long Quân), hãy kể lại câu chuyện *Con Rồng cháu Tiên*.

**Yêu cầu*

- Dạng bài: Kể chuyện tưởng tượng (dựa theo truyện): đóng vai một nhân vật kể lại.

**Nội dung*

Kể lại truyền thuyết *Con Rồng cháu Tiên* theo lời nhân vật Âu Cơ (hoặc Lạc Long Quân). Kể đủ, chính xác các sự việc, chi tiết chính của câu chuyện. Có thể tưởng tượng thêm chi tiết để làm nổi rõ ý nghĩa đề cao nguồn gốc cao quý của dân tộc Việt và ý nguyện đoàn kết...

**Hình thức*

- + Ngôi kể thứ nhất, bộc lộ thái độ, cảm xúc của người kể.
- + Xen miêu tả, đối thoại cho lời kể sinh động.

Đề 2. Tưởng tượng và kể lại cuộc gặp gỡ với một nhân vật trong truyền thuyết mà em đã học.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: Kể chuyện tưởng tượng.
- Nội dung:
 - + Tưởng tượng và kể lại hoàn cảnh gặp gỡ với nhân vật (trong một giấc mơ sau khi được học, được đọc hoặc nghe kể về câu chuyện có nhân vật ấy khi đi tham quan đến một nơi có khung cảnh thiên nhiên gợi nhớ đến câu chuyện và nhân vật...).
 - + Kể lại diễn biến: Căn cứ sự việc liên quan đến nhân vật (do nhân vật tạo ra

hoặc liên quan đến nhân vật).

– Hình thức:

+ Xây dựng một số lời thoại với nhân vật để từ đó hiểu thêm về nhân vật, hiểu thêm ý nghĩa truyện...

+ Kể đan xen với tả, bộc lộ cảm xúc.

Đề 3. Trong vai Lang Liêu, kể lại chuyện *Bánh chưng, bánh dày*.

**Yêu cầu*

– Kiểu bài: đóng vai nhân vật kể lại truyện.

– Nội dung: Kể lại đầy đủ các sự việc chính của câu chuyện. Thể hiện niềm vui sướng, tự hào khi thấy được giá trị của hạt gạo và thành quả từ bàn tay lao động của mình.

– Hình thức: Dùng ngôi thứ nhất để kể lại. Lời kể cần thể hiện cảm xúc, có hình ảnh.

Đề 4. Trong vai người mẹ, hãy kể lại câu chuyện *Thánh Gióng*.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: kể chuyện tưởng tượng, đóng vai một nhân vật để kể.

- Nội dung: kể đầy đủ các sự việc chính của truyện (Gióng ra đời kỳ lạ, Gióng trở thành tráng sĩ, Gióng giết giặc cứu nước rồi bay về trời).

- Thể hiện được cảm xúc của nhân vật về một số chi tiết trong truyện (vui mừng khi Gióng chào đời; tâm trạng buồn khi giặc Ân chuẩn bị xâm lược trong khi Gióng đã ba tuổi vẫn chưa nói, chưa cười, đặt đâu nằm đấy; ngạc nhiên, xúc động khi Gióng cất tiếng nói đầu tiên là đòi đi giết giặc...).

- Hình thức: kể ở ngôi thứ nhất, thêm đối thoại.

Đề 5. Kể lại một kỷ niệm đáng nhớ thời thơ ấu của mình.

**Yêu cầu*

– Kiểu bài: kể chuyện đời thường.

- Nội dung:

+ Đó phải là một kỷ niệm để lại trong tâm hồn em những ấn tượng sâu sắc, khó phai mờ (có thể là kỷ niệm với một người thân; kỷ niệm với bạn bè, thầy cô; kỷ niệm về một chuyến đi...).

+ Kể lại diễn biến kỷ niệm ấy một cách hợp lý, các sự việc liên kết chặt chẽ. Câu chuyện để lại trong tâm hồn em một bài học, một cảm xúc sâu lắng...

- Hình thức: Dùng lời kể ngôi thứ nhất.

Đề 6. Kể lại chuyện mình (hoặc một bạn) từng mắc lỗi.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: kể chuyện đời thường
- Nội dung: kể về một lần em mắc lỗi (không nghe lời ông bà, cha mẹ, thầy cô...; một việc làm thiếu trung thực...) làm cha mẹ (hoặc thầy, cô...) phiền lòng, bản thân em rất ân hận. Các chi tiết trong truyện cần hợp lý, chân thực.
- Hình thức: Kể ở ngôi thứ nhất, lời kể phải thể hiện được thái độ, cảm xúc của bản thân.

Đề 7. Hãy kể chuyện về gia đình em vào một chiều thứ bảy.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: kể chuyện đời thường
- Nội dung: Kể, tái hiện được không khí, quang cảnh ấm cúng, hạnh phúc... trong gia đình em vào chiều thứ bảy (ví dụ: lời hỏi han triu mến của ông bà, cử chỉ yêu thương của cha mẹ, sự quan tâm lẫn nhau của những thành viên trong gia đình...).
- Hình thức: Kể kết hợp với miêu tả (ánh mắt, nụ cười, cử chỉ âu yếm...), bộc lộ cảm xúc của em về quang cảnh ấy.

Đề 8. Hãy tưởng tượng và kể lại cuộc trò chuyện, tâm sự giữa các đồ dùng học tập.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: kể chuyện tưởng tượng, nhân vật là đồ vật.
- Nội dung: Tưởng tượng tình huống nghe được cuộc trò chuyện một cách hợp lý (Ví dụ: do cầu thả làm mất một đồ dùng học tập phải đi tìm hoặc đêm khuya nghe thấy tiếng những đồ dùng than thở, tâm sự vì bất bình trước tính nghịch ngợm, cầu thả của cô, cậu chủ...). Kể diễn biến cuộc trò chuyện để toát lên khéo léo ý nghĩa giáo dục đối với học sinh. Khi kể diễn biến cần rõ hai sự việc: lúc đầu các đồ dùng mới được mua về và sau đó các đồ dùng bị đối xử không tốt như thế nào...
- Hình thức: Sử dụng nghệ thuật nhân hóa, viết các đoạn, câu đối thoại một cách sinh động.

Đề 9. Trong buổi lễ đăng quang, Lang Liêu đã kể cho mọi người nghe về sự ra đời của hai loại bánh chưng, bánh giầy. Hãy ghi lại lời kể ấy.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: đóng vai một nhân vật kể lại chuyện.
- Nội dung: kể lại đầy đủ các sự việc, chi tiết chính của truyện: Vua cha chọn người nối ngôi, được thần báo mộng, làm bánh, được nối ngôi, tục làm bánh ngày Tết. Các sự việc, chi tiết cần làm rõ ý nghĩa đề cao lao động sáng tạo, nghề nông trồng lúa.
- Hình thức: Dùng ngôi kể thứ nhất. Thứ tự kể ngược bắt đầu từ sự việc cuối. Lời kể có cảm xúc, gợi không khí thời xưa, dùng từ phù hợp.

Đề 10. Tưởng tượng cuộc thi của các loài hoa và trong vai một loài hoa, em hãy kể lại cuộc thi đó.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: Kể chuyện tưởng tượng.
- Nội dung: Giới thiệu cuộc thi (tình huống mở cuộc thi hợp lý). Diễn biến cuộc thi kể lần lượt các sự việc, mỗi sự việc kể về phần thi của một nhân vật. Qua cuộc thi cần thể hiện rõ ý nghĩa: quan niệm về vẻ đẹp toàn diện.
- Hình thức: Sử dụng ngôi kể thứ nhất - nghệ thuật nhân hóa, đan xen tả vẻ đẹp riêng các loài hoa. Lời kể giàu hình ảnh và cảm xúc.

Đề 11. Kể lại tâm sự của cây bàng (hoặc cây phượng) non bị lũ trẻ bẻ cành lá.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: Kể chuyện tưởng tượng.
- Nội dung: Ghi lại những lời tâm sự của một cây bàng non (hoặc cây phượng) trong một tình huống cụ thể: bị lũ trẻ bẻ gãy cành rụng lá. Nội dung lời kể cần chú ý tưởng tượng những chi tiết có ý nghĩa, biểu hiện tâm trạng đau đớn, xót xa... Qua câu chuyện, người đọc rút ra được bài học nào đó về ý thức bảo vệ môi trường.
- Hình thức: Có thể dùng ngôi kể thứ nhất - nhân vật trung tâm là cây bàng non để kể. Nghệ thuật nhân hóa được sử dụng sáng tạo, hợp lý.

Đề 12. Tưởng tượng và kể lại câu chuyện mười năm sau khi về thăm trường cũ.

**Yêu cầu*

- Dạng kể chuyện tưởng tượng về tương lai.
- Nội dung: Tưởng tượng chuyến về thăm ngôi trường em đang học hiện tại vào 10 năm sau, thể hiện được tình cảm gắn bó với mái trường, thầy cô, bạn bè. Nội dung kể cần có những sự việc, chi tiết hợp lý, cảm động, bất ngờ: gặp lại thầy, cô giáo cũ, gặp lại bạn bè cùng lớp, quang cảnh trường với những đổi thay...
- Hình thức: Dùng ngôi kể thứ nhất.

Đề 13. Tưởng tượng và kể lại chuyện cổ tích *Sọ Dừa* theo một kết thúc mới.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: Kể chuyện tưởng tượng.
- Nội dung:
 - + Nên kể theo mạch phát triển của truyện cổ dân gian. Tuy khi kể có sự sáng tạo nhưng nội dung vẫn phải bảo đảm trung thành với những ý chính của nguyên bản.
 - + Thêm bớt một số chi tiết cho phù hợp với nội dung chuyện kể.
 - + Bài làm phải đảm bảo màu sắc và không khí của truyện dân gian.

+ Phần kết truyện không theo nguyên bản, ở đây đưa ra một kết cục mới, kết cục này có liên kết và bám theo mạch truyện.

- Hình thức: Vừa kể vừa có thể nêu cảm nghĩ của bản thân về câu chuyện.

Đề 14. Em đã được học rất nhiều cô giáo và có những kỷ niệm sâu sắc, hãy kể lại một trong những kỷ niệm đó.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: kể chuyện về một nhân vật

- Nội dung:

+ Giới thiệu cô giáo từng dạy, có ấn tượng và nhiều kỷ niệm. Chú ý là cô giáo Tiểu học (vì người kể đang học lớp 6).

+ Trong số rất nhiều kỷ niệm, nên chọn kỷ niệm đáng nhớ nhất (Đó là kỷ niệm gì? Xảy ra khi nào? Xảy ra như thế nào? Vì sao lại xảy ra việc đó? Kết thúc ấy như thế nào?)

+ Em suy nghĩ gì về kỷ niệm đó (việc làm đối với cô và thấy được những gì cô đã làm cho mình).

- Hình thức: Kể theo ngôi thứ nhất, kể xen bộc lộ tình cảm.

Đề 15. Em hãy kể về một chuyến về thăm quê nội hoặc quê ngoại.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: văn kể chuyện (kết hợp miêu tả).

- Nội dung:

+ Trình bày thời gian, không gian: quê ở đâu, đường về thế nào, về thăm khi nào?

+ Miêu tả những nét cơ bản nhất về phong cảnh làng quê (cây đa, bến nước...).

+ Những kỉ niệm thân thuộc từ thuở nhỏ, những ấn tượng sâu sắc.

+ Xúc cảm khi về quê cũng như khi chia tay.

+ Tình cảm sâu nặng đối với quê hương.

- Hình thức: Kể theo ngôi thứ nhất, kể xen bộc lộ cảm xúc.

Đề 16. Nhân dịp cùng bố mẹ đi thăm quan em đã được làm quen với một người bạn mới. Dù cuộc gặp gỡ thật ngắn ngủi nhưng tình bạn ấy vẫn là một kỷ niệm khó phai. Em hãy kể lại.

**Yêu cầu*

Kể lại cuộc gặp gỡ ngắn ngủi (trong chuyến du lịch) với một người bạn nhưng đã để lại trong em kỷ niệm khó phai.

**Nội dung:*

- Câu chuyện được kể phải sắp xếp theo một trình tự hợp lý tự nhiên. Việc làm quen diễn ra thật ấn tượng, vừa bất ngờ vừa lô gích, phù hợp với hoàn cảnh, mạch truyện, tránh gượng ép.

- Câu chuyện kể đòi hỏi sự sáng tạo, có kịch tính, hấp dẫn lôi cuốn có độ lắng, có

đur âm của tình bạn đẹp, hồn nhiên, trong sáng, nhân ái.

- Miêu tả sơ qua về hình dáng, chú trọng về hoàn cảnh, tính tình... của bạn. Điều quan trọng vừa là phải thể hiện được tình cảm của mình đối với bạn và tình cảm của hai người với nhau.

- Nêu bật được ý nghĩa nhân văn trong câu chuyện kể.

**Hình thức:*

Kể theo ngôi thứ nhất.

Đề 17. Kể về một thầy (cô) giáo kính yêu nhất của em.

**Yêu cầu*

Nêu được tình cảm với thầy (cô) giáo mà người viết yêu kính nhất.

**Nội dung*

- Giới thiệu người thầy (cô) giáo dạy mình.

- Miêu tả dáng qua dáng vóc, ăn mặc... đặc biệt là những chi tiết liên quan đến tính cách, phẩm chất... của thầy (cô) giáo.

- Dẫn dắt chuyện hợp lý, lô gích, phù hợp với tính cách nhân vật, cần có chi tiết bắt ngờ, thú vị có sức lôi cuốn người đọc.

- Thầy (cô) giáo có ý nghĩa với tuổi thơ của người viết như thế nào?

**Hình thức:*

Kể theo ngôi thứ nhất. Giọng kể thể hiện cảm xúc trân trọng, gần gũi, thân thương đối với thầy (cô) giáo.

Đề 18. Trong vai ông Lão, cá vàng hoặc mẹ vợ hãy kể lại chuyện Ông lão đánh cá và con cá vàng.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: đóng vai nhân vật kể lại truyện.

**Nội dung*

Kể lại đầy đủ các sự việc chính của câu chuyện.

Giả sử trong vai mẹ vợ, cần thể hiện tâm trạng ăn năn, hối lỗi của nhân vật mẹ vợ - bài học rút ra từ thói tham lam, bội bạc.

**Hình thức*

Dùng ngôi thứ nhất kể lại. Lời kể cần có cảm xúc, giàu hình ảnh.

Phần hai

VĂN MIÊU TẢ

- TẢ CẢNH

- TẢ NGƯỜI

I. ĐẶC ĐIỂM CỦA VĂN MIÊU TẢ

1. Văn miêu tả là loại văn giúp người đọc, người nghe hình dung những đặc điểm, tính chất nổi bật của một sự vật, sự việc, con người, phong cảnh.... làm cho đối tượng miêu tả như hiện lên trước mắt người đọc, người nghe.

2. Những năng lực cần có khi làm văn miêu tả:

- Quan sát: nhìn nhận, xem xét sự vật.
- Nhận xét liên tưởng hình dung về sự vật đặt trong tương quan các sự vật xung quanh.
- Ví von so sánh: Thể hiện sự liên tưởng độc đáo riêng của người viết hình dung, cảm nhận về sự vật, hiện tượng miêu tả.

II. CÁC DẠNG VĂN MIÊU TẢ Ở LỚP 6

ở tiểu học, các em đã làm quen với văn bản miêu tả, lớp 6 học nâng cao hơn nên đòi hỏi các em có kĩ năng miêu tả tinh tế trong từng dạng bài. Cụ thể như sau:

1. Tả cảnh

* Tả cảnh là gọi tả những bức tranh về thiên nhiên hay cảnh sinh hoạt gọi ra trước mắt người đọc về đặc điểm từng nét riêng của cảnh.

* Yêu cầu tả cảnh:

- Xác định đối tượng miêu tả: cảnh nào? ở đâu? Vào thời điểm nào?
- Quan sát lựa chọn được những hình ảnh tiêu biểu.
- Trình bày những điều quan sát được theo một thứ tự.

* Bố cục bài văn tả cảnh:

- Mở bài: Giới thiệu cảnh được tả.
- Thân bài: Tập trung tả cảnh vật chi tiết theo một thứ tự nhất định, có thể ở một số trường hợp sau:

- + Từ khái quát đến cụ thể (hoặc ngược lại)
- + Không gian từ trong tới ngoài. (hoặc ngược lại)
- + Không gian từ trên xuống dưới. (hoặc ngược lại)
- Kết bài: phát biểu cảm tưởng về cảnh vật đó.

2. Tả người

* Tả người là gọi tả về các nét ngoại hình, tư thế, tính cách, hành động, lời nói.... của nhân vật được miêu tả.

* Phân biệt đối tượng miêu tả theo yêu cầu:

- Tả chân dung nhân vật (cần tả nhiều về ngoại hình, tính nết...)

- Tả người trong tư thế làm việc (tả người trong hành động: chú ý các chi tiết thể hiện cử chỉ, trạng thái cảm xúc)

* Cách miêu tả:

- Mở bài: Giới thiệu người được tả (chú ý đến mối quan hệ của người viết với nhân vật được tả, tên, giới tính và ấn tượng chung về người đó)

- Thân bài:

+ Miêu tả khái quát hình dáng, tuổi tác, nghề nghiệp..

+ tả chi tiết: ngoại hình, cử chỉ, hành động, lời nói... (chú ý tả người trong công việc cần quan sát tinh tế vào các động tác của từng bộ: khuôn mặt thay đổi, trạng thái cảm xúc, ánh mắt...).

Ví dụ:

Dương Hương Thư như một pho tượng đồng đúc, các bắp thịt cuồn cuộn, hai hàm răng cắn chặt, quai hàm bạnh ra, cặp mắt nảy lửa ghì trên ngọn sào giống như một hiệp sĩ của Trường Sơn oai linh hùng vĩ.

(Võ Quảng)

+ Thông qua tả để khơi gợi tính cách nhân vật: qua tả các chi tiết người đọc có thể cảm nhận được tính cách của đối tượng và thái độ của người miêu tả đối với đối tượng đó.

- Kết bài: Nhận xét hoặc nêu cảm nghĩ của người viết về người được miêu tả.

3. Miêu tả sáng tạo

* Đối tượng miêu tả thường xuất hiện trong hình dung tưởng tượng có bắt nguồn từ một cơ sở thực tế nào đó.

* Đối tượng: Người hay cảnh vật.

* Yêu cầu khi miêu tả:

- Tả cảnh phải bám vào một số nét thực của đời sống. Ví dụ khi **tả một phiên chợ trong tưởng tượng của em** cần dựa trên những đặc điểm thường xảy ra của cảnh đó làm cơ sở tưởng tượng như: không khí của cảnh, số lượng người với những lứa tuổi tầng lớp nào? chợ diễn ra ở địa điểm nào? Thời tiết khí hậu ra sao?...Những cơ sở đó là thực tế để tưởng tượng theo ý định của mình.

- Tả người trong tưởng tượng: nhân vật thường là những người có đặc điểm khác biệt với người thường như các nhân vật ông Tiên, ông Bụt trong cổ tích hay một người anh hùng trong truyền thuyết....Cần dựa vào đặc điểm có tính bản chất để tưởng tượng những nét ngoại hình cho phù hợp, tạo sự hấp dẫn

Lưu ý: Dù miêu tả theo cách nào và đối tượng nào cũng cần chú ý vận dụng ví von so sánh để bài văn miêu tả có nét độc đáo mang tính cá nhân rõ.

III. CÁCH LÀM MỘT BÀI VĂN MIÊU TẢ

1. Trong văn miêu tả, năng lực quan sát của người viết, người nói thường bộc lộ rõ nhất. Muốn làm văn tả cảnh, người viết cần phải:

- Xác định được đối tượng miêu tả;

- Quan sát, lựa chọn được những hình ảnh tiêu biểu;

- Trình bày những điểm quan sát được theo một thứ tự.

2. Bố cục của một bài văn tả cảnh thường có ba phần:

- Mở bài: Giới thiệu cảnh được tả;

- Thân bài: Tập trung tả cảnh vật chi tiết theo một thứ tự;

- Kết bài: Thường phát biểu cảm tưởng về cảnh vật miêu tả.

3. Cần chú ý chi tiết khi miêu tả. Ví dụ:

a) *Về cảnh mùa đông, có thể nêu những đặc điểm*

- Bầu trời âm u, nhiều mây.

- Gió lạnh, có thể có mưa phùn.

- Cây cối rụng lá chơ cành.

- Chim tróc bay đi tránh rét.

- Trong nhà, người ta đốt lửa sưởi.

b) *Về khuôn mặt mẹ có thể chú ý tới các đặc điểm*

- Hình dáng khuôn mặt (tròn, trái xoan...).

- Vàng trán.

- Tóc ôm khuôn mặt hai được búi lên?

- Đôi mắt, miệng.

- Nước da, vẻ hiền hậu, tươi tắn...

c) *Tả một em bé chừng 4 - 5 tuổi:*

- Mắt đen tròn ngây thơ;

- Môi đỏ như son;

- Chân tay mũm mĩm;

- Miệng cười toe toét;

- Nước da trắng mịn;

- Nói chưa sôi...

d) *Tả một cụ già:*

- Tóc trắng da mồi;

- Cặp mắt tinh anh;

- Dáng vẻ chậm chạp hoặc nhanh nhẹn;

- Giọng nói trầm ấm...

- Cô giáo đang say sưa giảng bài trên lớp: giọng nói trong trẻo, cử chỉ âu yếm ân cần, đôi mắt lấp lánh khích lệ...

4. Cần chú ý thứ tự khi miêu tả. Ví dụ:

a) *Tả quang cảnh lớp học trong giờ viết bài tập làm văn:*

- Có thể theo thời gian: Trống vào lớp. Cô giáo (thầy giáo) cho chép đề. Các bạn bắt tay vào làm bài. Kết thúc buổi làm bài, thu, nộp bài cho thầy, cô.

- Có thể theo không gian: Bên ngoài lớp. Trên bảng, cô (thầy) ngồi trên bàn giáo viên. Các bạn trong lớp bắt tay vào làm bài. Không khí cả lớp và tinh thần thái độ

làm bài của bạn ngồi cạnh người viết (hay chính bản thân người viết).

b) Tả sân trường giờ ra chơi:

- Miêu tả theo không gian:

+ Từ xa tới gần.

+ Miêu tả theo thời gian trước, trong và sau khi ra chơi.

Cũng có thể có một cách thứ ba là kết hợp cả không gian và thời gian (Cách này khó và phức tạp hơn). Trước hết, em hay chọn trật tự miêu tả. Sau đó chọn cảnh sân trường giờ ra chơi để viết thành đoạn văn.

- Miêu tả theo thứ tự thời gian:

+ Sân trường vắng lặng trong giờ học.

+ Hiệu lệnh trống ra chơi, mọi người ùa ra.

+ Có tốp chơi đá cầu, nhảy dây, đá bóng, có tốp chỉ đứng xem, hoặc tranh cãi nhau về điều gì đó.

+ Có thể tả màu sắc quần áo, những tiếng cười nói, hò reo và một vài bạn chơi tích cực nhất.

IV. MỘT SỐ ĐỀ VÀ DÀN BÀI

Đề 1. Miêu tả cô giáo đang say sưa giảng bài trên lớp.

- *Mở bài:* Giới thiệu khung cảnh lớp học, tên cô giáo hoặc tên môn học.

- *Thân bài:* Miêu tả những nét tiêu biểu về cử chỉ, hình dáng, điệu bộ, biểu hiện sư phạm của cô giáo... gắn với diễn biến của bài học hoặc giờ học.

- *Kết bài:* Nêu cảm nghĩ của em về cô giáo qua giờ học đó.

Đề 2. Em hãy tả dòng sông mùa lũ.

**Yêu cầu*

– Kiểu bài: văn miêu tả.

– Nội dung: Có thể tả từ xa đến gần, từ khái quát đến cụ thể. Dòng sông trong mùa lũ như thế nào? Nước dâng cao ra sao, có màu gì? Tả cảnh hai bên bờ sông, cảnh những con thuyền vất vả vượt lên trên dòng nước lũ...

– Hình thức: Lời văn trong sáng, giàu cảm xúc.

Đề 3. Hãy miêu tả lại cô giáo lúc đang say sưa giảng bài.

**Yêu cầu*

– Kiểu bài: Văn tả người.

– Nội dung: Miêu tả qua dáng vóc, cách ăn mặc... đặc biệt là những chi tiết liên quan đến tính cách, phẩm chất... của cô.

- Khi tả cô giáo đang giảng bài, cần chú ý các chi tiết: giọng điệu, cử chỉ, nội dung bài được cô thể hiện như thế nào? Bài giảng của cô tác động như thế nào đối

với người nghe?

– Cô có ý nghĩa với tuổi thơ của người viết như thế nào?

– Hình thức: Lời văn giàu cảm xúc, thể hiện tình cảm trân trọng gần gũi, thân thương đối với cô giáo.

Đề 4. Hãy miêu tả ngôi nhà em ở.

**Yêu cầu*

– Kiểu bài: tả sự vật.

– Nội dung: tả ngôi nhà. Nhưng đó không phải là ngôi nhà bình thường mà là "ngôi nhà em đang ở", tức là giữa chủ thể và đối tượng đã xác lập được quan hệ đặc biệt gần gũi, do đó dễ khơi gợi cảm xúc.

- Hình thức: Khi tả phải kết hợp giữa tả sự vật và tả tâm trạng để làm nổi bật hình ảnh ngôi nhà với nghĩa "tổ ấm".

Đề 5. Em hãy miêu tả quang cảnh tung bừng nơi em ở vào một ngày đầu xuân mới.

**Yêu cầu*

– Kiểu bài: Tả cảnh.

- Nội dung:

+ Kết hợp miêu tả cảnh thiên nhiên với cảnh sinh hoạt nhộn nhịp vào một ngày xuân.

+ Tái hiện được những hình ảnh đặc trưng của mùa xuân: hàng cây, hoa lá, cò, khẩu hiệu, hương vị Tết với bánh chưng, mùi hương trầm, đào, quất...; tâm trạng, nét mặt hồ hởi, vui tươi, nhộn nhịp của mọi người.

+ Cảm nghĩ của em về quang cảnh ấy.

- Hình thức: Tả xen bộc lộ cảm xúc.

Đề 6. Miêu tả một cảnh đẹp mà em đã gặp trong mấy tháng nghỉ hè (có thể phong cảnh nơi em nghỉ mát hoặc cánh đồng hay rừng núi quê em).

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: văn tả cảnh.

- Nội dung: tả một cảnh đẹp trong mùa hè, có thể là cảnh đẹp của quê hương em hoặc nơi em đến tham quan, nghỉ mát như: đêm trăng, cánh đồng, dòng sông, bãi biển, rừng núi.v.v..

Người viết phải chọn lọc được các chi tiết tiêu biểu để làm nổi bật vẻ đẹp của cảnh. Cần kết hợp quan sát với tưởng tượng, so sánh, thể hiện được cảm xúc với cảnh, tình yêu với thiên nhiên đất nước.

- Hình thức: Lời văn phải có hình ảnh, cảm xúc, sử dụng các biện pháp tu từ một cách sinh động.

Đề 7. Từ bài văn *Lao xao* của Duy Khán, em hãy tả lại khu vườn trong một buổi sáng đẹp trời.

**Yêu cầu*

- Kiểu bài: văn tả cảnh.

- Nội dung cụ thể: tả khu vườn trong một buổi sáng đẹp trời.

Trong bài, người viết phải thể hiện được các chi tiết tiêu biểu để làm nổi bật được:

- Cảnh vật bao quát của khu vườn (hình khối, màu sắc).

- Tả một số cây tiêu biểu, tạo nên ấn tượng riêng về khu vườn.

- Tả khung cảnh thiên nhiên để thấy khu vườn đẹp hoặc thân thiết như thế nào (nắng, gió, màu sắc của cây, của lá, của hoa,...).

Cần kết hợp quan sát với tưởng tượng, so sánh, thể hiện được cảm xúc của người viết đối với cảnh vật của khu vườn.

- Hình thức: Lời văn phải có hình ảnh, cảm xúc, sử dụng các biện pháp tu từ một cách sinh động.

***Đề bài:** Trong vai Lạc Long Quân, hãy kể lại câu chuyện *Con Rồng cháu Tiên*.

***Bài viết**

Thuở ấy, đã lâu lắm rồi, có lẽ đến hơn 4000 năm về trước, lúc đất nước ta vẫn còn hoang sơ lắm. Trên đất chủ yếu là núi đồi, cỏ cây hoa lá chứ chưa có con người đông đúc như bây giờ. Trên trời, dưới nước, mỗi vùng đất đều do các vị thần tiên cai quản, trông nom.

Là con trai của thần Long Nữ, vị thần được thần trời giao cho cai quản vùng sông nước Lạc Việt, cha mẹ đặt tên cho ta là Lạc Long Quân. Được cha mẹ chỉ dạy đủ điều từ thừa ấu thơ, lại thêm sức lực vốn có của giống rồng, ta đã luyện được rất nhiều phép lạ. Thừa ấu, khi ta còn trẻ, ta thường hay xin phép Đức Long Vương lên trần gian thăm thú, giúp dân tiểu trừ bọn yêu tinh, dạy dân cách trồng trọt, chăn nuôi, cách ăn ở. Trần gian nhiều cảnh đẹp khiến ta gắn bó như đang sống dưới thủy cung.

Một hôm, đang thoả chí ngao du sơn thủy, ta say hứng quá chân lên tận vùng núi cao phương Bắc. Bỗng ta gặp một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần. Hỏi ra mới biết nàng là Âu Cơ, con gái Thần Nông. Nghe nói vùng Lạc Việt có nhiều hoa thơm, cỏ lạ, nàng xin phép cha dạo bước đến thăm. Ta cùng Âu Cơ men cảnh hợp người, đem lòng yêu thương rồi thề ước nguyện cùng chung sống trọn đời.

Ít lâu sau, Âu Cơ có mang. Kỳ lạ thay! Đến ngày sinh nở, nàng sinh ra một cái bọc trăm trứng. Rồi trăm trứng nở ra trăm con đều đẹp đẽ, hồng hào chẳng cần bú mớm mà tự lớn lên như thổi. Vợ chồng ta hết sức vui mừng, hết lòng chăm chút cho đàn con nhỏ.

Sống ở trần thế đã lâu, ta cũng thấy nóng lòng. ở thủy cung, cha mẹ đã già, công việc không biết ai gánh vác. Trăn trở nhiều lần, ta nghĩ: "Âu Cơ vốn thuộc dòng tiên hợp với non cao, ta lại là giống rồng quen sông nơi biển cả; tính tình, tập quán hẳn có nhiều cái khác nhau nên một cuộc biệt ly trong naup mai khó là tránh khỏi. Ta bèn gọi trăm con cùng Âu Cơ và nói:

- Ta và vàng tuy sống chưa lâu nhưng nghĩa tình đến sông cạn đá mòn cũng không thay đổi. Ta nghĩ, ta là giống rồng, nàng là giống tiên, vậy khó mà tính kế dài lâu được. Nay vì đại nghiệp và vì sự mưu sinh của trăm con, ta sẽ đưa 50 con xuống biển, nàng đưa 50 con lên núi, chia nhau ra mà cai quản các phương để có việc gì thì báo cho nhau để mà tương trợ.

Âu Cơ nghe thấy hợp tình cũng đành nghe theo, cuộc chia ly ngậm ngùi, da diết.

Ta đưa 50 con xuống vùng đồng thấp dạy các con nghề biển mà an cư lập nghiệp. Âu Cơ đưa các con lên núi cao, lập con trưởng làm vua, lấy hiệu là Hùng Vương, đóng đô ở đất Phong Châu, đặt nước hiệu là Văn Lang, truyền đời nối ngôi đều lấy hiệu Hùng Vương, không hề thay đổi.

Sau đó rất lâu, ta và Âu Cơ không gặp lại nhau nhưng tình nghĩa vẫn không phai. Hơn thế, nghĩa "đồng bào" trong trăm con ta cũng không thay đổi. Bởi thế cho nên đến tận ngày nay, trên đất nước ta vẫn có tới trên 50 dân tộc, nhưng đều là anh em ruột thịt một nhà.

***Đề bài: Trong vai Thánh Gióng, hãy kể lại câu chuyện *Thánh Gióng*.**

***Bài viết**

Các cháu có biết ta là ai không? Ta chính là Thánh Gióng, người năm xưa đã một mình đánh thắng lũ giặc Ân hung ác. Bây giờ ta sẽ kể cho các cháu nghe về cuộc đời của ta lúc bấy giờ nhé!

Các cháu ạ! Ta vốn là sứ thần của Ngọc Hoàng sai xuống giúp đỡ dân làng đánh đuổi quân xâm lược đang nhằm nhe xâm chiếm nước ta. Muốn được sống cùng với nhân dân, Ngọc Hoàng ra lệnh cho ta đầu thai xuống một gia đình lão nông hiền muộn đường con cái. Một ngày đẹp trời ta thấy bà lão phúc hậu vào rừng, ta liền hoá thành một vết chân to và bà lão đã tò mò ướm thử vậy là ta đầu thai vào bà cụ. Khỏi phải nói hai ông bà đã vô cùng mừng rỡ khi chờ mãi, sau mười hai tháng ta mới ra đời. Ông bà càng vui hơn khi thấy ta rất khôi ngô tuấn tú. Hai ông bà chăm sóc yêu thương ta hết lòng, ông bà ngày ngày mong ta khôn lớn như những đứa trẻ khác ấy vậy mà mãi đến tận năm ba tuổi ta vẫn chẳng biết cười, nói cũng chẳng biết đi. Các cụ rất buồn, thấy vậy ta rất thương nhưng vì sứ mệnh mà Ngọc Hoàng đã trao cho nên ta vẫn phải im lặng.

Thế rồi giặc Ân đến xâm lược nước ta, chúng kéo đến đông và mạnh khiến ai ai cũng lo sợ. Nhìn khuôn mặt lo âu của dân làng và cha mẹ, ta biết rằng đã đến lúc ta phải ra tay giúp đỡ họ. Một hôm, đang nằm trên giường nghe thấy sứ giả đi qua rao tìm người giỏi cứu nước, thấy mẹ đang ngồi buồn rầu lo lắng, ta liền cất tiếng bảo mẹ:

- Mẹ ơi! Mẹ đừng buồn nữa, mẹ hãy ra mời sứ giả vào đây cho con nói chuyện.

Nghe ta cất tiếng nói mẹ vô cùng ngạc nhiên, mừng rỡ và mẹ ta càng ngạc nhiên hơn khi ta đòi gặp sứ giả vì đó không phải là chuyện đùa, đọc thấy nỗi lo của mẹ ta vội trấn an mẹ:

- Mẹ đừng lo lắng gì cả cứ ra mời sứ giả vào đây!

Nửa tin nửa ngờ nhưng mẹ ta vẫn vội vã ra mời sứ giả vào. Sứ giả bước vào căn nhà nhỏ tuềnh toàng của cha mẹ ta, ông ta vô cùng ngạc nhiên nhìn thấy ta lúc này vẫn chỉ là thằng bé nằm ở trên giường, sứ giả có vẻ không tin tưởng lắm nhưng khi nghe ta nói: "Ông về tâu với vua sắm cho ta một con ngựa sắt, một roi sắt và một tấm áo giáp sắt, ta sẽ phá tan lũ giặc này". Nghe những lời nói đầy quả quyết của ta sứ giả hiểu rằng ta không phải là một đứa trẻ bình thường, sứ giả vội vã trở về tâu với vua và vua cũng vui mừng truyền thợ giỏi ở khắp nơi đến làm gấp những thứ ta cần. Ai ai cũng phấn khởi khi thấy vua đã tìm được người tài.

Còn ta khi sứ giả đi rồi ta liền vùng dậy và vươn vai mấy cái đã thành người lớn. Ta bảo mẹ nấu cho ta nồi cơm ăn cho no để chuẩn bị đi đánh giặc. Mâm cơm vừa bung lên ta ăn một loáng đã hết nhẵn mà chẳng thấy no gì cả, mẹ lại đi nấu nồi khác cho đến khi nhà không còn gì để ăn. Ta ăn vào bao nhiêu thì lớn như thổi bấy nhiêu, đến nỗi quần áo phải thay liên tục. Mẹ ta thấy ta ăn ba nhiều cũng chưa no trong khi gạo thì đã hết, bà cụ liền chạy nhờ bà con hàng xóm. Bà con đều vui lòng giúp mẹ ta vì biết ta là người sẽ đi đánh giặc cứu dân làng. Mọi người đến nhà ta nườm nượp, người có gạo góp gạo, người có rau, cà góp rau cà, tóm lại ai có gì góp nấy. Mọi người còn đến giúp mẹ ta thổi cơm cho ta ăn, ta ăn bao nhiêu lại to lớn lừng lững bấy nhiêu. Những ngày đó làng ta ai cũng khắp khởi vui mừng vì mong đợi ta nhanh

chống đi giết giặc, cứu nước.

Một ngày, dân làng nhận được tin giặc đã kéo đến chân núi Trâu. Làng ta lại được một phen khiếp sợ, trẻ con kêu khóc, người lớn thì lo âu, các cụ già thì trầm ngâm, ai ai cũng khiếp sợ. Mọi người nhìn ta như cầu cứu. Ta rất hiểu tâm trạng của họ và đúng lúc đó sứ giả đem những thứ ta cần đến. Lúc này, ta vùng đứng dậy, vươn vai một cái đã biến thành một tráng sĩ cao lớn phi thường, thể nên tất cả những thứ sứ giả vừa mang đến chẳng còn vừa với ta nữa. Thấy vậy, mọi người lại tức tốc đi tìm thợ về rèn ngựa sắt, áo giáp sắt cho ta, họ làm ra chiếc nào lại cho ta thử chiếc ấy và ta chỉ khẽ bẻ đã gãy, mãi sau mới có những thứ vừa với sức ta. Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng, ta liền mặc áo giáp sắt, tay cầm roi sắt, nhảy lên mình ngựa, oai phong lẫm liệt. Ta nhớ hôm đó bà con ra tiễn ta rất đông mọi người nhìn ta đầy tin tưởng, khắp nơi vang lên lời chúc chiến thắng và ta còn nhìn thấy cả những giọt nước mắt tự hào, yêu thương của cha mẹ ta. Từ biệt bà con xóm giềng, cha mẹ những người đã yêu thương, nuôi nấng, ta thề hứa sẽ chiến đấu hết lòng để không phụ công của bà con dân làng, cha mẹ.

Sau phút chia tay, một mình một ngựa ta lao thẳng vào trận đánh. Ngựa đi đến đâu phun lửa rừng rực đến đó, lũ giặc vô cùng khiếp sợ. Chúng đổ rạp và tan xác dưới roi sắt của ta và ngọn lửa của con chiến mã. Cả bãi chiến trường đầy thây quân giặc. Đúng lúc thế trận đang lên như vũ bão thì cây roi sắt trong tay ta gãy gập, ta liền nhổ lấy những khóm tre quanh mình quật liên tiếp vào lũ giặc. Lũ giặc lại được một phen khiếp sợ, rơi vào thế hỗn loạn và chẳng mấy chốc bỏ chạy tan tác khắp nơi. Những tên may mắn sống sót vội vã thoát thân bỏ chạy vào hẻm núi sâu, tìm cách trở về nước. Làng quê sạch bóng quân thù. Tiếng reo vui của dân làng vang lên rộn rã.

Nhìn trăm họ hạnh phúc ta vô cùng sung sướng, vậy là sứ mệnh Ngọc Hoàng giao cho ta đã hoàn thành, chợt nhớ đến cha mẹ già ta cũng muốn về thăm nhưng lời Ngọc Hoàng dặn dò khi hoàn thành sứ mệnh phải trở về trời khiến ta chẳng dám trái lệnh. Nhìn đất nước, dân làng một lần cuối ta thúc ngựa phi lên đỉnh núi, cởi bỏ áo giáp sắt, rồi cả người và ngựa lẳng lẳng bay về trời. Ta ra đi nhưng trong lòng đầy tiếc nuối vì không được sống cùng những người dân hiền lành tốt bụng. Dầu vậy, ta cũng hài lòng vì từ đây ai ai cũng được sống trong cảnh thanh bình, hạnh phúc.

Sau đó, vua đã phong cho ta là Phù Đổng Thiên Vương. Ta cảm thấy rất vui khi được nhận danh hiệu đó, bởi ta đã đem đến sự bình yên và hạnh phúc cho mọi người. Đó chính là điều quý giá nhất đối với ta, nó còn quý hơn cả ngọc ngà châu báu mà nhà vua hứa ban tặng cho ta sau khi đánh thắng quân giặc.

Đề bài: Trong vai Âu Cơ, hãy kể lại câu chuyện *Con Rồng cháu Tiên*.

***Bài viết**

Nhanh quá các cháu ạ! Chỉ một thoáng thôi mà đã 4000 năm rồi. Ngày ấy, nhà ta ở vùng núi cao quanh năm có hoa thơm, suối chảy róc rách, cha mẹ sinh ra ta và đặt tên là Âu Cơ. Khi ta vừa mười sáu tuổi đẹp như trăng rằm, ta rất thích cùng các bạn rong ruổi trên những vùng núi cao tìm hoa thơm, cỏ lạ.

Ngày ngày, ta dạo chơi trong những cánh rừng xinh đẹp, cho đến một hôm mãi mê đi tìm những bông hoa đẹp ta đã lạc mất lối về. Giữa lúc đang băn khoăn, lo lắng thì ta bắt gặp một chàng trai cao to, tuấn tú. Chàng tới hỏi han về tình cảnh và vui vẻ đưa ta ra khỏi cánh rừng đó.

Sau nhiều lần gặp gỡ, ta biết được chàng là Lạc Long Quân, mình rồng, thường ở dưới nước, thỉnh thoảng mới lên sống ở cạn, chàng rất khoẻ mạnh và thường giúp đỡ dân làng diệt trừ yêu tinh, dạy dân cách trồng trọt.

Cảm phục trước con người tài đức ấy, chẳng bao lâu sau, ta và Lạc Long Quân đã nên vợ nên chồng. Cuộc sống của ta và chàng vô cùng hạnh phúc, ngày ngày ta cùng chàng dạo chơi khắp nơi, lúc trên rừng lúc xuống biển.

Một thời gian sau, ta có mang cả hai gia đình vô cùng mừng rỡ mong đợi đứa cháu đầu tiên ra đời. Còn Lạc Long Quân chàng cũng vô cùng hạnh phúc chờ đợi đến ngày ta sinh nở. Vào một buổi sáng đẹp trời ta trở dạ. Tất cả mọi người hồi hộp, khắp khởi mong đợi. Thế nhưng thật lạ thay, ta lại sinh ra một cái bọc trăm trứng. Một thời gian sau, bọc nở ra một trăm người con trai. Chúng lớn nhanh như thổi, đứa nào cũng đẹp đẽ, khôi ngô khác thường.

Hàng ngày, vợ chồng con cái ta dắt nhau lên rừng ngắm hoa, tìm cỏ và có lẽ cuộc sống sẽ mãi như vậy nếu như ta không nhìn thấy nét mặt phảng phất buồn của Lạc Long Quân. Thỉnh thoảng ta lại thấy chàng đứng trên ngọn núi cao mắt dõi ra phía biển khơi, nơi có gia đình chàng đang mong đợi. Thế rồi một hôm Lạc Long Quân quyết định trở về gia đình của mình, để lại ta và một mình với bảy con nhỏ. Chàng đi rồi ta ngày đêm mong đợi. Và lũ trẻ cũng không ngớt lời hỏi ta:

- Cha đâu hả mẹ? Bao giờ cha trở về chúng con?

Ta chẳng biết trả lời chúng ra sao vì chàng đi mà không hẹn ngày trở về. Hàng ngày mẹ con ta dắt nhau ra bờ biển ngóng về phía biển khơi mong mỗi bóng chàng trở về nhưng càng trông chờ càng chẳng thấy. Cho đến một ngày ta quyết định gọi chàng trở về và than thở:

- Chàng định bỏ thiếp và các con mà đi thật sao? Chàng có biết mẹ con thiếp ngày đêm mong đợi chàng?

Nghe ta hỏi như vậy Lạc Long Quân cũng rất buồn rầu và nói:

- Ta vốn nòi rồng ở miền nước thẳm, nàng là dòng tiên ở chốn non cao. Kẻ ở cạn, người ở nước, tính tình tập quán khác nhau, khó mà ăn ở cùng nhau một nơi lâu dài được. Nay ta đưa năm mươi con xuống biển, nàng đưa năm mươi con lên núi, chia nhau cai quản các phương.

Nghe chồng nói vậy ta giật mình phản đối:

- Không! Thiếp không muốn gia đình ta mỗi người một ngả. Thiếp không muốn xa các con, xa chàng.

Lạc Long Quân lại nói:

- Chúng ta đã từng sống hạnh phúc yêu thương, gắn bó với nhau, bởi thế ta tin rằng khoảng cách chẳng thể nào chia lìa được chúng ta, và sau này có khó khăn hoạn nạn cùng nhau chia sẻ giúp đỡ là được rồi.

Nghe lời khuyên giải của Lạc Long Quân ta thấy cũng có lí nên đành nghe theo. Ngày chia tay, nhìn chàng và năm mươi đứa con xa dần lòng ta buồn vô hạn, vậy là từ nay ta phải xa chúng thật rồi, biết bao giờ mới gặp lại nhau đây.

Người con trai cả của ta được tôn lên làm vua lấy hiệu là Hùng Vương đóng đô ở Phong Châu, đặt tên nước là Văn Lang. Còn lại, ta chia cho mỗi con một vùng đất để tự lập ra châu huyện, lập nên các dân tộc: Tày, Nùng, H'Mông, Thái, Mèo, Dao,... với những phong tục tập quán riêng, vô cùng phong phú.

Thế là từ bây giờ, vợ chồng con cái chúng ta xa nhau nhưng ta và Lạc Long Quân vẫn không quên tình cũ, nhất là các con của ta, dù không ở gần nhau nhưng vẫn gắn bó keo sơn. Mỗi khi gặp khó khăn hoạn nạn chúng lại đoàn kết giúp đỡ nhau vượt qua.

Các cháu biết không, chúng ta đều là anh em một nhà, có chung nguồn gốc con lạc cháu hồng, bởi vậy các cháu cần đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau, các cháu nhé!

***Đề bài: Trong vai Lang Liêu, kể lại chuyện *Bánh chưng, bánh giầy*.**

***Bài viết**

Buổi tối hôm ấy, trăng sáng vàng vạc in rõ từng cành lá xuống sân gạch. Tôi ngồi lặng yên nghe mẹ đọc truyện *Bánh chưng, bánh dày*. Giọng của mẹ thật ngọt ngào, ấm áp. Hình ảnh chàng Lang Liêu hiền lành chân chất cứ hiện lên rõ nét trong trí tưởng tượng của tôi. Trăng sáng quá! Gió lại hiu hiu thổi, tôi cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhàng trong trẻo, bước chân tôi nhẹ tênh theo câu chuyện về chiếc bánh mẹ vừa kể.

Bước chân tôi lang thang trên những cánh đồng ngát ngào hương lúa, xa xa những triền khoai lang xanh rờn, bỗng tôi thấy một anh nông dân đang cặm cuội nhặt từng ngọn cỏ trên ruộng lúa. Nhìn gương mặt anh có nét gì đó quen quen, tôi bước lại gần hơn:

- A! Chào anh Lang Liêu! Sao anh lại ở đây? Tôi reo lên thích thú khi nhận ra đó chính là Lang Liêu, chàng trai hiền lành trong câu chuyện *Bánh chưng, bánh dày*.

Nghe thấy giọng nói lạnh lót của tôi anh nông dân ngừng tay làm, nhìn tôi mỉm cười, nói:

- Chào em gái! Lẽ ra anh phải hỏi em điều đó chứ!

Tôi chột hiểu và giới thiệu:

- Em quên mất, em là Lan, năm nay em học lớp 6, ngày mai lớp em có tiết văn học về *Bánh chưng, bánh dày* thế mà hôm nay em lại được gặp anh, thật là vui quá!

Nghe nhắc đến chuyện bánh chưng, bánh dày anh nông dân có vẻ trầm ngâm, tôi thì vô cùng sung sướng vì đây là một cơ hội hiếm có để được nghe chính chàng Lang Liêu kể cho nghe về cuộc đời của mình. Đoán được suy nghĩ của tôi anh mỉm cười và nói:

- Em có muốn anh kể cho em nghe về cuộc thi tài kén vua của phụ vương anh không?

Tôi thích thú:

- Có ạ! Anh hãy kể cho em nghe đi.

Lang Liêu đưa đôi mắt nhìn ra xa, anh bắt đầu kể, giọng như trầm xuống.

- Ta sinh ra trong một hoàn cảnh khá đặc biệt, mẹ ta chẳng được vua yêu chiều như những vương phi khác nên khi sinh ra chỉ có mẹ con quần quýt bên nhau, chẳng bao lâu bà mất sớm, để lại ta một mình cô cút. Thế là cũng từ đó ta chăm chỉ với ruộng đồng, khoai lúa. Cuộc sống cứ ngày tháng trôi đi, chẳng mấy chốc ta đã thành chàng trai trưởng thành, mạnh khỏe. Ngày ngày, ta vui với công việc đồng áng của mình, chẳng dám màng đến công danh, bổng lộc của triều đình. Một hôm, đang lúi húi vun mấy khóm khoai trước nhà bỗng ta nhận được lệnh vua vờ vào trầu.

- Thế anh có lo lắng không? Tôi sốt sáng hỏi.

Lang Liêu chậm giải trả lời:

- Ta cũng cảm thấy hơi lo lắng vì lâu rồi không vào triều, biết đâu phụ vương giận hoặc đau yếu. Bởi vậy, sau khi nhận được lệnh, ta vội vã thay quần áo vào châu phụ vương. Trên đường đến đây, ta đã nghe nói vua cha nay cảm thấy già yếu nên muốn tìm một người nối ngôi, chỉ cần người đó có tài chứ không nhất thiết là con trưởng hay con thứ. Khi ta đến nơi, tất cả mọi người đã đến đông đủ và tất nhiên có cả các anh của ta.

Trên ngai vàng, vua cha đã có vẻ già yếu hơn trước nhiều. Sau khi tuyên bố lí do của buổi triệu tập, Ngài nói:

- Tới ngày lễ Tiên Vương, ai làm vừa lòng ta thì ta sẽ truyền cho người ấy ngôi báu để tiếp tục trị vì đất nước.

Nghe đến đây tôi lại buột miệng hỏi:

- Chắc anh lo lắng lắm khi nhận được tin này bởi anh rất nghèo, đâu có những thứ quý giá dâng lên vua cha.

Lang Liêu nhìn tôi gật đầu, chàng tiếp:

- Sau khi nghe lời vua cha phán truyền, các anh của ta có vẻ rất vui mừng vì trong tay họ có biết bao ngọc ngà châu báu, họ muốn gì mà chẳng có, còn ta nhìn khắp nhà chỉ thấy toàn lúa, sắn, khoai, không có thứ gì là giá trị cả, biết lấy gì để dâng lên Tiên Vương. Thực ra ta cũng không có ý tranh giành ngôi báu nhưng ta cũng muốn làm đẹp lòng phụ vương.

Suốt mấy ngày sau đó, ta mất ăn mất ngủ vì nghĩ đến món quà sẽ dâng lên phụ vương. Lòng ta ngổn ngang trăm mối, nếu đi mua đồ quý như các anh của ta thì ta không có tiền còn nếu dâng lên chỉ khoai và sắn thì chắc chắn phụ vương sẽ buồn lòng vì những thứ tầm thường đó. Một đêm, sau một hồi trằn trọc suy nghĩ ta liền ngủ thiếp, trong giấc ngủ, ta thấy một vị thần hiện lên mách rằng: hãy lấy chính những sản phẩm mà mình làm ra để dâng lên Tiên Vương. Ta sung sướng và chợt tỉnh giấc.

Ngay sáng hôm đó, ta bắt tay vào làm bánh như lời thần báo mộng. Ta tìm một thứ gạo nếp ngon nhất đem vo thật sạch, lấy đậu xanh, thịt lợn làm nhân, dùng lá dong xanh gói thành hình vuông, nấu một ngày một đêm cho thật nhừ. Và loại bánh thứ hai ta nghĩ cần phải thay đổi nên ta đem gạo đồ lên, giã nhuyễn, nặn thành hình tròn. Bánh hình vuông biểu tượng cho trời, bánh hình tròn biểu tượng cho đất.

Đến ngày lễ Tiên Vương, ta đem hai loại bánh đó vào cung. Nhìn chồng bánh bằng lúa gạo của ta, không ít người xem thường bởi nó vô cùng bình thường so với những món sơn hào hải vị, nem công chả phượng của các lang. Ta cũng chẳng hi vọng điều gì cả mà chỉ mong đẹp lòng tổ tiên bằng chính tấm lòng thành của mình.

Tất cả các lễ vật được bày ra trước mặt đức vua, ai ai cũng hồi hộp hi vọng vua cha chọn lễ vật của mình. Đức vua đi đi lại lại trước món lễ vật của các lang. Gương mặt đăm chiêu có lẽ người đang băn khoăn giữa các món mà các lang dâng lên. Vua cha nhìn mọi thứ với thái độ điềm tĩnh, người xem xét từng món ăn, nhấp nhấp sơ qua, gương mặt vẫn không biểu thị một thái độ gì, có lẽ người vẫn chưa ưng ý một món ăn nào cả. Các anh của ta, nhiều người đã tỏ ra thất vọng khi thấy vua cha lướt qua món ăn của mình rất nhanh. Hai loại bánh của ta được đặt ở sau cùng, khi đứng bên mâm bánh của ta, người dừng hẳn bước chân, đôi mắt chăm chú nhìn, có lẽ

người thấy ngạc nhiên vì thực ra mâm bánh của ta trông khác hẳn các món sơn hào hải vị khác. Sau khi nhìn ngắm, người liền cầm từng chiếc bánh lên tỏ vẻ thích thú, bỗng người cất tiếng hỏi:

- Chiếc bánh này làm bằng gì hả Lang Liêu?

Ta bẩm:

- Thưa phụ vương! Hai loại bánh này được làm bằng gạo, đây là những sản phẩm do chính bàn tay con làm nên.

ánh mắt cha nhìn ta trìu mến, điều mà lâu nay ta ít thấy. Và sau khi nghe ta giới thiệu cách làm cũng như ý nghĩa của từng loại bánh, vua cha vô cùng kinh ngạc. Đức vua liền cắt ra cho tất cả mọi người cùng ăn, ai cũng tấm tắc khen ngon.

Vua cha nói:

- Trong tất cả các món lễ vật dâng lên Tiên Vương hôm nay, ta ưng ý nhất là món bánh của Lang Liêu, nó vừa mang ý nghĩa là biểu tượng của đất trời, của sự no đủ, đoàn kết vừa thể hiện được tấm lòng hiếu thảo của một người con có hiếu. Do vậy, ta quyết định chọn Lang Liêu là người thừa kế ngôi vị.

Tôi thích thú nghe câu chuyện Lang Liêu vừa kể và cảm thấy vô cùng khâm phục, kính trọng anh. Nhưng tôi ngạc nhiên vì thấy vua Lang Liêu chẳng khác gì anh nông dân cả. Đọc được suy nghĩ của tôi Lang Liêu cười lớn và nói:

- Hôm nay ta vi hành về nơi thôn quê để dạy dân cách cấy cày, chăm sóc lúa, khoai.

Nói xong Lang Liêu liền tạm biệt tôi để đi ra phía ngoài xa kia, ở đó bà con nông dân đang đợi anh. Vừa nói anh vừa bước đi rất nhanh, tôi liền gọi với theo:

- Anh Lang Liêu! Anh Lang Liêu! Cho em đi cùng với!

Vừa lúc đó tôi tỉnh giấc thấy mẹ đang ngồi bên cạnh, mẹ hỏi:

- Con vừa ngủ mơ đúng không? Mẹ thấy con ú ớ gọi ai đó.

Tôi dụi mắt tỉnh giấc, hoá ra tất cả chỉ là một giấc mơ. Một giấc mơ thật đẹp. Thấy tôi vẫn ngồi mồm mỉm cười, mẹ liền bảo:

- Con dậy vào nhà ngủ đi để mai còn kịp đi học.

Vậy là giờ đây tôi hiểu vì sao cứ đến tết mẹ tôi lại gói bánh chưng. Chiếc bánh chưng thật có ý nghĩa.

***Đề bài: Tưởng tượng và kể lại cuộc gặp gỡ với một nhân vật cổ tích mà em đã học.**

***Bài viết**

Năm nay tôi, được lên lớp 6 bố mẹ giao hẹn nếu năm nay tôi được học sinh giỏi bố mẹ sẽ cho ra biển chơi một tuần. Tôi nhủ thầm sẽ cố gắng học thật tốt để có được chuyến đi chơi đầy hấp dẫn đó. Qua một năm phấn đấu, cuối năm học tôi được công nhận là học sinh giỏi, không những vậy mà còn đứng đầu lớp về thành tích học tập. Bố mẹ tôi vô cùng phấn khởi khi thấy tôi học hành giỏi giang và đúng như lời hẹn, đầu tháng 7 bố đưa cả nhà đi biển.

Chiếc xe bon bon đưa gia đình tôi ra thành phố biển, trước mắt tôi biển hiện ra xanh thẳm, bình yên, từng con sóng bạc đầu nối đuôi nhau đùa rờn với bờ cát dài

phẳng lặng.

Sau một hồi đập dềnh cùng sóng biển, cả nhà tôi cắm trại trên một hòn đảo nhỏ. Giữa bốn biển mênh mông, đưa mắt nhìn ra xa tôi thấy cảnh vật thật nên thơ, hiền hoà, chợt tôi liên tưởng đến hình ảnh cô út trong truyện cổ tích Sọ Dừa khi bị dạt vào đảo hoang, vừa nghĩ đến cô út tôi đã thấy trước mắt có một túp lều nhỏ, xem ra rất sơ sài như mới vừa dựng tạm, và phía ngoài cửa có một cô gái xinh đẹp, dịu dàng đang ngóng về phía xa xa.

- Chào cháu bé! Cháu đi đâu vậy?

- Cháu đi dạo và ngắm biển cô ạ.

- Chắc cô cũng đi du lịch như gia đình cháu?

- Không cô bị lạc vào nơi này đã mấy tuần rồi!

- Cháu thấy cô rất quen, dường như cháu đã gặp cô ở đâu rồi.

- Thế cháu học lớp mấy rồi?

- Dạ. Cháu học lớp 6 rồi cô ạ. Mà cô biết không cháu được đọc rất nhiều chuyện cổ tích.

- Thế cháu có thích truyện Sọ Dừa không?

- Cháu thích lắm cô ạ. Và trong các nhân vật đó cháu thích nhất cô út vừa hiền lành vừa tốt bụng. Mà cháu thấy cô giống cô út lắm hay chính cô là...

- Đúng rồi cháu ạ. Cô đang ở đây chờ thuyền trạng đi sứ về cứu cô.

Ôi thích thật, tôi không thể ngờ lại được gặp cô út ở đây, lại đúng lúc cô đang phải sống cô đơn ngoài đảo vắng. Cô út quả thật đáng thương.

- Cô ơi! những ngày ở đây cô có buồn không?

Cô út nhìn tôi và nói:

- Buồn và nhớ nhà lắm cháu à! Suốt ngày cô cứ thui thủi một mình hết trong lều lại ra bờ biển ngóng thuyền trạng đi qua. May có hai chú gà làm bạn cũng đỡ đi phần nào.

- Thế cô ăn bằng gì ạ?

- Dạo đầu cô xẻ thịt con cá kinh nướng ăn, bây giờ cô bắt cá tươi ở biển làm thức ăn cho qua ngày.

- Cô ơi! Cô có giận hai người chị của mình không?

- Cô cũng giận họ nhưng dầu sao họ cũng là những người ruột thịt của cô. Cô tin rằng sau này họ sẽ hối hận về việc làm sai trái này. Và chị em cô sẽ hoà thuận, yêu thương nhau như xưa.

- Cô cho cháu hỏi điều này nhé. Sao cô lại đồng ý lấy chàng Sọ Dừa vừa xấu vừa nghèo?

- Bởi cô biết Sọ Dừa là một người tốt và hơn nữa cô tin rằng những người tốt sẽ luôn gặp được nhiều may mắn và hạnh phúc trong cuộc sống.

- Vậy cháu chúc vợ chồng cô mau chóng đoàn tụ và hạnh phúc.

Tôi vừa dứt lời bỗng thấy ai đó khẽ lay lay vào người, hoá ra là mẹ tôi:

- Mẹ ơi con vừa mơ một giấc mơ tuyệt đẹp!

Mẹ mừng yêu tôi: vừa ngồi nghỉ một lát đã ngủ tí rồi. Tôi mỉm cười sung sướng

và kể lại cho mẹ nghe giấc mơ vừa rồi. Nghe xong mẹ nói:

- Ở hiền rồi sẽ gặp lành con ạ. Bây giờ mẹ con ta đi kéo bó đơi.

Trên đường về trong đầu tôi còn vương vẩn mãi hình ảnh cô út hiền lành, dễ thương. Ngoài kia biển như đẹp và nên thơ hơn.

***Đề bài: Trong vai người mẹ, hãy kể lại câu chuyện *Thánh Gióng*.**

***Bài viết**

Ta là mẹ của Thánh Gióng, năm nay đã già rồi, ấy vậy mà trong lòng vẫn không nguôi nhớ về đứa con trai yêu quý của ta. Chuyện về đứa con trai này mãi là kỉ niệm trong lòng ta.

Thuở ấy, cách đây cũng ngót mấy chục năm trời, vợ chồng ta sống ở một vùng quê yên bình, cánh đồng xanh rì thẳng cánh cò bay, lợn gà đầy chuồng, nói chung cuộc sống thì đầy đủ và no ấm, hơn thế những người bà con xóm giềng cũng vô cùng tốt bụng. Hai vợ chồng ta ngày đêm mong mỏi có mụn con vui vầy tuổi già.

Ngày ngày, ta ra đồng chăm sóc ruộng lúa, vườn khoai cho đỡ buồn. Một hôm ra đồng, ta nhìn thấy một vết chân rất to, to gấp mấy lần người thường, lúc đầu ta còn lo nhưng chợt nhớ xóm làng ta từ xưa đến nay vốn rất thanh bình thì có điều gì khiến ta phải lo lắng đâu chứ. Trí tò mò nổi lên, ta liền đặt ngay bàn chân của mình lên để ước thử. Sau đó mãi miết với công việc của mình. Về nhà ta cũng quên khuấy đi sự việc đó. Cho đến một thời gian sau, chợt một hôm ta thấy người khang khác và ta biết mình đã có mang. Ta sung sướng báo tin cho ông lão, ông lão cũng vô cùng mừng rỡ. Hai vợ chồng ta nâng niu chăm sóc đứa trẻ trong bụng cầu mong cháu khỏe mạnh, lành lặn như bao đứa trẻ khác. Tháng thứ 9 trôi qua vẫn chưa thấy cháu chào đời vợ chồng ta vô cùng lo lắng, nhưng rồi cứ chờ đợi và cho đến tháng mười hai thì Gióng ra đời. Vợ chồng ta vui mừng khôn xiết. Gióng ra đời khỏe mạnh, tuần tú lạ thường, hai vợ chồng đặt biệt bao hi vọng vào nó. Ấy vậy mà đến năm lên ba tuổi Gióng vẫn chẳng biết nói, biết cười, biết đi, cứ đặt đâu là ngồi đó, trong khi bằng tuổi đó lũ trẻ hàng xóm đã biết chạy nhảy khắp nơi. Hai vợ chồng ta rất buồn, ngày đêm cầu khẩn trời Phật cho đứa con độc nhất của ta mau chóng được như những đứa trẻ khác.

Thế rồi bỗng đâu quân giặc kéo sang xâm lược nước ta, chúng kéo đến đông nghìn nghịt, cuộc sống đang yên bình bỗng bị khuấy động, nhà nhà lo sợ, người người lo sợ, mọi người chuẩn bị đồ khô để chạy giặc. Trong tình cảnh đó nhà vua sai sứ giả đi khắp nơi tìm người tài đi đánh giặc cứu nước.

Sứ giả về tận đến làng ta rao gọi người tài. Ta nhớ hôm đó, hai vợ chồng đang ngồi bàn tính xem nếu đi chạy giặc sẽ phải mang theo thứ gì thì Gióng đang nằm trên giường bỗng cất tiếng nói rất mạch lạc:

- Mẹ ơi! Ra mời sứ giả vào đây, con có chuyện muốn nói.

Hai vợ chồng giật mình ngơ ngác, rồi chợt sung sướng reo lên:

- Con đã nói được rồi ư Gióng, cha mẹ mừng lắm, nhưng con còn bé thế này thì làm được gì mà mời sứ giả, không khéo mang tội khi quân.

Nói vậy nhưng thấy ánh mắt cương quyết của Gióng, ta vẫn chạy ra mời sứ giả vào trong bụng vừa mừng lại vừa lo.

Sứ giả bước vào căn nhà đơn sơ của ta đưa mắt nhìn xung quanh có ý muốn biết mặt người tài nhưng nhìn mãi mà chỉ thấy cậu bé ba tuổi đang nằm trên giường, sứ giả có vẻ nghi ngờ nhưng vừa lúc đó Gióng lên tiếng, giọng đầy quả quyết:

- Ông hãy về bẩm báo với đức vua sắm cho ta một con ngựa sắt, một cái roi sắt và một tấm áo giáp sắt, ta sẽ ra tay tiêu diệt lũ giặc này. Mang đến đây càng nhanh càng tốt.

Sứ giả vẫn tỏ ý nghi ngờ, thằng bé nhà ta bỗng vùng đứng dậy, khuôn mặt đầy nghiêm nghị:

- Ông hãy tin ở ta, ta không phải là một đứa trẻ bình thường.

Nghे Gióng nói vậy, sứ giả lập tức đi ngay. Lúc này, Gióng quay sang bảo ta:

- Mẹ xuống nấu cho con một nồi cơm to để con ăn còn chuẩn bị đi đánh giặc.

Đến lúc này, ta chợt hiểu dường như Gióng không phải là một người bình thường, có lẽ nó là con Ngọc Hoàng xuống cứu giúp dân làng. Nghĩ vậy, ta vội vàng xuống bếp nấu một nồi cơm to, bung lên cho Gióng ăn, kì lạ thay Gióng ăn chỉ một loáng đã hết bay nồi cơm và mỗi lúc ta thấy Gióng lớn lên một ít. Chỉ trong vài ngày Gióng lớn gấp 10 lần hôm trước, quần áo may chẳng kịp bởi chỉ một loáng đã chật không mặc nổi.

Chỉ trong một thời gian ngắn bao nhiêu lương thực ta dự trữ đã hết veo, bà con láng giềng biết tin Gióng nhận lời đi đánh giặc nên vui vẻ mang gạo, cà sang nhà và giúp ta thổi cơm cho Gióng ăn. Gióng ăn không biết no, người to lớn như một tráng sĩ.

Một hôm cả nước nhận được tin quân giặc đã đến núi Trâu, tình hình đất nước rất nguy kịch. Tất cả mọi người từ già đến trẻ ai ai cũng hoảng hốt, lo sợ. Đúng lúc đó, sứ giả mang những thứ Gióng yêu cầu đến nhưng khổ một nỗi lúc này Gióng đã to lớn gấp mười lần hôm sứ giả gặp nên chẳng thứ gì còn vừa với nó cả. Những thứ đó chỉ như thứ đồ chơi đối với nó. Sau mấy lần làm đi làm lại Gióng mới chọn cho mình thứ phù hợp còn những cái khác Gióng khề bẻ đã vỡ vụn, và áo giáp sắt mặc vào khề cựa đã bung.

Sau khi đã mặc áo giáp sắt, cầm roi, nhảy lên mình ngựa, lúc này Gióng thật oai phong lẫm liệt, nó chẳng còn giống đứa trẻ lên ba như trước. Nó chấp tay từ biệt hai vợ chồng ta:

- Vì đất nước con ra đi đánh giặc và không biết đến khi nào trở lại. Cha mẹ ở quê nhà cố gắng giữ gìn sức khỏe.

Quay sang bà con láng giềng, lúc này cũng đến rất đông để chia tay, nó cũng chấp từ biệt mọi người và nó còn nói:

- Nếu cháu không trở về nhờ bà con láng giềng chăm sóc cha mẹ cháu lúc tuổi già sức yếu. Chúc cha mẹ và bà con mạnh khỏe bình yên!

Nghे nó nói vậy, ta không cảm được nước mắt nhưng cũng vô cùng tự hào vì con ta đang làm một việc vô cùng lớn lao.

Chào mọi người xong nó thúc ngựa phi thẳng ra ngoài trận đánh. Ngựa đi đâu phun lửa đỏ rực ra đến đó. Nó đón đầu lũ giặc đánh cho chúng tơi bời, và chỉ trong chốc lát quân giặc đã bị tiêu diệt gần hết. Đúng lúc đó chiếc roi sắt trong tay nó gãy làm đôi, lũ giặc hí hửng định xông lên nhưng Gióng đã nhanh tay nhổ khóm tre bên cạnh. Quạt túi bụi vào lũ giặc, lũ giặc không kịp chống trả. Một thời gian sau quân

giặc đã bị Gióng tiêu diệt chẳng còn một bóng nào nữa.

Ta nghe tin Gióng đã tiêu diệt được quân giặc trong lòng xiết bao vui mừng, và mong nó trở về nhưng chờ mãi không thấy con đâu, đến sau này ta mới biết nó chính là con trai Ngọc Hoàng xuống giúp dân làng nay hoàn thành nhiệm vụ đã bay về trời.

Thấm thoát đã bao năm trôi qua nhưng trong lòng ta vẫn không nguôi nhớ về đứa con ấy, dầu vậy ta rất vui vì con trai ta đã trở thành vị anh hùng dân tộc được mọi người ghi nhớ.

***Đề bài: Trong vai con cá vàng, hãy kể lại câu chuyện Ông lão đánh cá và con cá vàng.**

***Bài viết**

Tôi là chú cá vàng kẻ đã giúp lão đánh cá tội nghiệp mấy lần thoát khỏi bàn tay cay nghiệt của bà vợ. Chắc các bạn muốn tôi kể cho nghe về câu chuyện đó một cách cụ thể hơn.

Chuyện là thế này, hôm đó là một ngày đẹp trời tôi tung tăng cùng các bạn bơi lội ở một vùng biển nước xanh biếc. Do mãi chơi nên tôi bị lạc mất đàn, giữa lúc đó tôi chợt nhận ra mình đã bị mắc vào lưới của ngư dân. Tôi kêu gào thảm thiết vì biết rằng thế là đời tôi đã hết, từ nay tôi chẳng còn được cùng các bạn tung tăng giữa đại dương mênh mông.

Đúng lúc tuyệt vọng nhất tôi chợt nhận ra mình còn có một vài phép lạ mà có thể dùng nó để trao đổi mạng sống. Nghĩ vậy nên vừa thấy lão tôi đã van xin:

- Xin lão hãy mở lòng mà tha cho tôi! Lão cần gì tôi sẽ cho.

Nhưng rất may hôm đó tôi gặp được lão đánh cá tốt bụng, thấy bộ mặt thảm thương của tôi lão đã mở lòng tha cho tôi, lão nói:

- Thôi ngươi hãy trở về ngôi nhà cùng các bạn mà tung tăng vui đùa, ta không cần bất cứ thứ gì cả.

Nói xong lão nhắc tôi ra khỏi lưới đem tôi thả xuống dòng nước xanh mát. Tôi sung sướng chào lão và bơi đi tìm các bạn. Chắc các bạn của tôi sẽ rất ngạc nhiên khi thấy tôi trở về biển xanh một cách an toàn như vậy.

Thế nhưng được một lúc, khi ta đang mãi mê vui chơi cùng chúng bạn, bỗng ta nghe thấy tiếng ai như tiếng ông lão đánh cá gọi:

- Cá vàng ơi! lên giúp ta với!

Nghe tiếng ông lão gọi, ta vội vàng nổi lên mặt biển, ta thấy ông lão đã đang đợi ta, khuôn mặt đau khổ, lão nói:

- Chú hãy giúp ta với, mụ vợ ta cầu nhàu mãi bên tai làm tôi không chịu được, mụ muốn tôi xin một cái máng lợn mới vì chiếc máng cũ đã bị nứt rồi.

Tôi trả lời:

- Lão đừng lo. Lão cứ về nhà đi. Tôi sẽ biếu lão một cái máng mới.

Xong việc tôi lại quay về biển khơi, trong lòng chắc hẳn lão đánh cá đã được yên vì mụ vợ đã có chiếc máng mới.

Xong cũng chỉ được vài hôm tôi lại nghe thấy tiếng lão gọi. Tôi lại bơi lên gặp

lão. Vừa nhìn thấy tôi lão đã khản khoản:

- Cá vàng ơi giúp ta với. Mụ vợ ta lại đòi một toà nhà đẹp.
- Lão ơi tôi sẽ giúp lão, lão cứ trở về nhà đi.

Tôi cảm thấy thương lão vì lão là một người thật hiền từ mà lại có một bà vợ tham lam.

Tôi nghĩ rằng có lẽ từ bây giờ mụ vợ sẽ không còn đòi hỏi gì nữa khi đã có một toà nhà đẹp. Nhưng chỉ được một thời gian ngắn lão đánh cá lại gọi tôi lên, lần này lão nói:

- Mụ vợ của ta thật tham lam nó chẳng để tôi yên. Nó muốn được làm nhất phẩm phu nhân, nó không muốn làm mụ già nông dân nữa.

Nghĩ đến công lão tha mạng và sự tốt bụng của lão tôi lại bằng lòng giúp lão. Thế nhà mụ vợ lão đã có nhà cao cửa rộng, lại còn là nhất phẩm phu nhân. Tôi yên tâm từ nay lão đánh cá sẽ được sống yên thân.

Ấy vậy mà chẳng bao lâu sau, hôm đó biển sóng gầm gào, mịt mù, tôi lại nghe thấy tiếng lão gọi tha thiết:

- Cá vàng ơi! Giúp lão với. Con mụ vợ vẫn chẳng để cho lão yên.

Tôi vội vàng trở lên chào lão.

- Ông lão ơi! Ông lão cần gì thế!

- Mụ vợ tôi lại chẳng để cho tôi được yên, mụ muốn được làm nữ hoàng.

Nhìn bộ dạng đáng thương của lão tôi lại bằng lòng giúp lão:

- Lão cứ yên tâm về đi rồi mụ vợ của lão sẽ được làm nữ hoàng.

Tôi lại yên tâm trở về biển xanh. Rồi một hôm sóng biển nổi lên mịt mù, gầm réo ào ào. Tôi nghe thấy tiếng lão đánh cá gọi. Tôi vội trở lên gặp lão:

- Có việc gì thế lão? Lão cần gì à?

- Khổ lắm cá vàng ơi, mụ vợ của ta lại không muốn làm nữ hoàng nữa, mụ muốn được làm Long Vương ngự trên biển để cá vàng hầu hạ.

Nghe xong yêu cầu của mụ vợ tôi giật mình tức giận, mụ ta thật quá đáng, mụ muốn tôi trở thành kẻ hầu người hạ cho mụ ư? Tôi không thể đáp ứng được yêu cầu này của mụ được. Bực mình tôi lao ngay vào biển khơi không kịp cả chào lão. Tôi định bụng sẽ trừng trị cho mụ một trận nhưng nghĩ đến lão già tốt bụng, tội nghiệp, tôi lại hoá phép cho họ căn nhà và chiếc máng sứt như xưa để lão có chỗ chui ra chui vào. Đó chính là bài học đích đáng tôi muốn dành cho mụ vợ, đó là những người tham lam sẽ chẳng bao giờ có được những gì tốt đẹp.

Từ đó trở đi tôi không còn thấy lão đánh cá ra tìm nữa, có lẽ sau bài học này bà vợ sẽ trở nên hiền lành, tốt bụng hơn xưa.

***Đề bài: Tưởng tượng và kể lại cuộc gặp gỡ với một nhân vật ngụ ngôn mà em đã học.**

***Bài viết**

Tôi là Cún con, hàng ngày tôi rong ruổi dạo chơi loanh quanh trong nhà và ít khi được đi đâu xa, do đó tôi ít biết được những việc ngoài xã hội ngoài trừ những chuyện xảy ra quanh mình.

Một hôm tôi tha thân chơi ngoài bờ ao xem mấy chú cá rô phi tung tăng bơi lội dưới nước, bỗng tôi thấy tiếng ộp, ộp rất to và thoát một cái, một anh ếch xanh đã ngồi chồm hổm trước mặt tôi. Đôi mắt mắt anh mở to nhìn tôi một hồi, rồi đằng hắng giọng, anh hỏi tôi:

- Đây nhà anh kia. Anh là ai mà dám ngồi trên đất của nhà ta.

Tôi nhận ra đó chính là anh ếch đã trú ngụ khá lâu ở trong ao nhà chủ tôi. Thấy anh ta lớn tiếng, tôi nói:

- Sao anh lớn tiếng như vậy? Đây là nhà anh hả?

- Phải rồi, trên thế gian này có chỗ nào không phải là đất của nhà ta. Bởi ta là chúa tể của muôn loài mà. Người có thấy mỗi khi ta lên tiếng là át hết tất cả muôn loài. Bởi vậy ai nghe thấy tiếng của ta cũng phải khiếp sợ. Đồ nhãi nhép như người kia ta chỉ cần hô lên một tiếng là sợ ngay.

- Anh nghĩ rằng kể cả chúa tể rừng xanh cũng phải khiếp sợ anh ư?

- Đúng vậy, ta là nhất nhất, chẳng loài nào vượt qua được ta cả.

Nghe anh ta hênh hoang tôi phì cười:

- Anh dám khinh thường cả chúa sơn lâm kia à.

- Với ta hấn chẳng là cái gì hết.

- Vậy anh có dám đấu với hấn không?

- Ta chẳng sợ, nếu ta mà gặp hấn, ta sẽ cho hấn một trận.

Vừa lúc đó bác Trâu đang nhai rơm ở góc vườn bỗng lên tiếng:

- Thế người có dám đấu với ta không?

Nhìn mặt bác Trâu đỏ như, đôi mắt trợn lên, có lẽ bác bực mình vì sự huênh hoang của anh ếch quá nên mới lên tiếng, chứ thường ngày bác rất hiền lành. ếch ta nghe thấy tiếng bác ồm ồm, và trông đáng điệu lại có ị ạch, nên có vẻ chẳng sợ sệt gì cả. Anh ta nhìn bác một hồi từ đầu đến chân, giọng đầy khinh miệt:

- Hừ, cái thứ như người mà cũng dám trêu người với ta hả.

Bác Trâu lúc này đã bực mình thực sự, bác đi nhanh về phía chú ếch, lấy mõm hất tung chú ếch xanh lên, làm chú ta lộn mấy vòng trên không trung. Tôi hoảng qua vội nhắm tịt mắt lại. Và tôi nghe rất rõ tiếng chú ếch xanh kêu cứu thất thanh.

Nhưng may quá khi rơi xuống thì anh ếch rơi đúng đám lá sen nên vẫn giữ được mạng sống. Anh ta vùng dậy rồi rít xin bác Trâu tha mạng. Bác Trâu không thèm nói câu nào, lừ lừ bước đi.

Chờ cho bác Trâu đi xa rồi tôi mới thấy anh ếch lồm cồm nhảy về ổ. Tôi hỏi với theo:

- Anh có bị làm sao không?

- Tôi không sao. Nghe giọng anh ta không còn thấy tự cao như khi trước nữa.

Nói xong anh ếch lặn một mạch, có lẽ anh ta vẫn chưa hết run. Âu đó là một bài học nhớ đời cho anh ta. Có lẽ từ sau anh ta sẽ không còn thói huênh hoang, phét lác nữa.

***Đề bài: Trong vai Mã Lương trong truyện *Cây bút thần*, hãy kể lại một việc**

làm có ích của mình.

***Bài viết**

Tôi bắt đầu một cuộc sống phiêu du nay đây mai đó kể từ khi rời bỏ xóm làng, rời bỏ những kẻ tham lam, tàn ác. Ngày ngày tôi cùng chú ngựa thân yêu rong ruổi đến những vùng núi xa, bởi tôi biết rằng ở đó cuộc sống của họ còn gặp rất nhiều khó khăn, thiếu thốn.

Một hôm, trời đã bắt đầu về chiều, tôi quyết định dừng chân nghỉ ở một ngôi làng nhỏ nằm sát ven rừng. Khung cảnh làng mạc xung quanh có vẻ tiêu điều, xơ xác. Cây cối chẳng mấy xanh tốt, đồng ruộng khô cằn, có những mảnh ruộng đã chết cháy chỉ còn lờ thơ vài ngọn cỏ. Trên đường đi tôi gặp một cụ già nét mặt đăm chiêu lo lắng, đến gần cụ, tôi chào:

- Cháu chào cụ ạ. Cụ ơi ở đây có ngôi nhà nào có thể ở trọ qua đêm được không ạ?

Cụ già nhìn tôi, đáp:

- Trước đây thì cũng có đấy nhưng mấy năm nay hạn hán kéo dài, cuộc sống đói khổ nhiều người chẳng còn làm ăn được nữa, và nhiều người đã bỏ làng đi tìm nơi khác.

Nói xong cụ già giơ tay chỉ ra mấy cánh đồng trước mặt, nói tiếp:

- Đấy cả nhà tôi trông vào ruộng lúa này mà nay chỉ còn trơ vài ngọn cỏ, chẳng biết từ nay nhà tôi lấy gì mà ăn nữa.

Nói đoạn ông hỏi tôi:

- Thế cậu từ đâu đến mà lại lạc vào xứ này, có lẽ đã lâu lắm rồi chẳng còn ai dám đến làng ta chơi nữa. Thôi cậu hãy vào nhà ta nghỉ tạm một đêm, mai hãy đi tiếp.

Tôi theo lão nông về nhà, ngôi nhà nhỏ của lão nằm nép bên chân núi, nhìn từ xa chẳng khác gì mộ túp lều.

Nhìn gia cảnh nghèo nàn của lão tôi vô cùng ái ngại, tôi nói với lão:

- Cháu có thể giúp làng ông có nước để tưới cho cây khỏi chết khô.

Nghe tôi nói vậy, ông lão nhìn tôi tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng sau khi thấy tôi quả quyết lão vô cùng sung sướng. Lão lật đật chạy vào làng thông báo cho tất cả mọi người. Chỉ một thoáng sau tất cả già trẻ gái trai đã đến tụ tập đầy trước nhà ông lão. Nhìn họ ai cũng đói rách, khốn khổ.

Tôi liền đưa bút vẽ mấy nét một con sông đã hiện ra trước mắt nước trong veo và muốn cho dân làng có cái ăn tôi lại chấm mấy cái thế là hàng đàn cá tung tăng bơi lội.

Bà con vô cùng mừng rỡ, họ gọi nhau đi bắt cá và ai nấy còn thức gì có thể ăn được đều đem đến nấu chung để cả làng liên hoan một bữa no say.

Đêm đó tôi tâm sự với ông lão về cuộc sống trước đây của tôi, ông lão tỏ ra vô cùng thương xót và cảm thông, lão nói:

- Nhà ta cũng chẳng giàu có gì nhưng cháu hãy ở đây làm con nuôi của ta, hai cha con ta chịu khó làm lụng cũng có thể đủ sống.

Dù rất quý ông lão nhưng tôi vẫn không thể ở lại, vì tôi hiểu rằng còn có rất nhiều hoàn cảnh khó khăn, họ sẽ cần đến cây bút thần của tôi.

Sáng hôm sau, từ biệt ông lão tôi lại rong ruổi trên đường, mong cứu giúp được nhiều hơn những con người nghèo khổ.

***Đề bài: Tưởng tượng và kể lại cuộc gặp gỡ với một nhân vật trong truyền thuyết mà em đã học.**

***Bài viết**

Năm nay tôi học lớp 6 và môn học tôi thích nhất là môn văn vì ở đó tôi được đọc nhiều câu chuyện cổ tích, truyền thuyết, truyện cười vô cùng thú vị. Nhắc đến truyện truyền thuyết tôi lại nhớ ra một lần như thế này...

Lần ấy, tôi mãi mê đọc những truyện truyền thuyết và đến lúc mệt quá rồi tôi vẫn không chịu đi ngủ. Và đến khi vừa đọc đến những dòng chữ cuối cùng của truyện Thánh Gióng thì tôi bỗng thấy mình lạc đến một nơi rất xa lạ, xung quanh mây phủ trắng, một mùi thơm như của các loài hoa toả ra ngào ngạt. Khung cảnh rất giống thiên đình nơi có các vị thần tiên mà tôi thường thấy trong các câu chuyện cổ. Tôi đang ngơ ngác, bỗng trước mắt một tráng sĩ vóc dáng to cao lưng lững tiến về phía tôi. Tôi vô cùng ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người to lớn đến như vậy. Tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng thì người đó đã đứng ngay trước mặt tôi và nở một nụ cười thân thiện:

- Chào cháu bé. Cháu từ đâu đến vậy?

Tôi càng ngạc nhiên hơn khi người đứng trước mặt tôi lúc này chính là ông Gióng, vị anh hùng đã đánh tan lũ giặc Ân tàn bạo. Tôi sung sướng hỏi:

- Ông có phải là ông Gióng không ạ.

Tráng sĩ nhìn tôi, mỉm cười đáp:

- Ta đúng là Thánh Gióng đây! Sao cháu biết ta?

- Chúng cháu đang học về truyền thuyết Thánh Gióng đây ông ạ. May quá hôm nay cháu được gặp ông ở đây, cháu có thể hỏi ông vài điều mà cháu đang thắc mắc được không ạ?

Ông Gióng nhìn tôi mỉm cười:

- Được cháu bé cứ hỏi đi.

- Ông ơi vì sao khi đánh thắng giặc Ân xong ông không trở về quê nhà mà lại bay lên trời? Hay ông chê quê cháu nghèo không bằng xứ thần tiên này?

- Không! Ta muốn được ở cùng họ, nhưng vì ta là con trưởng của Ngọc Hoàng nên phải trở về thiên đình sau khi đã hoàn thành sứ mệnh.

- Thế ông nhớ cha mẹ ông ở dưới kia không?

- Có chứ, họ đã từng mang nặng đẻ đau ra ta, ta rất biết ơn họ, nhất là những ngày tháng ta không biết đi, biết nói, họ vẫn yêu thương mà không hề ghét bỏ ta. Ta rất muốn có ngày nào đó trở về đền ơn đáp nghĩa mẹ cha ta. Cũng chính vì lẽ đó mà ta đã cố gắng đánh tan quân xâm lược để cha mẹ ta được sống trong tự do thanh bình.

- Ồ, giờ thì cháu hiểu rồi, ông đã báo đáp công nuôi dưỡng của cha mẹ mình bằng chính sự cố gắng chiến thắng quân xâm lược.

- Ừ, đó là một trong những cách thể hiện lòng hiếu thảo của con cái đối với cha mẹ đấy cháu ạ.

- Cháu hiểu rồi, có nghĩa là khi cháu còn nhỏ thì phải học tập thật tốt để cho cha mẹ vui lòng, đó cũng chính là tỏ lòng biết ơn cha mẹ phải không ông?

- Đúng rồi, cháu ngoan và thông minh lắm. Ông chúc cháu học thật giỏi nhé! Thôi hẹn cháu lần khác nhé, ta phải vào cung gặp Ngọc Hoàng đây.

Vừa nói, bóng ông Gióng đã khuất dần sau đám mây trắng. Vừa lúc đó tôi nghe có tiếng mẹ gọi:

- Lan! Dậy vào giường ngủ đi con.

Tôi bừng tỉnh, hoá ra là một giấc mơ nhưng quả thật giấc mơ này đã cho tôi biết được nhiều điều bổ ích. Và đó có thể là một giấc mơ mà tôi nhớ nhất.

***Đề bài: Kể lại một kỷ niệm đáng nhớ trong thời thơ ấu của mình.**

***Bài viết**

Ngày ấy, nhà tôi ở ven một con suối nhỏ nước trong veo, vào những hôm trời nắng đẹp đứng trên bờ suối, tôi có thể nhìn thấu xuống tận dưới đáy, ở đó có những viên sỏi trắng tinh và cả những đàn cá trắng tung tăng bơi lội.

Hàng ngày, tôi cùng lũ bạn lại rủ nhau ra suối, đi men theo mép của con suối bắt ốc, nhặt đá trắng về để chơi đồ hàng. Và vui nhất là vào những ngày hè, chúng tôi thường trốn mẹ ra suối tắm. Thực ra con suối nhỏ nhưng có những đoạn rất sâu có thể ngập đầu người lớn. Và ở trên đó là chiếc cầu của nhà dân bắc qua để lấy lối đi vào nhà.

Như thường lệ, buổi trưa ấy, chờ cho mẹ ngủ say tôi liền chạy sang nhà mấy thằng bạn học cùng lớp rủ chúng ra chỗ cầu nhà ông Quân (chúng tôi thường đặt tên những chiếc cầu bằng chính tên nhà chủ đó). Buổi trưa trời nắng nóng như lửa đốt, được đắm mình trong dòng nước mát thì còn gì bằng. Bởi vậy nên vừa nghe tiếng huýt sáo báo hiệu quen thuộc của tôi, mấy thằng cũng vội vã lách cửa sau, nhanh chóng ra chỗ hẹn.

Vừa ra khỏi nhà, cả lũ chúng tôi chạy thật nhanh vì sợ cha mẹ phát hiện ra, bởi chúng tôi đều biết rằng nếu bị bại lộ chắc chắn đũa nào đũa này sẽ no đòn.

Năm phút sau, cây cầu và dòng nước mát đã hiện ra trước mắt chúng tôi. Tôi có ý kiến hôm nay sẽ không bơi bình thường như mọi khi nữa mà thi nhảy xa, tức là đứng trên cầu nhảy xuống, ai nhảy xa nhất sẽ là người thắng cuộc. Ồ oàm một hồi lâu đã chán, chúng tôi trèo lên một mỏm đá nằm nghỉ ngơi ngắm mây trời. Lúc này Thắng - thằng cha gan lì cóc tía nhất lên tiếng:

- Tớ nghĩ ra trò mới nữa rồi.

- Trò gì vậy?

Cả lũ nhao nhao lên tiếng hỏi.

- Chơi lặn, đũa nào lặn được lâu nhất tuần sau đi học sẽ không phải đeo cặp.

Cả lũ reo hò hưởng ứng nhiệt liệt. Trờ lại chỗ chơi cũ, tôi nói:

- Bây giờ sẽ thi lần lượt từng đũa một, những đũa còn lại đứng trên bờ theo dõi bấm giờ.

Và tôi phân công luôn vì Thắng là người đầu tiên nên sẽ là người thử sức đầu tiên, cả bọn vỗ tay hưởng ứng. Quả thật trong nhóm Thắng luôn tỏ ra đàn anh hơn cả,

hắn không những học giỏi mà mọi trò chơi hắn cũng chẳng bao giờ chịu thua ai.

Thắng chuẩn bị tinh thần xong, tôi hô:

- Một. Hai. Ba. Bắt đầu...

ùm... Thắng đã nhảy khỏi cây cầu mắt nhắm trong dòng nước. Lũ chúng tôi reo hò tán thưởng và bắt đầu bấm giờ: 1, 2, 3, phút trôi qua sang phút qua vẫn chưa thấy Thắng nổi lên. Chúng tôi trầm trồ khen ngợi sự tài ba của Thắng. Sang đến phút thứ 4, tôi bỗng cảm thấy nóng ruột bởi bình thường nhiều lần thì chỉ đến phút thứ ba là chúng tôi đã chẳng thể nào chịu nổi. Thế mà đến giờ vẫn chưa thấy Thắng, mấy đứa kia cũng bắt đầu lo lắng, chỉ trong nháy mắt chẳng kịp bảo nhau câu nào mấy đứa bơi giỏi liền nhảy xuống, vừa lúc đó chúng tôi đã thấy Thắng trôi lên, khuôn mặt tái nhợt, thở lầy thở đề, chúng tôi vội vàng dìu Thắng vào bờ. Người Thắng lúc này đã gần như lả đi. Phải mười phút sau Thắng mới lên tiếng:

- Chỉ cần một tích tắc nữa thôi là tao đi chầu thủy thần chúng mày ạ.

- Sao vậy, mọi ngày mày bơi, lặn giỏi lắm cơ mà.

- ừ, thì tao vẫn tự tin như vậy, nhưng đúng lúc sắp chịu không nổi định trôi lên thì tao bị vướng vào chùm rễ cây mọc lan từ rừng ra cuốn chặt vào chân, tao cứ định trôi lên thì nó lại kéo tao xuống, may quá đúng lúc nghĩ rằng chết thật rồi thì bỗng dưng chân tao lại giật ra được và cố sức ngoi lên.

Nghe tiếng Thắng hỗn hển kể, chúng tôi đùa nào đùa nấy đều khiếp sợ. Chờ cho Thắng đỡ mệt chúng tôi mới dám về nhà và câu chuyện này vẫn mãi là bí mật của lũ chúng tôi. Và đó là kỉ niệm sâu sắc nhất mà tôi nhớ mãi đây các bạn ạ.

***Đề bài: Kể lại một kỷ niệm đáng nhớ thời thơ ấu của mình.**

***Bài viết**

Năm nay tôi vào lớp sáu, còn bé Nhi thì bước sang lớp bốn. Bố mẹ Nhi cũng đã về sống với nhau sau hơn một năm sống ly thân. Tôi và Nhi tuy chẳng phải họ hàng nhưng thân thiết lắm! Tất cả bắt đầu từ lần ấy...

Năm ấy, tôi học lớp bốn còn bé Nhi học lớp hai. Tội nghiệp bé Nhi! Bố nó ham mê cờ bạc, rượu chè đi suốt từ sáng đến tối mới về lại còn hay đánh vợ chửi con. Mẹ nó không chịu được, quyết định đưa nó về bà ngoại. Nhà bà ngoại nó ở cuối xóm, cạnh nhà tôi. Thế là anh em quen nhau từ đó.

Một buổi chiều hè, tôi rủ bé đi chơi vì biết bé rất buồn. Tôi hỏi:

- Bây giờ em thích cái gì để anh làm cho?

Bé Nhi nói:

- Anh biết không! Ngày xưa em mơ ước nhà em như một con thuyền lớn. Bố là cột buồm vững chãi còn mẹ là khoang thuyền che chở nắng mưa. Con thuyền nhà em sẽ chở những ước mơ của em đến đích. Vậy mà bây giờ nó chẳng bao giờ có thể thực hiện được.

- Đừng buồn em ạ! Hãy cố gắng lên! Nào, đi! Đi với anh!

Tôi dắt bé Nhi đi hái những lá tre nghe thật to để gấp thuyền lá thả trôi sông. Tôi chọn lá to nhất gấp một con thuyền thật đẹp tặng bé Nhi. Nhưng Nhi không giữ được, bé thả ngay xuống nước. Nhưng con thuyền lại không trôi. Nó mắc cạn vào ngay đám rong đang bò lổm ngổm ở giữa dòng. Bé Nhi nói:

- Đấy! Gia đình em bây giờ cũng như con thuyền đó, chẳng thể nào nó đi được, chỉ có thể chìm thôi!

Tôi vừa tiếc, lại vừa thương Nhi, bèn cứ mang cả quần áo lội xuống sông vượt chiếc thuyền lên. Nước đến bụng rồi đến cổ. Bỗng "sụt" chân tôi trượt phải một hố bùn giữa sông ngay lúc tôi vừa vói được chiếc thuyền. Tôi cố gắng chới vói trong khi một tay vẫn dang chiếc thuyền lên khỏi mặt nước. Mấy phút sau, tôi bò lên được tới bờ khi bụng đã uống no nước nhưng rất may con thuyền không nát. Bé Nhi mặt tái mét nhưng rất ngoan ngoãn nghe tôi nói:

- Em hãy giữ nó làm kỷ niệm và tin rằng có ngày nó sẽ được bơi thoải thích trên sông.

Hôm đó, vì sợ mẹ mắng, tôi và bé Nhi ngồi ở bờ sông cho đến khô quần áo mới dám về. Đêm, tôi bị sốt cao nhưng vẫn giấu chuyện ban chiều không nói. Mẹ thì cứ tưởng tôi dãi nắng nên bị sốt. Cũng may sáng hôm sau, tôi đã đỡ nhiều.

Ngay hôm bố mẹ nó hoà giải và về sống với nhau, nó rủ tôi đem chiếc thuyền ra sông thả. Nhưng chiếc thuyền đã không không còn thả được. Thế là anh em tôi mài miết gấp những chiếc thuyền tre khác. Những chiếc thuyền gấp buổi chiều hôm ấy, chiếc nào cũng trôi về tận cuối dòng sông.

Điều bí mật giữa tôi và bé Nhi còn đến tận bây giờ. Đó cũng là kỷ niệm sâu sắc nhất tuổi thơ tôi các bạn ạ!

***Đề bài: Kể lại chuyện mình (hoặc một bạn) từng mắc lỗi.**

***Bài viết**

Trong lớp tôi thuộc một trong số con nhà giàu, với tôi mọi thứ đều dễ dàng muốn áo quần mới tôi chỉ cần nói một tiếng là bố mẹ lập tức mua cho, muốn có tiền mua sách mẹ cũng cho ngay, tóm lại tôi chẳng bao giờ thiếu bất cứ thứ gì. Và cũng bởi quá đầy đủ nên tôi chẳng bao giờ để ý đến nỗi khó khăn của các bạn xung quanh. Cũng vì bản tính ích kỷ đó mà tôi đã gây ra một sai lầm mà đến tận bây giờ nghĩ lại tôi vẫn cảm thấy ân hận.

Tôi vốn là tổ trưởng của tổ 1, nên tôi phải thường xuyên báo cáo tình hình của lớp mình với cô giáo chủ nhiệm: nào ai đi muộn, nào ai ăn mặc không đúng quy định... Và điều đó ảnh hưởng đến kết quả thi đua của toàn lớp. Tổ tôi luôn dẫn đầu trong việc thực hiện nội quy, tổ tôi luôn được bầu là tổ xuất sắc.

Vào đầu học kì hai, lớp tôi có một bạn mới chuyển về tên là Nam, Nam mới chuyển về khu tôi ở. Vừa bước vào lớp tôi đã phì cười khi thấy Nam ăn mặc vô cùng tuềnh toàng, áo còn có mảnh vá. Buổi đầu vào lớp cô giáo phân công Nam về tổ của tôi, dù chẳng nói ra nhưng tôi không mấy hài lòng vì tôi cảm thấy Nam sẽ làm xấu đi bộ mặt sáng sủa của tổ tôi.

Tổ tôi vốn thường dẫn đầu trong mọi phong trào thi đua, ấy vậy mà chỉ sau một thời gian Nam đã mấy lần làm ảnh hưởng đến thành tích của tổ tôi. Lần thì Nam đi học muộn, lần thì không mặc đồng phục,... Và cho đến một lần, buổi sáng hôm ấy chúng tôi đến lớp và ngồi bàn với nhau xem có cách nào khắc phục được tình trạng của tổ không. Lúc đó tôi lên tiếng:

- Tất cả là do bạn Nam làm ảnh hưởng đến phong trào thi đua của tổ mình, bạn ấy chuyên đi muộn, vi phạm nội quy của lớp. Theo tớ bạn ấy không xứng đáng làm

thành viên tổ mình.

Đúng lúc đó Nam xuất hiện và có lẽ bạn đã nghe thấy lời nói của tôi, tôi cũng hơi ngại nhưng tôi tự nghĩ: “Mặc kệ! Nói cho mà biết”.

Trước sự phản ứng gay gắt của nhiều bạn tỏ ra không đồng tình nhưng tôi vẫn khẳng khái giữ ý kiến của mình. Xong đó, quay sang Nam tôi tiếp:

- Nay tớ nói cho bạn biết, bạn làm ảnh hưởng đến tớ quá nhiều đấy!

Nói xong câu đó tôi chợt nhận ra mình đã quá lời. Nam im lặng cúi đầu, không nói đi nói lại câu nào. Vừa lúc đó cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp. Cô đưa ánh mắt về phía Nam và nói:

- Trong lớp mình có bạn Nam hoàn cảnh vô cùng khó khăn, các em phải giúp đỡ bạn nhé! Bố bạn ấy mất sớm nhà chỉ có hai mẹ con, mẹ bạn ấy phải bán hàng rong để kiếm sống và nuôi bạn đi học. Thế nhưng dạo này mẹ bạn ấy lại bị ốm phải nằm viện nên Nam đã có vài buổi đi học muộn. Các em hãy thông cảm cho bạn!

Suốt cả buổi học hôm đó, tôi ân hận và chỉ mong đến cuối buổi học để nói lời xin lỗi Nam. Nhưng buổi học đó Nam phải nghỉ giữa chừng vì mẹ bạn ấy lại phải cấp cứu.

Sau đó bạn chuyển về quê học, thế là tôi vẫn không kịp nói ra lời xin lỗi với Nam. Tôi mong rằng sau này sẽ có dịp về quê thăm bạn, và có lẽ lúc đó bạn đã tha lỗi cho tôi. Và đây cũng là một bài học cho sự ích kỉ của tôi.

***Đề bài: Kể lại một việc tốt mà em (hoặc bạn) đã làm.**

***Bài viết**

Hôm đó, tan học tôi và Linh còn rủ nhau ở lại làm nốt mấy bài toán khó vì sợ về nhà không có người trao đổi sẽ không làm được. Bởi vậy ra khỏi trường đã gần 12 giờ trưa, vừa đói vừa mệt, tôi chỉ muốn mau chóng về đến nhà để được ngồi vào mâm đánh chén một bữa no nê, ngủ một giấc chiều còn đi học tiếp.

Buổi trưa, trời nắng, nóng nên đường vắng tanh, tôi mãi miết đi về phía nhà mình. Bỗng từ xa, tôi thấy một em bé đứng ở giữa đường khóc và gọi mẹ. Lúc đó quên cả mệt và đói tôi lại gần và hỏi:

- Làm sao mà em lại khóc? Sao em lại đứng ở giữa trời nắng như vậy?

Đứa bé càng khóc to hơn, trong tiếng khóc nó nói:

- Em đi chơi nên bị lạc mất đường về. Em sợ lắm. Em muốn về với mẹ cơ.

Tôi thấy thương nó quá nhưng biết nó là con nhà ai mà đưa về bây giờ. Tôi hỏi:

- Thế mẹ em tên gì? Nhà em ở đâu để chị đưa về?

Nghe tôi nói vậy thằng bé mừng lắm nhưng vẫn còn mếu máo:

- Chị nói thật đấy nhé! Mẹ em tên là Lan, nhà em ở mãi đằng kia kia...

- Thế em không nhớ nhà em ở xóm gì à?

- Em không nhớ đâu.

Nói xong cậu bé lại oà khóc và gọi: Mẹ ơi! Mẹ ơi!

Tôi lại phải dỗ dành:

- Em nín đi, đừng khóc nữa chị sẽ đưa em về với mẹ. Chị em mình vừa đi vừa hỏi

vậy.

Tôi dẫn em bé đi về phía em vừa chỉ, trong lòng lo lắng bởi biết nhà em ở đâu mà tìm.

Hai chị em tôi đi lòng vòng mất gần một tiếng thì thấy một người phụ nữ tắt tả đi về phía tôi, dáng như tìm kiếm một ai đó, tôi hỏi em:

- Kia có phải mẹ em không?

Đúng lúc đó cô đã nhận ra con trai mình đang ở trước mặt, cô mừng rỡ chạy lại ôm đứa bé vào lòng. Thằng bé vui sướng reo lên:

- Mẹ! Mẹ ơi!

Nhìn hai mẹ con cô vui mừng tìm thấy nhau, tôi cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cô quay sang bảo tôi:

- May quá, cháu đã đưa em về cho cô, cô cảm ơn cháu. Cháu hãy vào nhà cô chơi đã!

- Dạ, cháu xin phép cô cháu phải về để chiều còn đi học.

Tạm biệt mẹ con cô tôi vội vã về nhà, đến bây giờ tôi mới thấy bụng đói thế nhưng tôi lại cảm thấy vui vì đã làm được một việc có ý nghĩa.

Về đến nhà, mẹ tôi chạy ra đón và hỏi:

- Sao con về muộn thế? Mẹ lo quá.

Tôi kể cho mẹ nghe câu chuyện xảy ra vừa rồi, mẹ ôm tôi vào lòng và nói:

- Con gái của mẹ ngoan quá. Con đã biết giúp đỡ người khác lúc gặp khó khăn là điều rất tốt con ạ. Chắc con đã đói lắm, hãy vào ăn cơm đi!

Các bạn có biết không, chưa bao giờ tôi lại ăn một bữa cơm ngon như hôm ấy.

***Đề bài: Kể lại một lần đi tham quan cùng các bạn trong lớp.**

***Bài viết**

Gần hết học kì I của năm lớp 6, nhà trường tổ chức cho chúng tôi đi thăm quan ở hồ Núi Cốc. Vì đây là lần đầu tiên được đi xa mà không có bố mẹ, chỉ có cô giáo chủ nhiệm cùng các bạn nên tôi vừa hồi hộp vừa xen một chút lo lắng. Biết vậy, mẹ đã chuẩn bị cho tôi đủ thứ từ tối hôm trước và dặn dò tôi đủ điều. Sau đó mẹ bắt tôi đi ngủ thật sớm vì ngày mai 5 giờ sáng xe đã chạy.

Lên giường nằm rồi mà tôi vẫn chưa hết hồi hộp, cuối cùng tôi thiếp đi cho đến đúng lúc chuông báo thức đổ một hồi dài. Tôi vùng dậy, mẹ đã dậy và chuẩn bị ba lô cho tôi. Sau khi đã xong bộ đồ tôi đến sân trường để cùng các bạn đi thăm quan.

Đúng 5 giờ sáng xe bắt đầu chạy, tất cả chúng tôi đều vui sướng khi đi ngang qua những con đường quen thuộc. Xe chạy bon bon, chỉ một lát sau đã rời xa nơi chúng tôi ở, những con đường xa lạ cứ mở dần ra trước mắt chúng tôi. Đi được một quãng, cô giáo bắt nhịp cho chúng tôi hát những bài hát quen thuộc, vậy là cả xe vang đầy tiếng hát cùng tiếng vỗ tay rào rào. Không khí thật vui vẻ, náo nhiệt.

Chỉ hơn hai tiếng sau chúng tôi đã có mặt ở Núi Cốc, đến nơi cô giáo cho chúng tôi nghỉ nửa tiếng để ăn sáng và nghỉ ngơi.

Hồ Núi Cốc mở ra trước mắt tôi là màu xanh thắm của rừng cây và màu trong xanh của hồ nước. Không khí thật thanh bình, yên tĩnh, khác hẳn không khí nơi

chúng tôi sống.

Sau khi ăn sáng xong, cô giáo đưa chúng tôi đi vào thăm các hang núi, đây không phải là các hang núi tự nhiên mà nó được tạo ra bởi bàn tay khéo léo tỉ mỉ của con người, đó quả là những công trình tinh vi đẹp mắt. Ra khỏi hang, chúng tôi leo lên những quả đồi cao, ở đó có rất nhiều thông và phi lao. Đứng trên đồi cao chúng tôi nghe thấy rất rõ tiếng thông vi vu như đang hát ru. Nhìn từ trên cao xuống mặt hồ thật đẹp, ánh nắng vàng toả trên mặt hồ làm cho hàng ngàn con sóng nhỏ chạy trên mặt nước nom như những vì sao đang tung tăng, chơi đùa.

Sau khi chơi chán trên bờ hồ, cô trò chúng tôi lại đi dạo trên mặt hồ bằng một chiếc thuyền nhỏ. Mặt hồ rộng mênh mông, sóng gợn lăn tăn chạy xô theo hướng gió thổi. Phía xa có những ngôi làng nằm lặng lẽ bên hồ. Khung cảnh thật nên thơ.

Trên thuyền, cô giáo kể cho chúng tôi nghe sự tích núi Cốc, rồi cô còn hát cho chúng tôi nghe bài hát Huyền thoại hồ Núi Cốc, giọng cô mượt mà tha thiết, lúc trầm lúc bổng ngọt ngào, thiết tha.

Thế là sau một ngày tham quan khu du lịch núi Cốc, cô trò chúng tôi lại thu dọn đồ đạc trở về nhà. Dù đi cả một ngày nhưng không khí vui quá, tất cả chúng tôi chẳng còn thấy mệt nữa. Lúc lên xe chúng tôi lại thi nhau hát và reo hò náo nhiệt cả một góc đường.

Trở về nhà, tôi háo hức kể cho bố mẹ nghe về chuyến đi đó và tôi thầm nghĩ chắc hẳn bài văn tả cảnh ngày mai của mình sẽ rất hay, bởi qua chuyến đi này trong đầu tôi đã thu lượm được bao nhiêu khung cảnh đẹp về thiên nhiên. Quả là một chuyến đi đầy bổ ích.

***Đề bài: Hãy kể một chuyện vui (hoặc chuyện buồn) xảy ra trong lớp.**

***Bài viết**

Hôm nay là thứ bảy, lớp tôi tổ chức buổi sinh hoạt cuối tuần, đồng thời cũng là liên hoan mừng bạn Lan đạt giải nhất môn văn toàn thành phố.

Vừa hết tiết cuối, cô giáo đã gọi mấy bạn trai lên văn phòng mang hoa quả bánh kẹo cô đã mua mang về lớp, một số bạn nam khác được phân công nhiệm vụ kê lại bàn ghế sao cho cả lớp ngồi quây quần bên nhau. Sau khi đã kê xong bàn ghế, các bạn gái được phân công cắm hoa, trải những chiếc khăn trắng tinh lên bàn và bày ra đĩa kẹo bánh, hoa quả đủ màu sắc, không khí lớp thật rộn ràng, tấp nập.

Cô giáo chủ nhiệm và bạn Lan, nhân vật chính của buổi liên hoan hôm nay bước vào, trông bạn thật xinh tươi trong chiếc váy đỏ. Sau khi tuyên bố lí do của buổi liên hoan, cô giáo nói:

- Bạn Lan đã đem lại vinh dự cho lớp ta, vậy cô đề nghị lớp ta tặng bạn một tràng vỗ tay để chúc mừng bạn.

Quay sang bạn Lan cô nói:

- Em có điều gì muốn nói với cả lớp không?

Bạn Lan nói:

- Em xin cảm ơn cô và các bạn đã giúp đỡ, động viên em trong quá trình học tập.

Có lẽ bạn còn muốn nói nữa nhưng vì xúc động nên không nói nên lời.

Sau đó cả lớp bắt đầu liên hoan, tiếng reu đùa nhau nổ ra râm ran. Một lúc sau,

cô giáo đề nghị cả lớp cùng nhau hát một bài. Tiếng vỗ tay hưởng ứng ào lên. Bạn quân ca bắt nhịp, cả lớp hát theo sôi nổi.

Sau tiết mục đồng ca, cô giáo đề nghị ai cũng phải hát một bài để tặng Lan. Mở đầu là bạn Dung, nghe cô giới thiệu cả lớp ồ lên thích thú vì Dung thường ngày rất nhút nhát, ít khi dám lên tiếng, hơn nữa bạn lại có một giọng nói không mấy trong trẻo. Chúng tôi cứ tưởng Dung sẽ không dám đứng lên hát, thế mà bạn lại đứng lên hát ngay một bài dù không hay nhưng rất vui vẻ, có lẽ thấy lớp vui quá bạn quên cả tính nhút nhát của mình. Sau khi Dung hát xong liền chỉ định luôn bạn Hùng - một tên lém lỉnh và nghịch nhất lớp tôi. Vừa nghe thấy tên mình, Hùng đứng phắt ngay lên và nói:

- Thay mặt cho các bạn nam lớp 6 của chúng ta, tớ sẽ hát một bài tặng Lan và tặng tất cả các bạn nữ.

Cả lớp ồ lên tán thưởng và tặng Hùng một tràng pháo tay. Chúng tôi không thể ngờ một người lúc nào cũng oang oang mà lại có giọng hát hay đến như vậy. Hùng hát say sưa như chưa bao giờ được hát. Và câu cuối cùng vừa dứt, Hùng lại pha trò:

- Trên đây tôi vừa hát rất hay, vậy tôi đề nghị mọi người lại tặng tôi một tràng pháo tay nữa. Và bây giờ để tiếp tục chương trình mời các bạn cứ ăn uống tự nhiên để nghe bạn Lan, người học giỏi và xinh đẹp nhất lớp được thể hiện tài năng của mình.

Cả lớp tán thưởng, Lan đứng lên hát tặng ngay lớp một bài và sau đó lại đọc một bài thơ do chính bạn sáng tác.

Trước không khí vui vẻ của lớp, cô giáo cũng đứng dậy và hát tặng cả lớp một bài. Giọng cô thật mượt mà trong trẻo. Cô nhìn chúng tôi với ánh mắt dịu dàng, trìu mến.

Buổi liên hoan kết thúc trong tiếng cười rộn rã. Chưa bao giờ tôi cảm thấy gần gũi và thân quen với lớp đến như vậy. Có lẽ đây là buổi liên hoan có ý nghĩa nhất đối với chúng tôi kể từ khi chúng tôi học cùng nhau.

Đề bài: Kể về anh (chị hoặc em) của mình.

***Bài viết**

Là người bé nhất trong gia đình nên lúc nào em cũng được cả nhà yêu thương, chăm chút. Lần nào đi công tác xa về, mẹ cũng mua cho em rất nhiều quà bánh, đồ chơi, quần áo. Còn bố, bố rất hay mua cho em những cuốn sách hay. Chẳng thế mà mới học lớp sáu mà tủ sách của em có nhiều sách lắm! Em rất yêu cha mẹ, chỉ tội cha mẹ hay phải đi công tác dài ngày. Nhưng ở nhà em còn có chị My Trang. Riêng đối với chị My Trang, em lại có một tình cảm thật là đặc biệt.

Nhà em chỉ có hai chị em, bố mẹ lại thường xuyên vắng nhà, thế mà mọi việc ở nhà chị My Trang lo lắng như người lớn. Chị chỉ hơn em ba tuổi nhưng đã rõ thật là một người chị mẫu mực trong gia đình. Chị My Trang học sáng còn em học chiều nhưng vì là con trai, nên em chẳng biết làm gì ngoài việc học ở trường, về nhà lại xem ti vi và đọc sách. Ấy vậy mà dù 11 giờ mới tan trường, chị vẫn lo cho cậu em trai bữa cơm trưa tươm tất trước khi đi học.

Buổi chiều về nhà, chị vừa học bài lại vừa dọn dẹp tất cả những công việc gia đình. Thời gian học ngắn ngủi, vậy mà năm nào chị cũng là học sinh giỏi toàn diện

của trường. Chị thật là đáng nể! Một hôm nhân lúc cùng ngồi học em hỏi chị:

- Chị à! Chị làm thế nào mà học giỏi như vậy!

- Bí quyết của chị là lúc nào cũng phải cố gắng, dù ở trong bất cứ hoàn cảnh nào em ạ!

Buổi tối chị học rất nhanh rồi còn kèm em học bài cũ. Gần chị, em đã học được rất nhiều điều. Chẳng cần ai bảo, em tự nguyện giúp chị những công việc nhà mỗi khi mẹ và cha đi vắng. Đặc biệt, lúc nào em cũng tự nhắc nhở mình phải luôn cố gắng để được như chị My Trang.

Chưa hết đâu các bạn ạ! Bạn như vậy mà chị vẫn dành thời gian chăm sóc cho bố vườn hoa cảnh ở ngoài vườn. Những giỏ phong lan đủ màu khoe sắc, những cây khế, cây cảnh xanh non trông đến là mát mắt khiến bố em mỗi lần đi xa về tỏ ra hài lòng lắm.

Dù chẳng nói ra nhưng những việc làm của chị My Trang làm em thấy kính yêu và nể phục lắm. Em biết các bạn có điều kiện hơn nhiều nhưng lại mải chơi, học hành không tốt. Còn đối với riêng em, lúc nào em cũng ước được ở bên chị My Trang mãi mãi để được chị dạy bảo nhiều hơn.

***Đề bài: Kể lại một buổi cắm trại cùng các bạn trong lớp.**

***Bài viết**

Cứ hai năm một lần, trường em (trước đây) lại tổ chức thi cắm trại cho học sinh vào đúng ngày thành lập đội. Các bạn học sinh lớp bốn, lớp năm náo nức chuẩn bị cho buổi cắm trại có khi trước đó đến hàng tuần lễ. Chả là, cuộc thi chỉ dành cho các anh chị, còn các em lớp dưới nhỏ quá nên chưa thể làm trại được. Năm vừa rồi em học lớp năm và buổi cắm trại cùng các bạn đã trở thành một kỷ niệm khó quên.

Buổi sáng hôm đó trời thật đẹp! Mùa hè nhưng trời không có nắng có mát dịu. Những cơn gió nhẹ làm vơi đi những giọt mồ hôi trên trán mỗi bạn nam. Bắt đầu từ sáng sớm, chúng em đã tập trung ở nhà bạn Duy Anh để cùng nhau chuyển ngôi nhà của lớp đến trường. Tụi con trai hí hửng lắm vì đó là thành quả của cả một tuần mà. Ra tới trường, chúng em tiến hành dựng trại ngay. Vừa dựng xong cổng trại, thì chúng em nhận được hiệu lệnh ở lại còn tất cả tập trung cho lễ khai mạc của trường.

Màn duyệt nghi thức diễn ra trang trọng và buổi cắm trại chính thức được bắt đầu sau lời tuyên bố của thầy hiệu trưởng. Lễ khai mạc diễn ra nhanh chóng. Các lớp được trở về khu vực cắm trại của mình. Hội ý xong, lớp em chia thành ba nhóm. Một nhóm chuẩn bị cho màn thi văn nghệ, một nhóm hoàn thiện trại và trang trí. Nhóm còn lại chuẩn bị nội vụ cho bữa ăn trưa. Thế là chúng em hồ hởi mỗi người một việc.

Hơn một tiếng trôi qua, chúng em nhận được liên tiếp hai tin mừng. Màn thi văn nghệ của lớp em được ban giám khảo cho số điểm cao nhất và ngôi nhà của lớp cũng đã được các bạn nam năng nổ làm xong. Khuôn viên cổng thiết kế y như một ngôi nhà. Từ cổng đi vào có vườn cây, ao cá, có nhà sàn, lại có cả một khu chung cư cao tầng, bên cạnh là một khu liên hợp thể thao. Đây rõ ràng là sản phẩm của Bình cận, bởi nó là vừa tôn trọng tính hiện đại lại vừa luôn đề cao tính dân tộc mà. Sâu vào bên trong (phần lều trại) các bạn nam đã thiết kế nó y như một mái nhà mà chỉ bằng những vật liệu giản đơn là tre với tàu dừa. Phần trang trí mới tuyệt làm sao. Cái "nàng" đã vận dụng hết các mẹo cắt hoa học được từ "mực tím" để tạo nên một bức tranh đa màu sắc và trông đẹp mắt vô cùng.

Thoáng cái, buổi sáng đầy bổ ích đã trôi qua. Bữa trưa đã được cái bạn nữ bày sẵn với đồ ăn ngọt và hoa quả. Một bữa liên hoan nhẹ diễn ra vui vẻ, xen lẫn tiếng hát, tiếng vỗ tay và tiếng cười đùa không ngớt.

Đầu buổi chiều, chúng em xếp thành hai hàng hát vang những bài ca truyền thống để đón mừng các thầy cô vào thăm và chấm trại. Cả một ngày chờ đợi, thời gian hồi hộp nhất cũng đã đến khi cô tổng phụ trách lên công bố kết quả cắm trại trước toàn trường, lời cô đồng dạc:

- Hôm nay, trại của các chi đội đều rất đẹp. Chúng tôi các em có một sự chuẩn bị công phu. Nhưng để chọn ra ba trại đẹp nhất thì ban giám khảo quyết định chọn chi đội 5E, 4D và 5A (lớp tôi). Trại của mỗi chi đội lại có một vẻ riêng. 5A có khuôn viên trại hợp lý nhất. Trại của 5E lại độc đáo và gây ấn tượng hơn cả. Còn 4D, ngôi nhà của các em chứng tỏ một sự cố gắng vượt sức rất nhiều. Nhưng cuộc thi nào cũng phải có người giải nhất. Ban giám khảo sau khi cân nhắc, quyết định trao giải nhất, nhì, ba lần lượt cho chi đội 5E, 5A và 4D.

Cả trường vỗ tay rộn vang không ngớt. Cô lại tiếp: mặc dù 5E nhất phần thi trại nhưng cộng tổng điểm ngày hôm nay, giải nhất toàn diện đã thuộc về chi đội 5A!

Cả lớp tôi đều phấn khởi, vỗ tay reo mừng không ngớt. Buổi cắm trại đã thành công. Đối với chúng tôi điều quan trọng không phải là đã dành được giải nhất. Mà điều quan trọng là tinh thần đoàn kết của tập thể lớp 5A.

***Đề bài: Kể lại một buổi sinh hoạt lớp.**

***Bài viết**

Tuần học trước đối với lớp tôi là một tuần thật vô cùng tồi tệ. Lớp tôi đã tụt hơn 10 bậc trong bảng xếp loại thi đua. Sắp đến giờ sinh hoạt, không khí lớp nặng nề. Dù không muốn nhưng hình như ai cũng đoán chắc rằng cả 1 lớp sẽ được nghe rất nhiều lời trách phạt của cô chủ nhiệm.

Tùng! Tùng! Tùng!

Trông vào tiết năm vừa điểm, cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp với ánh mắt nghiêm trang, cả lớp tôi im phăng phắc. Cô có vẻ hơi ngạc nhiên vì cô mới đi công tác xa về. Cũng giống như mọi khi, cô gọi Huyền Trang lên thông qua tình hình của lớp trong tuần. Bạn lớp trưởng chầm chậm đứng lên. ở dưới, chúng tôi nhận rõ vẻ mặt thất vọng của cô sau mỗi lời nói của Huyền Trang. Bản thông báo được đọc nhanh chóng, ngắn gọn nhưng đầy đủ. Kết quả, lớp tôi tụt từ vị trí số một xuống vị trí thứ 15.

Cả lớp tôi vừa buồn, vừa sợ hãi lại vừa hối hận chờ đợi từ cô những lời trách phạt. Cô không giấu vẻ mặt thất vọng nhưng trông cô vẫn điềm tĩnh vô cùng:

- Cô đi công tác có một tuần mà công tác tự quản của các em kém quá! Ai lại mang tiếng một lớp mũi nhọn của trường mà lại xếp thứ 15. Bản báo cáo của Huyền Trang đã nêu ra quá nhiều những cái tên mắc lỗi nhưng trước khi phê bình, cô muốn nghe lớp mình phát biểu.

Cả lớp vẫn im phắc trong một không khí nặng nề nhưng rồi cuối cùng, Huyền Trang cũng lên tiếng trước:

- Em thưa cô! Tuần qua lớp mình sút kém là vì các bạn thực hiện nề nếp không nghiêm và lại còn sao nhãng trong việc học hành. Là cán bộ lớp mà không nhắc nhở

được các bạn, em xin nhận lỗi về mình.

Nói xong, lớp trưởng bật khóc ngồi thụp xuống bàn. Ngay lúc đó, bạn Mi thành viên của tổ bốn đứng lên:

- Thưa cô! Tuần qua các mặt thi đua của lớp mình đều sút kém, theo em có mấy nguyên nhân. Thứ nhất, ở cổng trường ta vừa khai trương một quán trò chơi điện tử. Em thấy lớp mình có nhiều bạn hay la cà ở đó vì thế mới xảy ra chuyện không học bài trước khi đến lớp và chuyện đi muộn thường gặp ở các nam. Thứ hai, các bạn nữ lớp mình gần đây hay mang đến lớp đồ ăn, quà bánh nên thường gây mất trật tự và còn ảnh hưởng đến công tác vệ sinh. Còn nữa, tuần vừa qua cô đi vắng, lớp mình lại là lớp mới của cấp hai nên các bạn còn có thói quen xao nhãng nếu không có ai nhắc nhở thường xuyên. Thưa cô! nếu giải quyết được những nguyên nhân ấy, em tin lớp mình sẽ tốt hơn.

Chờ đợi một lúc không thấy còn ai có ý kiến gì, cô kết luận:

- Vậy là ngay chính bản thân các em đã tự chỉ ra nguyên nhân mắc lỗi của mình. Cô khen bạn Trà Mi đã góp ý rất kịp thời. Cô sẽ giữ bản báo cáo này xem tuần sau các em sửa chữa ra sao? Nếu các em đã biết lỗi của mình mà các em còn mắc lỗi cô sẽ phạt nặng gấp đôi.

Buổi sinh hoạt tan, lớp tôi ra về nhiều bạn thấy mình nhẹ nhõm vì không bị cô trách phạt gì. Nhưng ai cũng lo ngay ngáy cũng nghĩ phải làm sao cố gắng để không bị cô trách phạt trong giờ sinh hoạt tuần sau.

***Đề bài: Kể về một người bạn mà em mới quen.**

***Bài viết**

Quê tôi ở nông thôn nhưng tôi lớn lên ở thành phố. Từ bé đến giờ, tôi mới chỉ được về quê có một lần. Nhưng lần ấy đã xa xôi lắm rồi, tôi chẳng còn nhớ điều gì nữa. Chả là lúc ấy tôi còn quá bé mà. Tuần vừa qua, tôi thật bất ngờ khi được bố mẹ cho về quê chơi ngày chủ nhật. Chuyến đi đã để lại trong tôi bao kỷ niệm khó quên.

Suốt đêm hôm trước, tôi gần như không ngủ. Tôi cứ nằm mà tưởng tượng về quê nội. Tôi chỉ nhớ mang máng đó là một vùng quê nghèo ở miền trung du. Sáng sớm tàu đã chạy, tôi ngủ lịm trong lòng mẹ vì mệt quá. Lúc tỉnh dậy bước chân đầu tiên từ tàu bước xuống là bước chân tôi đi vào nhà nội. Ngôi nhà nằm ngay cạnh đường tàu, ba gian cũ kỹ, được xây bằng thứ gạch mà lâu ngày đã bị đám rêu làm cho ngả màu xanh. Trước mặt ngôi nhà là cánh đồng lúa mới gặt xong, những gốc lúa trơ ra phơi mình dưới những cơn gió heo may.

Ăn cơm trưa xong, bố mẹ bắt tôi đi ngủ như ở trên thành phố. Đến chiều, tôi mới được mẹ cho đi chơi cùng các anh chị ở ngoài đồng. Một khung cảnh rộng mênh mông bát ngát nhìn mỗi mắt ở phía xa cũng chỉ thấy núi và mây trắng chứ không như thành phố chỉ thấy toàn nhà tầng và cao ốc. Đang cầm đầu đuổi theo con cào cào có cặp cánh màu xanh đỏ, tôi bỗng lao sầm vào một cậu bé trông người nhỏ nhắn hơn tôi khiến cậu bật phăng chiếc chạt bò. Tôi vội vàng:

- Xin lỗi cậu! Cậu có sao không?
- Không! Em không sao! Còn anh?
- Mình cũng không sao

Bây giờ tôi mới có dịp quan sát kỹ người bạn: cậu người nhỏ nhắn nhưng nhìn

khuôn mặt xem chừng không ít tuổi hơn tôi. Nước da cậu đen nhém nhưng đôi mắt sáng có vẻ rất thông minh. Tôi chủ động làm quen:

- Mình tên là Hải, mới về đây thăm ông bà nội. Còn bạn tên gì? Bạn bao nhiêu tuổi?

- Em tên là Minh, em 12 tuổi.

- Vậy hả? Thế là chúng mình cùng tuổi với nhau.

Sự niềm nở của Minh không ngờ đã khiến một cậu bé khó tính như tôi nhanh chóng hoà nhập với đồng quê. Minh đã chỉ cho tôi bao thú chơi ttong buổi chiều ngắn ngủi. Những thú chơi ấy đến trong mơ tôi cũng chẳng bao giờ có thể nghĩ ra. Phải chăng vì thế mà tôi đã trở thành khó tính. Và vì thế mà giờ đây tôi mới phải đeo cặp kính cận nặng nề với một mớ kiến thức không sao tiêu thụ nổi. Minh kể cho tôi biết, cậu cũng là học sinh giỏi toàn diện của trường nhưng so với tôi, Minh còn biết bao nhiêu thứ khác. Minh dạy tôi biết bắt dế đồng rồi cho một cái hộp dể chơi trò chơi dế, dạy cách thả diều, dạy cách nghe tiếng sáo để phân biệt diều nhỏ, diều to... Tóm lại ở Minh, tôi thấy như có một kho những trò chơi mà tuổi thơ những ai lớn lên ở thành phố không bao giờ biết được.

Buổi chiều ngắn ngủi trôi đi nhanh chóng. Tôi chia tay người bạn mới quen dể về thành phố. Trước khi đi Minh còn cho tôi một chiếc diều. Tôi cầm chiếc diều lấy làm thích thú mặc dù đem về thành phố nhà mình chẳng biết sẽ thả ở đâu.

Về đến nhà, thỉnh thoảng tôi lại viết thư về quê hỏi thăm Minh. Tôi hay kể cho Minh nghe chuyện phố phường, còn Minh lại bù đắp cho tôi những trống rỗng của tuổi thơ. Minh là người bạn mà tôi quen gần đây nhất. Tôi thật không ngờ ở cái nơi xa xôi ấy, tôi lại có được một tình bạn sâu sắc và thân thương đến vậy!

***Đề bài: Kể về một người làm việc trong trường (bác lao công, bảo vệ, cô thủ thư,...).**

***Bài viết**

Tụi học sinh chúng tôi hầu như chẳng ai quan tâm đến bác lao công. Nhưng không phải vì ghét bác mà là vì hầu như chúng tôi chẳng gặp bác bao giờ. Mỗi buổi sáng khi chúng tôi đến lớp, lớp đã sạch như lau cứ như chuyện cô Tấm trong quả thị vậy. Nhưng riêng đối với tôi, ấn tượng về bác lao công thật là đặc biệt. Tất cả bắt đầu từ cái ngày chúng tôi được phân công đi lao động.

Sáng hôm ấy, sau buổi học, cô chủ nhiệm dặn chúng tôi buổi chiều đi lao động dể chuẩn bị cho ngày 26/3. Buổi chiều cô có việc bận nên các em phải tự lao động theo sự phân công. Ăn trưa xong thế là tụi tôi lại vội vã đạp xe rủ nhau mang dụng cụ đến trường. Dù đến sớm nhưng vốn ham chơi, tụi con gái chúng tôi chẳng ai bảo ai quây ngời thành một vòng tròn đủ chuyện trên trời dưới biển. Còn tụi con trai, trước khi đi đã thủ sẵn quả bóng da. Thế là đến trường các bạn đua nhau lao vào quả bóng. Sân trường buổi chiều vắng lặng chẳng có ai nên tụi tôi tha hồ đùa nghịch, la hò ầm ĩ mà chẳng ai nghĩ đến công việc phải làm. Tụi con trai còn đá bóng làm gãy cả một cành cây cảnh.

Thoáng cái đã hết quá nửa buổi chiều, lúc ấy bạn lớp trưởng mới chợt nghĩ đến nhiệm vụ được giao. Thế là chúng tôi mới cuống quýt ai làm việc nấy. Nhưng lạ

thay! Khi xách nước đến những ô cửa kính để lau những vết bụi và vết bẩn lau ngày thì chúng tôi bị phát hiện ra, các ô cửa kính đều đã được lau rất sạch. Quay sang khu hiệu bộ, chúng tôi lại thấy toàn bộ khu làm việc cũng đã được quét sạch bong. Chưa kịp hiểu ra ai đã giúp chúng tôi hoàn thành công việc thì từ xa, tôi đã thấy bác lao công đi tới. Đáp lại lời chào của chúng tôi, bác hiền hậu mở lời:

- Chào các cháu! Các cháu đi lao động phải không?

Bạn lớp trưởng chưa kịp trả lời, bác lao công lại tiếp:

- Thấy các cháu đang chơi vui vẻ, tiện tay bác đã giúp các cháu lo xong công việc ngày mai. Bác sợ các cháu làm không xong sẽ ảnh hưởng đến ngày kỷ niệm.

Lúc ấy, bạn lớp trưởng mới thưa:

- Chúng cháu cảm ơn bác rất nhiều! Chúng cháu ham chơi quá!

- Tuổi của các cháu là tuổi chơi, tuổi học nhưng các cháu cần nhớ khi đã được giao công việc phải chú ý để hoàn thành. Tiện đây bác cũng nhắc nhở các bạn nam, từ lần sau không được đá bóng ở sân trường vì sẽ làm hỏng cây xanh.

Chúng tôi ngoan ngoãn gật đầu rồi ra về trong lòng thầm cảm ơn bác lao công. Bác đã dạy chúng tôi bài học đầu tiên về lao động. Từ ngày ấy, các bạn lớp tôi quý trọng bác lao công lắm. Mỗi lần đi lao động hay có dịp được gặp mặt bác lao công, tụi tôi lại xúm quanh bác hỏi chuyện như những đưاس con lâu ngày mới gặp lại cha mình.

***Đề bài: Kể về một người tốt mà em biết.**

***Bài viết**

Em hẳn là một người hạnh phúc khi luôn được sống trong sự yêu thương đùm bọc của tất cả mọi người. ở nhà, vì là con út nên lúc nào em cũng được mọi người chiều chuộng. ở trường, thầy cô và bạn bè cũng luôn quý mến em. Đó thật là một điều tuyệt diệu. Trong số những người tốt quanh em, thì ông nội là người mà em yêu quý nhất.

ở tuổi em có lẽ nhiều bạn sẽ gần gũi với mẹ nhiều hơn. Nhưng với em, ngoài người mẹ em rất mực kính yêu thì ông nội là người tốt nhất. Không hiểu sao em lại dễ gần ông đến vậy. Năm nay ông nội đã quá tuổi 70, nhưng vẫn giữ được vẻ quắc thước. Mái tóc của ông đã bạc đến tám phần. Vàng trán và hai đuôi mắt rất nhiều nếp nhăn ẩn chứa đằng sau một cuộc đời nhiều suy nghĩ. Từ ngày ở cùng ông, em cảm thấy sông gần gũi lắm. Ông có một kho truyện cổ tích dân gian và có thể kể cho em nghe bất cứ lúc nào. Và còn lạ hơn nữa khu lúc nào ông cũng có thể sử dụng các thành ngữ hay tục ngữ dân gian. Nhiều lúc em tự hỏi không biết làm cách nào mà ông lại nhớ nhiều đến vậy. thỉnh thoảng có lúc ông đi xa, ở nhà một mình em cứ tha thẩn mãi. Nhưng bù lại mỗi lần ông về đều có rất nhiều quà cho mấy đứa chúng em. Đó chỉ là mấy điều rất nhỏ, bên cạnh bao điều tốt đẹp mà em có thể nói về ông. Nhưng có lẽ điều khiến em quý ông nhất chính là ở cái sở thích đặc biệt của ông.

Chả là từ lúc hơn 40 tuổi, ông chọn thú chơi trồng lan cảnh. Vườn lan của ông lúc nào cũng đầy những sắc hoa. Nhưng ban đầu thực sự em cũng không thích lắm, vì so với các loài hoa khác em chẳng hiểu gì về phong lan. Có lần giúp ông tưới lan, em mới hỏi:

- Ông ơi, tại sao ông lại thích hoa lan?

Ông nhìn em cười hiền từ rồi nói:

- Phong lan chỉ sống bằng khí trời và nước lũ nên luôn thanh sạch. Nó giống như phẩm cách của những người tốt cháu ạ. Những người chơi phong lan lâu ngày có thể thay đổi đi những thói quen xấu của mình. Đó là điều làm ông rất thích phong lan.

Em không hiểu lắm về những điều ông nói nhưng những gì làm người ta tốt hẳn lên là đáng quý.

Một lần khác khi ở vườn lan, ông hỏi:

- Huyền à! Cháu có thích hoa lan không?

- Dạ! Cháu có thích nhưng cháu không hiểu hoa lan có ý nghĩa gì?

- Hoa phong lan tượng trưng cho sự tinh khiết và thanh sạch cháu ạ. Vẻ đẹp của phong lan ở chỗ, nó nở không nhiều và nở rộ như những loài hoa khác. Lan nở thường vào dịp tết và chỉ nở một lần trong năm nhưng hoa rất bền lâu có khi đến vài tháng. Tích tụ một năm để rồi hiển cho đời một vẻ đẹp rực rỡ bền lâu chính là vẻ đẹp huyền diệu của phong lan cháu ạ!

Không biết em yêu phong lan tự bao giờ hay chính tình yêu đối với nội đã khiến em yêu quý phong lan. Tại sao không bao giờ ông giảng giải những điều đạo lý mà em vẫn học được từ ông bao điều mới lạ và bổ ích, học được ở ông, ở phong lan cái nhân đức làm người. Cuộc sống sẽ liên tục thay đổi nhưng ước gì em được sống bên ông, bên phong lan mãi mãi.

***Đề bài: Trong vai bà đỡ Trần, kể lại câu chuyện *Con hổ có nghĩa*.**

***Bài viết**

Ở quê tôi (vùng Đông Triều), ai cũng biết câu chuyện "Con hổ có nghĩa". Chả là đã lâu lắm rồi, ở vùng này có một bà họ Trần chuyên làm nghề đỡ đẻ. Một buổi sáng nọ, người làng thấy bà Trần mặt mũi tái xanh, cứ ngồi yên trên bậc cửa như kẻ mất hồn. Gặng hỏi mãi, bà mới cho biết đem qua bà bị hổ bắt đi nhưng may nó không ăn thịt. Người làng phải đợi đến tận trưa, khi đã định thần, bà Trần mới kể cho mọi người toàn bộ câu chuyện đêm qua...

Đêm ấy tôi đi ngủ sớm vì ngoài trời gió rét lạnh căm căm. Nhưng đến khoảng nửa đêm, khi nghe có tiếng gõ cửa, tôi giật mình tỉnh dậy. Tôi nghĩ chắc lại có ai gọi đi đỡ đẻ nên như thường lệ, tôi dậy và ra mở cửa ngay. Lạ thay! Khi mở cửa, ngoài trời vẫn tối om mà tôi chẳng thấy ai. Ngỡ là mình ngủ mê nên tôi lại đóng cửa đi vào. Vừa đặt lưng lên giường tôi lại nghe tiếng gõ như lần trước. Tôi đứng dậy đi ra nhưng lần này vừa mở cửa, tôi liền trông thấy một con hổ đực rất to đáng phóng thẳng về mình. Thế là tôi sợ hãi chết ngất đi.

Tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm giữa một khoảng đất rộng bên cạnh là hai con hổ lớn. Lúc ấy tôi nghĩ, chắc mình chỉ còn con đường chết. Nhưng quan sát kỹ, tôi thấy con hổ cái đang kêu gào lẫn lộn, hai chân trước cào đất liên hồi. Ngay lúc ấy, con hổ đực tiến lại gần tôi, nó lấy mõm hích hích vào tay tôi rồi nhìn thẳng về phía con hổ cái. Lúc ấy tôi sợ hãi vô cùng. Nhưng thấy tôi mắt con hổ không dữ dằn mà còn tỏ vẻ van lơn, tôi cũng thấy đỡ lo. Lúc này, như một linh cảm, tôi nhìn vào bụng con hổ cái. Tôi phát hiện ra ngay, con hổ cái sắp sinh. Nghề nào thức nấy, vốn lúc nào cũng mang theo túi thuốc trong người, tôi bèn lấy ra, hoà vào nước cho con vật uống. Tôi còn giúp xoa bụng hổ, lát sau, hổ cái sinh được ba chú hổ con. Hổ đực vô cùng

mừng rỡ đùa giỡn với lũ con.

Một lúc sau, hổ đực hai chân quỳ xuống rồi đào lên ở một góc cây một cục bạc khác to. Hổ đực dùng miệng ngậm thả cục bạc vào tay tôi. Biết là hổ đền ơn, tôi bèn nhận lấy. Tôi vừa cầm cục bạc thì con hổ gật đầu rồi quay lưng đi trước. Trong đêm tối, tôi theo hổ ra đến bìa rừng mà lòng còn thấy rất hãi hùng.

Nghe xong câu chuyện, người làng ai cũng mừng cho bà và khen vợ chồng con hổ kia có nghĩa.

Người làng còn kể tiếp: Năm ấy mất mùa, làng đói, nhờ cục bạc kia, bà Trần đã sống qua ngày. Lại nói về con hổ, một lần kia nó được một người tiểu phu cứu vì lần ấy nó húc phải một miếng xương bò. Về sau, mỗi năm, nó lại trả ơn người nọ một lần. Cho đến khi người ấy chết rồi con hổ vẫn sống ơn nghĩa như xưa.

***Đề bài: Trong vai thầy Mạnh Tử, kể về người mẹ của mình.**

***Bài viết**

Chào các bạn! Tôi là Mạnh Tử, giờ đây đã trở thành một bậc hiền tài nổi tiếng khắp đó đây. Nhưng các bạn biết không, để có được thành công như vậy, tôi phải cảm ơn mẹ rất nhiều. Những bài học đầu đời mẹ dạy tôi từ lúc ấu thơ, có lẽ đi hết cuộc đời này tôi vẫn không sao quên được.

Nhớ ngày ấy, nhà tôi ở gần nghĩa địa. Dù rất sợ ma nhưng vốn tính tò mò, một hôm tôi trốn mẹ ra nghĩa địa để xem. Tôi thấy có một đám người rất đông mặc đồ xô trắng cứ đào, lấp, chôn, khóc. Về nhà, tôi bày trò bắt chước những người kia liền bị mẹ mắng cho một trận, rồi mẹ nói: các con không thể tiếp tục ở đây được nữa!

Nhà tôi chuyển đến gần một khu chợ lớn. Tôi hàng ngày lại thấy người ta bán buôn điên đảo, liền về nhà cũng bắt chước nô nghịch làm theo. Mẹ gọi tôi vào nói:

- Con còn nhỏ, không được học đòi cách buôn bán như người ta. Vậy là nhà ta dọn đến đây cũng không hợp nữa rồi. ở đây lâu e các con hỏng mất.

Rồi mẹ lại dọn nhà đến khu trường học. Thấy các bạn nô nức đến trường, học hành chăm chỉ, tôi vội về nhà đòi mẹ mua cho sách vở để đến trường học cùng các bạn. Mẹ tôi mỉm cười. Tôi thấy bà chẳng phản đối gì.

Một hôm đang đọc sách trong nhà, tôi nghe bên hàng xóm có tiếng lợn kêu và tiếng người hô giết lợn. Tôi bèn hỏi mẹ:

- Mẹ ơi! Người ta giết lợn để làm gì hả mẹ?

- Để cho con ăn đấy!

Tôi thắc mắc suốt từ sáng đến trưa không hiểu tại sao người ta lại giết lợn lấy thịt cho mình ăn. Nhưng bữa trưa hôm ấy, mẹ cho tôi ăn cơm thịt thật.

Tôi học càng ngày càng tiến bộ nhưng vẫn chưa quên thói mãi chơi. Một hôm tôi bỏ học đi câu cá. Nửa buổi, tôi đã mang một xâu cá lớn về nhà nhưng không ngờ mẹ biết tôi bỏ học. Bà nhìn thẳng vào tôi rồi liền tay lấy dao cắt đứt đôi miếng vải đang nằm trên khung cửi. Bà nhắc nhở:

- Con đang học mà bỏ đi chơi thì cũng như miếng vải kia đang dệt mà bị cắt đôi ra vậy!

Từ đó, tôi ngoan ngoãn không còn ham chơi nữa. Đấy! Những bài học mà mẹ dạy tôi là như thế đó. Lúc đầu tôi cũng không hiểu tại sao mẹ lại dạy tôi như vậy. Sau

này tôi mới bắt, môi trường giáo dục có ý nghĩa quan trọng vô cùng. Mẹ đã lấy chính bản thân mình làm tấm gương soi sáng. Nó giúp tôi tu chí để có được ngày hiền đạt hôm nay.

VĂN MIÊU TẢ

***Đề bài: Tả lại một ngày thu đẹp trời ở quê mình.**

***Bài viết**

Nghe tiếng mẹ gọi, em vùng dậy trước xuống khỏi giường. Nhưng vừa đặt chân xuống đất em bỗng rùng mình. "Mẹ ơi! Hôm nay, tại sao con lại thấy trời lạnh lạnh". Mẹ em trả lời: "Trời đã chuyển mùa sang tiết thu rồi con ạ!".

Em với chiếc áo dài rồi vừa mặc vừa chạy ra sân. Đúng là mùa thu thật? Bầu trời hôm nay cao và trong xanh hơn. Khí trời trong và mát hẳn. Những rặng tre đầu ngõ đang phát phơ những ngọn gió heo may. Thế nào mà em cảm thấy trời đang se lạnh. Mấy hôm trước theo mẹ ra đồng, em thấy mùi hương ở đầm sen đã vãn. Mẹ bảo rằng: "Như thế là đã sắp hết hè rồi con ạ".

Tập xong bài thể dục, em lại càng ngỡ ngàng hơn khi ngoài vườn vài cây trong khóm cúc của bố đã nở hoa. Mấy bông cúc trắng nhỏ ly ty như chiếc cúc trên áo ngày nào em cũng mặc đến trường. Bên cạnh đó là những bông cúc vàng đang khoe màu kiêu hãnh. Em vui vẻ reo lên: Thu đã đến thật rồi!

Hôm nay cả ngày được nghỉ, em đòi theo mẹ cùng các chị ra cánh đồng chơi. Buổi chiều mùa thu có nắng nhưng không gắt như mùa hè. Nắng mờ gà vàng nhạt rải trên khắp những ruộng ngô xanh non mơn mớn trông vô cùng đẹp mắt. Đôi lá ngô non chưa kịp vươn lên cao đã bị mất chú cào cào tinh nghịch đập rách toang trông thật là tội nghiệp. Em cùng lũ bạn thả trâu trên những đám ruộng bỏ không rồi chạy tung tăng khắp những luống ngô non để bắt cho được những chú cào cào có cặp cánh màu xanh và đỏ tía. Buổi chiều mùa thu qua nhanh theo những trò chơi thú vị và hấp dẫn của tuổi thơ.

Chiều muộn, em theo mẹ dắt trâu về nhà. Lúc này loáng thoáng đã có đôi nhà khói bếp nấu cơm chiều. Cả không gian được phủ bởi một màn sương nhạt. Sương làm cho làn khói bếp chẳng bay được lên cao cứ lờn vờn quanh những bụi tre làng.

Ngày thu đầu tiên đã qua đi. Thế mà trong em vẫn còn ngân nga cái cảm giác vui vui khó tả. Đêm ấy gió heo may vẫn thổi, ngoài trời đã lạnh hơn. Đêm ấy, em ngủ một giấc ngon lành.

***Đề bài: Viết thư cho bạn, tả không khí học tập của lớp mình.**

***Bài viết**

Hương Giang thân!

Lâu quá rồi, Ngọc Lan không nhận được thư của bạn. Và có lẽ cũng phải hơn hai tháng rồi mình chưa viết hỏi thăm Giang. Lớp mình dạo này bạn quá. Chả là sắp đến ngày 20-11 mà. Hôm nay mình làm bài xong sớm nên tranh thủ viết cho Hương

Giang vài dòng để kể cho bạn nghe tình hình học tập của lớp mình.

Hương Giang ạ! Từ ngày cậu chuyển đi, lớp mình đổi thay nhiều lắm, nhất là về học tập! Lớp mình bây giờ đã vươn lên đứng đầu khối sáu. Không khí học tập thời gian gần đây của lớp thật là tuyệt diệu. Hàng ngày, nó được thắp lên từ lúc các bạn tới trường. Giang biết không! Chính Hải còn là người khởi xướng đấy! Hải học say mê lắm. Gần như hôm nào cậu ấy cũng làm xong bài tập về nhà ở ngay trên lớp. Thế rồi cậu ấy tình nguyện đi giảng giải cho mọi người về những bài toán khó. Còn ở trong giờ, nhất là giờ toán thì miễn chê. Hải còn luôn có những lời giải độc đáo và ngắn gọn vô cùng. Bọn lớp mình ai cũng quý Hải lắm chứ không như dạo trước đây đâu.

Hàng ngày, ngay từ lúc truy bài, lớp đã sôi nổi lắm. Các bạn đưa ra kết quả về những bài toán thầy cho và lại còn bảo nhau về những cách làm mới mẻ. Thế là lớp cứ thế thi đua sôi nổi. Đợt này sắp đến 20-11, không khí ấy càng ấm nóng hơn. Những bạn trước đây học kém như Bích và Duyên thì bây giờ cũng không còn trầm nữa.

à! Mình nhớ ra rồi, thay đổi lớn nhất của lớp mình là ở môn Ngữ Văn. Giang ạ! Trước đây các bạn sợ giờ Ngữ Văn lắm. Cứ phải soạn bài, lại còn kiểm tra bài cũ, bạn nào cũng thấy ngại vô cùng. Nhưng bây giờ thì khác lắm! Trường mới! Thầy mới nữa! Giờ văn bây giờ ngọt ngào hơn xưa nhiều. Giọng giảng của thầy rất đặc trưng: Trầm ấm và tình cảm khiến cả lớp mình cứ tự nhiên ai cũng như bị cuốn vào bài giảng. Quỳnh Trang năm nay nổi lên là người học văn tốt nhất và tớ chắc rằng đợt này cậu ấy sẽ lại đi thi học sinh giỏi cho thành phố mà coi. Sôi nổi trong giờ, Quỳnh Trang đã giúp hầu hết các bạn lớp mình xoá tan đi sợ hãi của việc học môn văn. Không ngờ môn văn lại gần gũi và thân thiết thế! Nó gần như cuộc sống, như chính những người ruột thịt của mình.

Đấy! Cậu thấy không? Bọn mình đang náo nức đón chờ ngày Nhà giáo Việt Nam. Từ nay đến ngày kỷ niệm, thành tích học tập của lớp mình chắc sẽ làm các thầy cô hết sức vui lòng. Đó sẽ là món quà ý nghĩa nhất lớp mình dâng tặng các thầy cô.

Thôi! Cũng muộn rồi, chắc là sắp đến giờ đi học, mình dừng bút đây! Khi nào có thời gian nhớ viết thư cho mình nhé! Chào Hương Giang! Chúc cậu luôn học giỏi.

Bạn thân

***Đề bài: Mùa hè đến rực rỡ hoa phượng và tiếng ve kêu râm ran. Em hãy tả lại cảnh này và nói lên cảm tưởng của mình khi mùa hè đến.**

***Bài viết**

Khi hàng phượng cuối sân trường bắt đầu thắp lên những bông lửa đỏ và khi tiếng ve bắt đầu náo nức âm ran thì đó cũng là lúc một năm học sắp hoàn thành. Mùa hè đến! Đó là mùa của những cuộc chia ly và cũng là mùa của những kỳ thi quan trọng đối với những cô cậu học trò.

Sáng nay, sân trường đã rụng đầy những cánh phượng màu đỏ thắm. Hương thơm dịu nhẹ thoang thoảng lan toả trong một không gian rộng lớn.

Trường tôi trồng nhiều hoa phượng. Hàng phượng chạy vòng quanh khắp cả sân trường. Thú thực mới đầu chúng tôi không thích lắm. Ai lại trồng nhiều phượng như thế bao giờ. Nhưng giờ đây mới thấy người đi trước có một cái nhìn đầy nghệ thuật. Phượng nở đỏ như một dải lụa thắm chạy vòng quanh. Nếu nhìn từ xa vào nhà hoa nở, ai cũng ngỡ rằng ngôi trường đang tung bừng trong ngày hội với hàng chục băng

rôn hồng kỳ đỏ thắm.

Nhưng không chỉ có phượng. Gọi hè về còn có những tiếng ve. Từ cuối tháng tư ve đã bắt đầu dạo khúc nhạc mùa hè. Sang tháng năm ve kêu ồn ã liên hồi hầu như không bao giờ ngớt. Nghĩ cũng cứ lạ, loài ve chẳng biết tội học trò buồn hay vui nhưng cứ suốt ngày dạo nên những bản đàn rộn rã của tuổi thơ khiến tội tôi xôn xao lắm. Loài ve lạ lắm! Có con dốc hết sức mình ca hát đến chết mới thôi. Lúc chết còn vẫn còn bám chặt lấy thân cây tỏ vẻ lưu luyến lắm.

Nhưng cũng phải nói thật lòng, mỗi lần phượng nở mỗi lần ve kêu tôi lại thấy buồn buồn. Dù biết nó đánh dấu một bước trưởng thành trên con đường học vấn nhưng nghĩ đến cảnh xa trường, xa thầy, xa bạn tôi lại thấy nao nao. Các anh chị cuối cấp lại còn lo lắng hơn vì đó là lúc bước vào những kỳ thi quan trọng.

Đổi lại nỗi buồn hoa phượng, tôi bước vào những ngày hè bổ ích bên họ hàng và người thân. Thời gian cứ thế trôi đi, mùa hè sẽ lại qua, rồi lại đến năm học mới. Và sau đó dù biết sẽ rất buồn nhưng tôi lại mong gặp màu hoa phượng, lại mong đón những tiếng ve và để lại bước vào những ngày hè.

***Đề bài: Dựa vào bài *Mưa* của Trần Đăng Khoa, hãy tả lại trận mưa rào mà em có dịp quan sát.**

***Bài viết**

Trời oi bức ngột ngạt đến hơn chục ngày liền. Hôm nào tôi cũng phải nhao ra những bờ tre, tìm chỗ nào mát nhất thì ngồi. Chân cứ khoả liên tục xuống ao tay thì quạt mà lúc nào mồ hôi vẫn cứ túa ra. Vậy mà không ngờ chiều hôm qua mưa đến. Đến vội vã, mưa trút nước ào ào rồi lại tạnh rất nhanh.

Khoảng bốn giờ chiều rồi ra nắng vẫn còn chang chang. Không có lấy một ngọn gió nào. Trời lúc này thật là ngột ngạt. Nhưng bỗng dưng trời tối sầm cả lại, gió ù ù, mây từ đâu ùn ùn kéo đến khoác cho ông trời một chiếc áo giáp đen. Mối từ đâu bay ra nhiều không kể xiết. Cánh mỗi rặng lá tả bay tứ tung như trẻ con xé vụn giấy quăng lên túa ra trước gió.

Ngoài vườn mẹ gà ròi rít gọi đàn con đang hoảng loạn miệng không ngừng kêu "chiếp chiếp". Gió càng thổi mạnh. Bãi mía sau vườn vung ká kêu xào xạc như những dũng sĩ múa gươm. Bụi lốc cuốn đầy trời, đám lá khô cứ vào cuộn tròn lại bung ra. Ngoài ngõ đám kiến đen bỏ cả mối đang vội vã hành quân về tổ. Gió thổi tung mát rượi làm những ngọn tre cuốn cả cành lá vào nhau, thân kỳ cọ kêu lên kêu kẹt. Đáng thương hơn là cây bưởi của ông. Vốn đã phải mang cái thân to lớn đầy cành lá, bưởi lại còn phải bê một đàn con tinh nghịch, đứa nào đứa nào cứ đòi chạy tứ tung khắp phía.

Trời bắt đầu lác đác mưa. Sấm sét rạch ngang dọc nền trời rồi ùng oàng đổ xuống sân như mìn phá đá. Thế mà chị dứa chẳng sợ, cứ vẫy vẫy cánh tay dài như khua múa. Chị mừng tôi còn phụ họa nhảy múa hả hê.

Lộp bộp, lộp bộp. Mưa bắt đầu đổ xuống vội vã, ào ào. Mưa như trút nước làm trắng xóa cả mặt sân, những bọt nước tung lên trắng xóa vừa định trôi đi thì liền bị giọt nước mưa khác rơi vào vỡ vụn. Mưa sà sạt trên mái ngói khô, mưa bộp lộp trên tàu chuối đầu nhà. Nước chảy ồ ồ, xối xả ngập cả sân khiến mấy ông óc cụ cứ nhảy chồm chồm. Bố em đi chạy về chạy mưa không kịp nước dội ướt hết cả người.

Trận mưa đến nhanh nhưng vụt tạnh. Cây lá được một bữa hả hê ngơ ngác nhìn

ông mặt trời đang trở lại. Bầu trời trong xanh, những tia nắng lại rọi lên vàng óng.

Trận mưa cho tôi cảm giác thật khoan khoái và dễ chịu. Thế là những ngày oi bức vụt tan. Tôi chạy vội ra sân dọn những quả bóng vừa rụng xuống. Rồi tôi ra bể vực một vực nước phả lên đầu lên mặt để cảm nhận sự ngọt ngào mát lạnh của mưa.

***Đề bài: Tả quang cảnh sân trường trong giờ ra chơi.**

***Bài viết**

Tuổi học trò bao giờ cũng gắn với những trò chơi vui vẻ. Đó là những trò chơi tung bừng thú vị với sự góp mặt của số đông. Thế nên, hôm nào đi học, tụi chúng tôi cũng xin bố mẹ đi sớm hơn để được vui đùa. Còn khi đã ở trường, sau những tiết học mệt mỏi, chúng tôi lại đón tiết ra chơi.

Hôm nay bầu trời trong xanh và gió thì mát quá. Những đám mây trắng lững lờ trôi thỉnh thoảng lại che rợp một góc sân trường tạo ra những bóng râm. Chúng em đang học cuối tiết thứ hai thì bỗng nghe sáu tiếng trống báo hiệu ra chơi. Cô giáo dừng giảng mỉm cười đồng ý, thế là chúng em ùa cả ra sân như một bầy chim sẻ lớn. Sân trường đang rộng rãi vắng vẻ bỗng chốc trở nên chật chội, ồn ào.

Đã thành một thói quen, giờ ra chơi mở đầu bằng một bài thể dục chung cho cả toàn trường. Cả lớp xếp hàng thẳng tắp trong tiếng trống rung. Rồi tiếng trống đánh đồng loạt, những cánh tay đưa lên hạ xuống theo nhịp bước chân đều đặn, khỏe khoắn và đẹp mắt như một màn đồng diễn ai đó đã gập trên truyền hình.

Bài thể dục qua đi nhanh chóng nhường chỗ cho những trò chơi thú vị. Phía ngoài kia các bạn nam đã nhanh chóng tập trung dưới gốc cây xà cừ lớn để chia đội và đá bóng. Cuộc diễn xếp diễn như trong vòng một phút như đang chạy đua với thời gian. Rồi quả bóng da được tung lên, hơn chục bạn nam sẵn, chạy đá, hò reo mặc không thèm chú ý những giọt mồ hôi lăn đầy trên má làm cay cay đôi mắt.

Các bạn nữ cũng không chịu lười hoạt động. Phía dưới tán bằng lăng, chiếc dây quay đang quay liên tiếp nghe cả tiếng kêu "chúu chúu". Nhìn các bạn nữ nhảy dây, cười khúc khích mà thấy tuổi học trò thú vị một cách thần tiên.

Ngay trước cửa lớp tôi là chỗ dành cho các bạn ít sôi nổi hơn. Hùng, Minh và Dương đang đều đều nhịp chân với chiếc cầu được làm từ những chiếc lông gà của những chú trống choai. Nhìn các bạn đá cầu thì xem chừng kỹ thuật chẳng kém các bạn đang chơi bóng chút nào. Ngay bên cạnh, dưới gốc cây hoa sữa là chỗ Nam và Duy đang ngồi chơi cờ tướng trên ghế đá. Trông các bạn vò trán suy nghĩ mỗi khi cờ vào thế bí chẳng khác gì những người đánh cờ chuyên nghiệp.

Xa hơn dưới gốc phượng ngoài kia vẫn thường chỗ của những mọi sách trường tôi. Các bạn đọc nào thì đủ loại: báo, truyện tranh, đọc sách và cả tranh thủ làm bài tập nữa...

Chúng tôi đang say sưa nô đùa thoải thích thì tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi đã hết. Tất cả các cuộc chơi đều dang dở, xin hẹn lại ngày mai. Chúng tôi rửa mặt, bước vào lớp vào một tâm trạng vui vẻ sáng khoái vô cùng để đón những tiết học tiếp theo.

***Đề bài: Trong vai thầy giáo Ha-men, tả lại tâm trạng lên lớp của mình trong Buổi học cuối cùng.**

***Bài viết**

Chiều hôm ấy, tôi chết lặng khi nhận được lệnh từ nay các trường vùng An-dát và

Lo-rèn không được phép dạy học sinh tiếng Pháp, một sự hụt hẫng rất lớn cứ tựa như ai đó vừa giật đi một thứ quý giá nhất của mình. Không được dạy tiếng Pháp nữa khác nào người ta bắt dân vùng An dát này không được nói. Tôi lê bước về nhà, trong lòng tan nát. Bọn chúng thật thâm hiểm và khôn nặn.

Đêm đó, tôi không thể nào chợp mắt, trong đầu tôi luôn hiện lên hình ảnh những học sinh thân yêu, những bài giảng về nước Pháp thân yêu. Có lẽ nào tôi phải từ bỏ tất cả! Tôi càng đau khổ hơn khi biết rằng tôi chỉ còn một buổi dạy học vào sáng ngày mai, đó là buổi học cuối cùng.

Sáng hôm sau tôi chờ dậy từ gà gáy. Tôi chọn bộ quần áo trang trọng nhất ra để mặc, đó là chiếc áo rợ-đanh-gốc màu xanh lục, điềm lá sen gấp nếp mịn và đội cái mũ tròn bằng lụa đen thêu. Bộ quần áo này, trước đây tôi chỉ mặc trong những hôm có thanh tra hoặc những hôm phát thưởng. Khi trời còn rất sớm tôi đã rảo bước đến trường, tâm trạng lên lớp ngày hôm nay đối với tôi khác hẳn mọi khi, một cảm giác buồn bã.

Tôi bước vào lớp, đã có mấy người đến, đó là cụ già Hô-đe cùng một số dân làng ở vùng An dát. Thấy tôi bước vào, trên gương mặt của họ cũng toát ra một nỗi buồn, có lẽ họ đã biết cả. Sau khi họ đứng dậy trịnh trọng chào tôi. Tôi cúi đầu chào lại rồi thăm hỏi họ vài câu, cố không động gì đến buổi học cuối cùng. Tôi ngồi lặng lẽ nhìn cảnh vật xung quanh, tất cả bỗng trở nên thân thuộc quá. Tôi chẳng muốn rời xa một chút nào cả. Các cụ già cũng ngồi lặng lẽ. Có lẽ họ cũng đang rất buồn và họ hiểu tâm trạng lúc này của tôi.

Một lúc sau, những khuôn mặt gần gũi thân quen hàng ngày dần dần đến kín những dãy bàn trong lớp học. Bọn trẻ phần nhiều ngơ ngác không hiểu tại sao hôm nay lớp mình lại có cả các cô, các bác, các chú... nhưng chúng cũng chẳng dám nói gì.

Thường ngày trước giờ vào lớp chúng lại nghịch ngợm và rất khó bảo, ấy vậy mà hôm nay đứa nào đứa nấy lặng lẽ đi vào chỗ ngồi của mình. Chúng ngồi yên lặng và trang nghiêm như đang sắp đón đoàn kiểm tra vào lớp. Điềm qua gương mặt những học sinh trong lớp, tôi nhận ra lớp còn thiếu Phrăng. Đây là cậu học sinh cá biệt của lớp, nếu như ngày thường tôi sẽ vào lớp luôn và sẽ phạt khi cậu ta đến. Thế nhưng hôm nay tôi chẳng có cảm giác tức giận Phrăng, tôi quyết định dạy muộn hơn mọi ngày để chờ cậu học trò cá biệt này.

Một lúc sau, Phrăng đến, nó thấp thoáng núp sau cánh cửa, tỏ vẻ sợ hãi, thấy vậy tôi nhẹ nhàng gọi nó vào lớp học:

- Vào lớp nhanh lên Phrăng, buổi học đã bắt đầu rồi.

Tôi bắt đầu buổi học bằng một nỗi rung rung khó tả, tôi không biết bắt đầu bài giảng như thế nào, điều này trái ngược hẳn với mọi khi. Dù không muốn nói ra nhưng tôi vẫn phải nói ra sự thật của buổi học ngày hôm nay:

- Các em thân mến, hôm nay là buổi học cuối cùng của chúng ta, các em cố gắng chăm chú nghe giảng nhé!

Lũ trẻ con ngơ ngác nhưng rồi chợt hiểu vì có đứa đã nghe loáng thoáng những thông tin mà người lớn đọc trên báo thị hôm qua. Chúng cũng lặng yên.

Buổi học hôm ấy vẫn diễn ra, tuy có hơi trầm và buồn hơn những ngày khác. Tôi dạy lũ trẻ nốt những quy tắc ngữ pháp của phân từ và trong bài giảng của mình tôi còn xen những câu chuyện khác. Bởi tôi hiểu đây là lần cuối cùng được nói với lũ trẻ

về cuộc sống về nước Pháp. Tôi gọi Phrăng đọc bài và cậu ta lại áp ứng không thuộc, nhưng tôi cũng chẳng để tâm vào chuyện đó mà tôi lại nói về tiếng Pháp. Thế rồi từ điều này sang điều khác, cả giờ giảng của tôi lại trở thành một giờ tiếc thương cho tiếng Pháp. Tóm lại, tôi chỉ muốn nói rằng tôi căm thù quyết định bỏ tiếng Pháp, tôi căm ghét bọn Đức.

Sau khi giảng bài xong. Tôi chuyển sang tập viết cho lũ trẻ. Hôm ấy, tôi cho học trò viết đi viết lại hay hàng chữ trông sao cho thật đẹp: Pháp, An-dát; An-dát, Pháp. Học trò say sưa viết còn tôi thì lại ngồi ngẫm nghĩ, tiếc thương tiếng Pháp. Tôi không thể hiểu nổi tôi sẽ ra sao khi phải rời bỏ mãi mãi nơi này.

Thời khắc cuối cùng của buổi học cũng qua đi. Tiếng chuông đồng hồ từ phía nhà thờ điểm rõ 12 tiếng. Đứng dậy để tạm biệt học sinh thân yêu, tôi thấy mình chao đảo, miệng tôi không thể cất nên được. Tôi cảm một viên phấn, viết dòng chữ thập to:

Nước Pháp muôn năm!

Đó chính là dòng chữ cuối cùng và cũng chính là tấm lòng của tôi đối với nước Pháp thân yêu.

***Đề bài: Tả lại buổi học cuối cùng ở trường tiểu học.**

***Bài viết**

Ngôi trường tiểu học với mỗi chúng ta bao giờ cũng gợi lại những kỉ niệm ngây thơ và trong trắng. Dù đã bước sang lớp sáu nhưng những buổi học cuối thật sâu đậm khó phai.

Hôm ấy là một ngày giữa tháng năm trời mát mẻ. ở ngoài kia trên những cây xà cừ cổ thụ tiếng ve đang náo nức rộn vang như giục giã chúng em nhanh nhanh bước vào những ngày hè lí thú. Đang ngồi tranh luận với nhau về những bài học cũ, bỗng tiếng trống vào lớp vang lên. Các bạn nhanh chóng sắp song sách vở chuẩn bị cho bài học mới.

Cô giáo bước vào vẫn bộ quần áo giản dị và nụ cười tươi tắn trên môi. ổn định lớp xong, cô hỏi: "Các em đã chuẩn bị bài học chưa?" "Thưa cô rồi ạ!" Chúng em đồng thanh đáp. Cô giáo kiểm tra bài cũ. Linh và Oanh đều trả lời cô đồng dục và trôi chảy. Cô rất hài lòng, rồi chúng em bước vào bài mới. Bài học hôm nay là một bài Ngoại khóa ngữ văn.

Giới thiệu đầu đề bằng một dòng chữ hoa, xong cô gợi ý vào bài học mới đầy ấn tượng:

Quê hương là gì hả mẹ?

Mà cô giáo dạy phải yêu

Quê hương là gì hả mẹ?

Mà ai đi xa cũng thấy nhớ nhiều...

Các em ạ! Chúng ta ai cũng có một quê hương. Đó là nơi ta đã sinh ra và lớn lên trong niềm thương nỗi nhớ. Hôm nay chúng ta sẽ hiểu tình yêu đất nước là gì? Tình yêu đất nước bắt nguồn từ đâu qua bài ngoại khóa văn học "Lòng yêu nước". Những đôi mắt đen láy tròn xoe đang chăm chú nhìn lên tấm bảng đen. Đôi tay với những ngón tay búp măng của cô đang đậm tô những dòng phấn trắng.

Bài học hôm ấy của chúng em là một giờ trao đổi sôi nổi về lòng yêu nước. Những cánh tay ngần ngừ xinh xắn giơ lên liên tiếp trước những câu hỏi của cô. Bạn nào cũng mong được cô gọi đến, cũng mong được nói lên những suy nghĩ của mình về lòng yêu nước. Nhưng cả lớp chăm chú nhất vào câu trả lời của bạn Phương Nga:

- Thưa cô! Lòng yêu nước bắt nguồn giản dị từ tình yêu gia đình, yêu những gì dù là nhỏ nhất của quê hương như một dòng sông hay những cánh đồng bát ngát.

Cô giáo khen Phương Nga trả lời rất đúng và cho bạn điểm 10. Lớp em ai cũng thấy xôn xang.

Phần thứ hai của bài học lại càng sôi nổi. Đó là phần cô giáo của chúng em tự sưu tầm rồi đọc những câu ca dao biểu hiện tình yêu quê hương đất nước. Mỗi bạn đọc một câu, cả lớp đã tạo thành một bản nhạc đa âm, một bức tranh nhiều màu sắc về lòng yêu nước.

Buổi học sôi nổi, say sưa nhưng sao nhanh quá. Tiếng trống đã báo hết giờ mà trong lớp còn thấy vang vang. Buổi học kết thúc nhưng ấn tượng về nó vẫn không hề phai nhạt trong trí nhớ của mỗi chúng em. Mong sao trong những ngày sắp tới, sẽ có nhiều buổi học như thế lưu dấu lại trong em.

***Đề bài: Tả lại một trận bóng đá ở trường em (hoặc xem tường thuật trên vô tuyến truyền hình).**

***Bài viết**

Em là một phan hâm mộ cuồng nhiệt của môn thể thao vua. ở trong gia đình, em và bố đều ham thích môn bóng đá và đặc biệt luôn là cổ động viên trung thành của đội tuyển Anh. Cuối mỗi tuần, hôm nào em cũng thức xem những trận bóng của đội tuyển Anh cùng bố. Một không khí thể thao tràn ngập căn phòng chỉ vền vện có mỗi... hai cổ động viên. Tuần vừa qua, ti vi có tường thuật trực tiếp trận thi đấu giữa hai đội tuyển những con sư tử nh và những con đại bàng trắng Ba Lan. Trận thi đấu đó thực sự đã làm nức lòng bao nhiêu cổ động viên.

Hôm ấy em làm bài tập xong rất sớm rồi đi ngủ. Chả là trận đấu bóng diễn ra vào lúc đêm khuya. Đúng một giờ 30 phút, bố đánh thức em. Bao giờ cũng vậy. Rửa mặt xong, em vào ngồi cùng bố trên một chiếc sa lon. Không khí nóng từ trận đấu dường như lan cả ra ngoài. Hôm nay đội tuyển Anh được thi đấu trên sân nhà và bắt buộc phải thắng mới chiếm được ngôi đầu bảng tư chính các cầu thủ Ba Lan. Bao yếu tố hợp lại để làm nên tính hấp dẫn của trận cầu này.

Sau tiếng còi khai cuộc của ông trọng tài rất đẹp mã người Đan Mạch, các cầu thủ Anh nhanh chóng đẩy cao đội hình và liên tiếp có các tình huống nguy hiểm tạo về phía cầu môn của đội tuyển Ba Lan. Hôm nay đúng là một ngày vất vả của hàng thủ đội Ba Lan khi liên tiếp phải ngăn cản các pha đi bóng đầy kỹ thuật của các tiền đạo hàng đầu thế giới như Rooney hay là Owen,...

Hai bố con vẫn hồi hộp dõi theo những lời bình luận quen thuộc của anh Vũ Quang Huy. Trận đấu càng ngày càng diễn ra căng thẳng và hấp dẫn. Đáp lại những đợt tấn công đa dạng từ hai cánh hay từ trung lộ của đội Anh, các cầu thủ tiền đạo của Ba Lan cũng có những đường phản công, những cú sút xa nguy hiểm không ít lần làm đứng tim những cổ động viên Anh. Nhưng cũng phải chờ tới phút thứ 43 của hiệp một, từ một đợt tấn công biên, tiền vệ J. Colen của đội tuyển Anh đã tung một

cú sút cực mạnh từ ngoài vòng cấm. Cú chạm bóng đầy nhạy cảm bằng gót giày của tiền đạo owen đã làm nổ tung không khí trên sân vận động quốc gia của đảo quốc sương mù. Đội Anh dẫn trước một bàn.

Nhưng bóng đá bao giờ cũng chứa đựng những bất ngờ. Không đầy một phút sau, lợi dụng sự sơ hở của hàng thủ đội tuyển Anh, cầu thủ Ba lan đã có một pha bất vô lê vô cùng đẹp mắt san hoà tỷ số cho tuyển Ba Lan. Hai đội tuyển ra sân tạm nghỉ trong tư thế ngang phân, còn cổ động viên hai đội tuyển thì đã có vô số lý do để ăn mừng.

Mười lăm phút sau, trận cầu trở lại. Hai đội vẫn giữ phong cách chơi như cũ nhưng đội tuyển Anh đã có những điều chỉnh để hồng tìm kiếm bàn thắng thứ hai. Cuối cùng điều chờ đợi của bố và em cũng đến. Vào giữa hiệp hai, đội tuyển Anh đã một lần nữa vượt lên nhờ bàn thắng của tiền vệ F. LAm Pard. Thế giằng co vẫn tiếp tục diễn ra. Phút cuối của trận đấu tiền đạo của Ba lan sau khi có pha qua người kỹ thuật đã nốc bóng qua đầu thủ thành Rôbinson. Rất may trái bóng chỉ suýt sà. Pha bóng làm cả em và bố lặng im đến tận khi trận cầu kết thúc.

Hôm ấy đội tuyển Anh vượt qua Ba lan khi chỉ hơn một bàn sát nút. Nhưng chiến thắng khiến cả bố và em đều rất vui mừng. Các bạn ạ? Nếu các bạn chưa từng xem bóng đá, các bạn hãy thử một lần. Tôi tôi đó là một môn thể thao đầy thú vị và rất đáng xem.

***Đề bài: Tả lại lễ kỷ niệm Ngày Nhà giáo Việt Nam 20 - 11 ở trường em.**

***Bài viết**

Năm nay được lên lớp 6, lần đầu tiên tôi được tham dự lễ kỉ niệm Ngày Nhà giáo Việt Nam 20 - 11. Suốt buổi tối hôm trước, tôi bắt mẹ chọn cho tôi một bộ quần áo đẹp nhất, mẹ tôi còn chu đáo ra chợ mua cho tôi một bó hoa thật đẹp để ngày mai tôi đem tặng cô giáo chủ nhiệm.

Buổi sáng hôm sau, tôi ngủ dậy sớm hơn mọi ngày, ăn sáng và mặc quần áo đẹp, trong lòng tôi vô cùng hồi hộp. Trước khi ra khỏi cổng tôi không quên ôm bó hoa tươi mà mẹ đã chuẩn bị sẵn từ tối hôm qua. Tôi tin rằng cô giáo sẽ rất thích bó hoa này.

Đến cổng trường, tôi thấy bạn nào cũng ăn mặc rất đẹp và trên tay các bạn cũng ôm một bó hoa như tôi. Trông trường tôi lúc này như một vườn hoa với đủ màu sắc rực rỡ. Tôi nhìn lên hai bên cổng trường, thật bất ngờ bởi màu đỏ rực của những lá cờ, trong sân trường phía lễ đài đã được trang trí hết sức đẹp mắt, trên chiếc phông màu xanh nổi bật lên hàng chữ: Chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20-11, phía dưới có một chiếc bàn trải khăn đỏ và trên đó có một lẵng hoa to cũng có dòng chữ *Chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20-11*.

Tôi cùng các bạn tung tăng bước vào sân trường, chúng tôi ồ lên vui thích khi thấy các thầy cô hôm nay đẹp một cách lạ thường, cô nào cũng mặc chiếc áo dài thướt tha, đủ màu sắc. Trên khuôn mặt của các cô đều được trang điểm nhẹ nhàng nên cô nào trông cô cũng xinh tươi. Còn các thầy thì trang trọng trong bộ comle. Tôi thấy yêu tất cả các thầy cô. Đang mãi ngắm mọi người bỗng một hồi trống vang lên:

- Tùng! Tùng! Tùng!...

Các bạn học sinh từ các nơi ủa ra trước khán đài, nhanh chóng tập trung về lớp mình. Chỉ một loáng sau, tất cả đã xếp thành hàng lối trật tự đầu vào đây. Chẳng ai bảo ai các bạn đều im lặng chờ hiệu lệnh của thầy tổng phụ trách.

Sau màn chào cờ và hát quốc ca, thầy hiệu trưởng ra đọc lời diễn văn trang trọng, sau đó thầy còn đọc một bài phát biểu dài về truyền thống và ý nghĩa của ngày nhà giáo Việt Nam. Tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe, mấy bạn mọi ngày vẫn hay nghịch trong giờ chào cờ hôm nay cũng im thin thít nghe thầy hiệu trưởng nói. Qua những lời thầy, tôi thấy hiểu hơn về ngày 20 - 11 này.

Sau đó là đến màn văn nghệ, để có những tiết mục này các bạn và các anh chị đã tập luyện từ mấy tuần trước. Các chị hát rất hay và truyền cảm những bài hát ca ngợi thầy cô, những người đã dìu dắt chúng tôi nên người.

Sau mỗi tiết mục ấy cả trường lại rộn lên tiếng vỗ tay. Tiết mục văn nghệ tạm dừng, thầy hiệu trưởng cho phép chúng tôi được đem hoa lên tặng các thầy cô. Thế là tất cả mọi người ùa lên khán đài tặng các thầy cô những bó hoa tươi thắm nhất. Tôi cũng cố gắng len vào giữa để tặng hoa cho cô giáo chủ nhiệm của mình. Lúc đến gần cô, tôi bỗng thấy hồi hộp khác hẳn mọi ngày. Cô nhìn tôi âu yếm và khen bó hoa của tôi đẹp quá. Tôi vui sướng chạy về chỗ của mình. Bạn nào bạn đấy cũng hớn hờ như tôi, cả sân trường náo nhiệt đầy tiếng nói cười rộn rã.

Sau tiết mục tặng hoa, cô giáo Thanh, một cô giáo dạy văn rất hay, đại diện cho các thầy cô lên phát biểu cảm tưởng. Hôm nay trông cô xinh đẹp khác hẳn mọi ngày, cô mặc chiếc áo dài đỏ, khuôn mặt cô rạng rỡ, cô chỉ nói rất ngắn gọn vài lời nhưng vô cùng xúc động, sâu lắng.

Sau lời phát biểu của cô Thanh là đến bác hội trưởng hội phụ huynh, trong lời phát biểu bác nhắc nhiều đến công lao của các thầy cô với học trò, chúng tôi nghe mà cảm thấy vô cùng xúc động, hoà với không khí ấy chị Linh - học sinh lớp 9 cũng đại diện cho học sinh nói lời cảm ơn đến công lao dạy dỗ của các thầy cô giáo.

Sau buổi lễ các bạn còn ùa đến chụp ảnh với các thầy cô giáo, lớp tôi ai cũng muốn được đứng gần cô giáo chủ nhiệm nên tranh giành, trêu nhau í ới. Cô giáo tươi cười đứng giữa lũ nhóc chúng tôi.

Đến gần trưa buổi lễ mới kết thúc, mọi người ra về lòng phơi phới. Tôi tự hứa với lòng mình là sẽ cố gắng học tốt hơn để không phụ lòng các thầy cô. Và đó sẽ là buổi kỉ niệm ngày nhà giáo Việt Nam đáng nhớ nhất của tôi.

***Đề bài: Em hãy tả dòng sông mùa lũ.**

***Bài viết**

Quê tôi nằm trên một triền đê ở ven sông Hồng. Buổi chiều, vào những ngày hè oi ả, cả lũ nhóc chúng tôi lại rủ nhau ra sông tắm mát. Hàng chục đứa hò reo lặn ngụp, trêu đùa nhau náo loạn cả một khoảng sông. Những ngày đó dòng sông hiền lành, cứ lặng lẽ trôi, trên mặt sông những con sóng nhỏ nối tiếp nhau xô nhẹ vào bờ, và tiếng sóng vỗ ì oạp vào bờ nghe rất vui tai. Trong những ngày đó thôn xóm hai bên bờ sông rất vui, ngày ngày, họ ra sông gánh nước, giặt giũ, và ở những bãi bồi ngô xanh biêng biếc, trông mát cả tầm mắt. Trên bến đò người và xe qua lại tấp nập. Cuộc sống thật thanh bình và nên thơ.

Thế nhưng con sông không phải lúc nào cũng hiền hoà như những ngày đó. Vào ngày mưa lũ, sông như trở mình sau những ngày lim dim ngủ.

Sau một thời gian mưa lớn, không biết nước ở đâu bỗng đổ đầy ắp dòng sông, nước dâng cao, lúc đầu mấp mé bờ, sau có khi còn dâng lên phủ kín cả ngô, khoai. Cả dòng sông lúc này là một dải nước lớn, mênh mông đục ngầu. Những con sóng

như hàng trăm con rồng lớn quần mình quấy đập như muốn nuốt chửng tất cả làng xóm. Ngô khoai may mắn vừa mới thu hoạch xong nếu không khi nước lũ rút thì còn tro ra cát và bùn. Và đêm nằm nghe như tiếng thở mạnh, lúc phì phò lúc réo gào. Làng mạc ven sông như xơ xác hơn sau những trận gió mưa lớn và đứng bên con sông đang trở mình thì làng xóm càng trở nên nhỏ bé và mỏng manh hơn. Cây cối ngã nghiêng theo những trận gió, mới chỉ hôm qua thôi chúng thật tươi xanh, mơn mớn sức sống thế mà chỉ qua một trận bão lũ, tất cả đều trở nên tiêu điều xơ xác. Dân trong làng ngày ngày ngóng ra sông mong nước nhanh rút. Tàu thuyền chần chụi với những con sóng đang réo gào. Những chiếc tàu chở hàng vốn to lớn như vậy mà cũng trở nên nhỏ bé yếu ớt trước những con sóng đang uốn lượn, gồng mình lên như tức giận.

Nhìn từ xa dòng sông như đang được nấu sôi, màu đỏ quạch khác hẳn với màu nước trong trẻo thường ngày, những cột sóng oằn mình dâng lên rồi hạ xuống, có lúc tung cao, bọt trắng xoá. Những ngày ấy dòng sông không bao giờ ngủ, nó luôn nhăm nhe, dọa nạt con người. Nó khiến con người luôn sống trong lo sợ. Con đê có sứ mệnh phải ngăn chặn những cơn tức giận của dòng sông, vậy mà có chỗ đã không thể kháng cự được, mình nó đã bị sóng ăn nham nhỡ, có nguy cơ vỡ. Ai ai cũng hoảng sợ. Trước nguy cơ đó ban chỉ huy phòng chống lụt bão đã huy động rất nhiều người mang theo những bao tải đồ đất và giúp sức cho đê bảo vệ được cuộc sống của dân lành.

Đối với lũ trẻ chúng tôi, dòng sông lúc này không còn đáng yêu như trước. Chiều chiều chúng tôi chẳng còn đắm mình trong vòng tay êm ả của sông. Chúng tôi cũng như bao người khác lo lắng cho ngôi nhà, cho ngôi làng thân yêu của mình.

Những ngày mưa lũ mẹ tôi không ra đồng được, mẹ ngồi trước cửa nhà, mắt rời ra xa đầy lo âu. Tôi ngồi bên mẹ lặng im. Mẹ ôm tôi vào lòng an ủi và cũng chính là tự nhủ với mình;

- Rồi sẽ qua thôi con ạ. Chắc chỉ chiều nay nước sẽ rút.

Và thật bất ngờ cứ như có phép lạ. Đến trưa mưa bắt đầu ngừng rơi, nước sông cũng không dâng lên cao nữa. Và chẳng mấy chốc nước sông đã rút hẳn cảnh vật lại trở về như cũ nhưng xơ xác như sau một trận đánh. Hôm sau nắng đã trải dài trên sông.

Dòng sông lại trở về bản chất hiền lành. Người dân quê tôi lại vui vẻ trở về với công việc thường ngày. Sau lũ, người ta thi nhau ra vớt củi, vớt gỗ trôi từ thượng nguồn về, và cá tôm cũng như nhiều hơn. Đất đai cũng màu mỡ hơn báo hiệu một mùa bội thu sắp tới. Tàu thuyền lại tập nập trên bến bãi. Bọn trẻ chúng tôi lại đưa nhau ra bãi bồi đá bóng, tắm sông. Dòng sông quê tôi đâu có lúc nổi giận và khó hiểu song với chúng tôi đó là một nơi vô cùng lí tưởng, mai này dù có xa quê bao lâu chắc tôi vẫn không thể quên được con sông này và sẽ nhớ nhất là dòng sông những ngày mưa lũ.

***Đề bài: Hãy tả một người bạn thân của em.**

***Bài viết**

Em và An không ở cùng khu tập thể, thế nhưng ngay từ khi đi học lớp một chúng em đã rất thân nhau. Chúng em ngồi cùng bàn, mặc những bộ quần áo giống nhau và mỗi buổi đi học về chúng em lại cùng nhau đi chung một con đường, bạn An thường

chia tay em trước bởi nhà bạn gần trường hơn nhà em. Song có một điều đã giúp chúng em thân nhau hơn là bởi chúng em rất ham học. Sau giờ học ở trường, chúng em lại đến nhà nhau để ôn bài và cùng nhau giải những bài toán khó.

Bạn An của em rất xinh, trái ngược với nước da bánh mật của em thì bạn lại có nước da trắng mịn, lúc nào cũng phơn phớt hồng như được đánh một lớp phấn mỏng. Nhất là vào những ngày hè da của bạn lại càng như đẹp hơn. Bạn còn có khuôn mặt tròn bầu bĩnh trông rất đáng yêu, chiếc mũi nhỏ nhắn thẳng tắp trông thật thanh tú, cặp môi đỏ tươi như vừa được thoa son. Nụ cười của bạn cũng rất tươi, mỗi khi bạn cười lại khoe chiếc răng khênh rất duyên. Chơi với nhau đã khá lâu, ấy vậy mà lúc nào nhìn thấy bạn em cũng thấy bạn thật xinh thật đáng yêu. Bạn An của em còn có một giọng hát rất hay, bạn là cây văn nghệ của trường, mỗi khi trường có văn nghệ bạn An lại tham gia. Trong buổi ca nhạc giọng hát của An luôn được các bạn trong trường yêu thích và thường tặng cho bạn những tràng pháo tay to nhất.

Hơn thế, An còn là một người rất tình cảm, em nhớ có lần bị ốm em phải nghỉ học mấy ngày, An đến mang vở về chép bài hộ em sau đó bạn còn đến giảng lại bài cho em hiểu.

Và có lần em bị đau chân không tự mình đi học được, An cũng đến giúp em đi.

Về vấn đề học hành thì em và An mỗi đứa lại có một sở trường riêng. An thì đam mê các môn tự nhiên, còn em thì thích học Văn. Và một câu chuyện đã xảy ra như thế này. Hôm đó có tiết bài tập Toán, ấy vậy mà tối hôm trước do mải mê xem phim hoạt hình em không kịp làm hết bài tập, đến lớp em rất lo lắng, lỡ đâu cô giáo lại gọi lên kiểm tra vở thì em sẽ bị điểm kém. Thế là em đành đánh liều mượn vở của An với ý định chép bài. Em cứ tưởng An sẽ vui vẻ cho em mượn vì chúng em là bạn thân của nhau cơ mà. Nhưng thật bất ngờ An đã không đồng ý và bạn nói:

- Mình không muốn bạn trở thành người không trung thực.

Lúc đó đang lo lắng về chuyện bị cô phạt nên em rất tự ái, sau buổi học đó em không đợi bạn về cùng. Ngay buổi chiều hôm đó An xuống nhà em chơi. Bạn vui vẻ gọi em ra và sau khi nghe bạn phân tích em hiểu bạn đã đúng. Việc mượn vở bạn để chép bài là sai. Em thầm cảm ơn vì An đã giúp em hiểu hơn về lòng chân thực.

Chúng em lại chơi thân với nhau như xưa. Ngay chiều hôm đó em và Lan rủ nhau đi ăn chè món chè mà em với bạn rất thích.

Hè vừa rồi em được bố mẹ cho về quê chơi, em đã xin phép bố mẹ An cho bạn về cùng. Em và An vô cùng sung sướng khi được bố mẹ An đồng ý. Thế là chúng em lại có những ngày hè ở bên nhau và thời gian dường như càng giúp em và Lan hiểu nhau ơn, yêu quý nhau hơn.

***Đề bài: Em hãy tả lại những cảnh đẹp và sự đổi mới của quê em.**

***Bài viết**

Vì hoàn cảnh gia đình em phải theo bố mẹ chuyển về thành phố sống. Vậy là mấy năm liền em vẫn chưa có dịp về thăm quê. Đến hè vừa rồi vì đạt giải Toán thành phố nên bố mẹ em thưởng cho em một chuyến về quê. Ngồi trên xe em vô cùng hồi hộp và tự hỏi sau mấy năm xa cách không biết bây giờ quê của em có gì thay đổi không, những người bạn của em ra sao có ai phải bỏ học không. Vì quê em ngày xưa nghèo lắm, rất nhiều bạn chỉ học hết cấp một đã phải bỏ học đi chăn trâu.

Chiếc xe đưa em từ từ rẽ phải, đường vẫn êm ru, em cứ ngỡ vẫn là con đường của phố huyện nhưng bất chợt em nhìn thấy cây đa cổ thụ ở đầu đường. Ôi con đường của quê mình đây mà. Em sung sướng reo lên:

- Bố ơi, đường về quê không còn ổ gà như trước nữa nhỉ.

Bố gật đầu, mỉm cười:

- Con đường này làm từ năm ngoái con ạ.

Bất giác tôi nhớ lại cách đây mấy năm, ngày đó mỗi khi trời mưa, người dân làng tôi rất ngại ra phố huyện vì con đường sẽ vô cùng lầy lội, khó đi, có những đoạn phải dắt xe. Đi ra được đến phố thì người đã lấm lem đầy bùn đất. Thế mà bây giờ con đường ấy đã được thay thế bằng một con đường nhựa đen bóng láng. Tôi thấy người và xe qua lại có vẻ đông hơn trước rất nhiều. Từng đoàn xe đạp xe máy nối đuôi nhau, nhìn ai cũng tươi vui hơn hờ.

Càng về gần làng tôi càng ngạc nhiên vì sự thay đổi đến bất ngờ. Những ngôi nhà lá năm xưa giờ được thay thế bằng những ngôi nhà ngói sáng sủa đủ màu sắc, đây đó còn có những ngôi nhà hai, ba tầng như ở thành phố. Trong nhà cũng đầy đủ sa lông, tủ tường và trên tường cũng có những chùm đèn đủ màu sắc. Và đằng trước là những sân xi măng sạch bong phơi đầy lúa. Tôi nhớ trước đây người ta thường phơi lúa bằng sân đất cho nên dù có quét sạch đến mấy thóc vẫn đầy sạn và lúa phơi ở sân đất rất khó khô.

Chiếc xe bon bon đưa tôi về đến tận sân nhà bác trai tôi. Căn nhà lá năm xưa cũng được thay thế bằng ngôi nhà hai tầng đồ sộ.

Nhớ lại cách đây chỉ vài năm, làng tôi vẫn thuần nông nghiệp. Mọi thứ người ta chỉ biết trông vào ruộng lúa, luống rau. Nhìn khắp nơi chỉ thấy những cánh đồng lúa xanh mát thẳng cánh cò bay, mở mắt họ đã ra đồng, cặm cuoi làm cho đến khi mặt trời lặn, sương đã vương áo họ mới trở về. Về đến nhà ai nấy lửa vôi bát cơm là lên giường ngủ, chẳng biết đến xem phim, nghe ca nhạc là gì. Trẻ con như chúng tôi cũng phải làm, cứ đi học về ăn cơm xong lại theo đàn trâu, đàn bò lên rừng. Tối về chỉ còn xếp sách vở vào cặp là đi ngủ nên chẳng mấy đứa học giỏi. Cuộc sống lúc đó bình yên nhưng nghèo quá.

Nhưng bây giờ, tôi thấy mọi chuyện đã thay đổi, nhà nào cũng có tivi đầu đĩa. Ngay từ đầu xóm người ta đã nghe rộn rã tiếng hát từ những chiếc đài catxets, từ chiếc đầu đĩa phát ra. Thôn xóm trở nên rộn rã. Và tôi nghe bác tôi kể lại cứ đến mùa bóng đá thì xóm làng càng rộn rã hơn. Trai tráng trong làng tụ tập nhau ngồi xem bóng đá. Họ xem rất vô tư vì không có cá độ như ở thành phố.

Phương tiện đi lại cũng hiện đại hơn trước rất nhiều, trước đây khắp đường làng chỉ thấy toàn xe đạp, vậy mà nay hầu như nhà nào cũng có xe máy để đi lại, có người còn đi xe máy khi ra ngoài đồng làm, họ dựng xe ở trên bờ.

Tôi rất vui khi thấy các bạn của mình đều học lên lớp 6, các bạn ấy cũng rất chú tâm vào chuyện học hành với mơ ước sau này đỗ đại học và được lên thành phố học. Tôi thầm nghĩ: Nếu sau này chúng tôi lại được học đại học cùng nhau thì vui biết mấy...

Quê hương tôi mọi thứ đã đổi thay, trong bóng chiều thuở tha từng đàn trâu no tròn đứng đĩnh về chuồng, đằng xa từng đoàn người gánh lúa về, bước chân thoăn thoắt, tiếng cười nói râm ran.

Phong cảnh ngày càng tươi đẹp hơn khi xen lẫn những cánh đồng xanh bao la,

những vườn cây đầy hoa trái là những ngôi nhà xây đủ màu sắc. Xa xa, từng đàn cò trắng bay trong ánh nắng vàng rực rỡ.

Nhìn quê hương đi lên nhanh chóng, tôi cũng thấy rạo rức vô cùng. Tôi chỉ mong học hành thật tốt để nhanh chóng trở về làm giàu đẹp hơn cho quê hương.

***Đề bài: Hãy miêu tả ngôi nhà em ở.**

***Bài viết**

Ngôi nhà của em được bố tự thiết kế và xây khi em vừa tròn ba tuổi. Kể từ bấy đến nay ngôi nhà đã trở thành chiếc nôi ấm áp nuôi em khôn lớn nên người. Đã có lần bố em có ý định chuyển nhà ra thị trấn nhưng rồi sau khi bố lấy biểu quyết thì chẳng ai đồng ý cả thế là bố lại thôi. Và có lẽ người sung sướng nhất phải là em bởi căn nhà em ở đã cho em cuộc sống hạnh phúc và chứa đựng bao kỉ niệm.

Ngôi nhà em không bề thế như những biệt thự ở thị trấn mà nó chỉ là ngôi nhỏ hai tầng được quét một lớp sơn màu hồng. Trong nhà, bố em chia ra các phòng; phòng đầu tiên là phòng khách, nhờ bàn tay khéo léo của mẹ mà trông nó lúc nào cũng sạch sẽ và đẹp mắt. Bộ sa lông màu gụ bóng lộn đặt trước chiếc tủ cũng đồng màu, ở đó luôn có một lọ hoa tươi. Phía trong là phòng ngủ của bố mẹ em, và phòng sau cùng là chỗ nấu ăn và bàn ăn cơm.

Đi qua chiếc cầu thang bằng gỗ uốn lượn là lên đến tầng hai, trên đó bố em chia làm hai phòng, phòng ngủ của em, căn phòng của em bừa bộn nhất, mẹ thường la mắng em về tội luộm thuộm những lúc mẹ mắng em cũng cố gắng chạy đi dọn dẹp nhưng chỉ được một lát em lại bày ra đủ thứ trò chơi. Trên tầng hai còn có một phòng đọc sách, ở đó có rất nhiều sách, nhiều thứ là lạ mà mỗi chuyến đi công tác bố lại mua về. Những lúc chán các trò chơi của mình em lại sang thăm dò khám phá căn phòng đầy bí ẩn đó. Đằng trước có một ban công nhỏ, buổi tối mùa hè ngồi hóng mát thì thật là tuyệt. Em nhớ có hôm trăng sáng cả nhà em ra ngồi ngắm trăng, khung cảnh nông thôn thật bình yên. Muốn được hít thở không khí trong lành nên bố em mở rất nhiều cửa sổ đặc biệt là trên tầng hai bố mở những cánh cửa hướng ra ngoài cánh đồng. Phía đằng trước nhà em là một chiếc sân gạch đỏ, sạch bong, và ở đó còn có một hàng cau, mùa hoa đến chỉ cần đến đầu ngõ là em đã ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào. Tiếp đến là một vườn rau, ở đó mẹ trồng mỗi mùa một loại, lúc nào nhà cũng có rau ăn mà trông rất mát. Mỗi chiều đi học về cởi quần áo đồng phục của trường là em lại vác chiếc ô doa ra tưới rau. Quanh nhà em còn có một dòng suối nhỏ nước trong vắt. Buổi sớm khi vừa tỉnh giấc em đã nghe dòng suối róc rách chảy qua nghe như một bản nhạc, còn vào những trưa hè em thường trốn mẹ đi men theo dọc con suối bắt cá cò, cá rô. Em rất thích đi dọc con suối theo những đoạn ven rừng vì không gian thật yên tĩnh chỉ có tiếng chim thỉnh thoảng hót lên hoặc tiếng chim giạt mình vỗ cánh. Và nhìn từ nhà em ra còn có những ngọn đồi ở đó xanh mướt một màu xanh của cây sắn, của những tàu lá cọ rì rào trong gió. Đó là nơi rất lí thú mà vào buổi trưa hoặc buổi chiều khi mặt trời sắp tắt chúng em lại rủ nhau lên đồi cọ, ngắm mặt trời lặn ở đằng tây, ngắm lũ chim vội vã tìm chốn ngủ.

Từ ngôi nhà nhỏ của em, phóng tầm mắt ra xa sẽ thấy một màu xanh bát ngát của những cánh đồng lúa thẳng cánh cò bay, thỉnh thoảng em bắt gặp đàn cò trắng bay lượn trên cánh đồng, và có những trưa nắng hè em cùng các bạn lại rủ nhau ra đồng bắt cua. Dưới cái nắng như lửa đốt và nước nóng như đun các anh các chị vẫn cầm cuội móc từng chú cua đang chạy trốn trong hang.

Nhà em còn có một điều thật đặc biệt, muốn vào được nhà em phải đi qua một

cây cầu nhỏ. Cây cầu này đã có từ thời ông nội em nhưng ngày đó nó chỉ đơn giản là mấy cây tre bắc lên tạm bợ, và do vậy, nó thường trôi mất khi mùa lũ về. Còn mấy năm gần đây bố em đã xây thành chiếc cầu xi măng vững chắc, nó có thể đứng vững được trong mưa bão. Và ngôi nhà của em thật sự ấm cúng khi mỗi buổi chiều sau một ngày vất vả cả nhà lại đoàn tụ bên nhau. Mẹ em đi làm về thường mang theo một làn thức ăn, về đến nhà mẹ lại lúi húi nấu nướng, còn bố em tưới cây cảnh, và em tưới rau. Vừa làm bố mẹ vừa hỏi em về tình hình học tập của ngày hôm ấy.

Nhìn từ xa ngôi nhà của em thật nhỏ bé ẩn hiện giữa vườn cây xanh tốt. Trông nó thật bình yên và đẹp đẽ.

Bữa cơm nhà em thường bắt đầu vào 6 rưỡi tối, lúc này căn nhà dường như gần gũi hơn bởi mọi người được quây quần đoàn tụ. Cả nhà nói chuyện vui vẻ, bố em tính vốn hay đùa nhiều khi làm mẹ và em cười như nắc nẻ, quên cả ăn. Em cảm thấy thật sự ấm cúng khi được ở trong ngôi nhà nhỏ của mình, trong vòng tay chăm sóc của cha mẹ.

Chính vì vậy, em rất yêu ngôi nhà nhỏ của mình, mỗi lần đi đâu em cũng chỉ mong trở về nhà, ở đó em mới thật sự thích thú và thoải mái.

Mẹ em thường nói: Sau này dù phải đi đâu con cũng phải nhớ về ngôi nhà này nhé. Thật lòng chưa bao giờ em thích rời xa ngôi nhà này.

Em ào lên lòng mẹ và nói: Sau này có tiền con sẽ biến nơi này thành một ngôi biệt thự to hơn có gara để ô tô, có bể bơi, có sân chơi thể thao, giống như những ngôi nhà ở trên tivi. Mẹ cười lớn: Vậy để làm được điều đó còn phải học thật giỏi.

Em thầm hứa với chính mình: phải cố gắng học thật giỏi để không phụ lòng cha mẹ và được sống mãi trong ngôi nhà thân yêu này, giữa mảnh đất đã cho em nhiều kỉ niệm khó quên.

***Đề bài: Hãy tả lại một cơn mưa ở quê em.**

***Bài viết**

Trời đất vẫn vận hành đúng theo quy luật bốn mùa nhưng mưa thì hầu như không tháng nào không có. Mưa thường đổ nhiều vào mùa hạ, mùa xuân. Mưa cũng có chỗ bình thường nhưng cũng có nơi đặc biệt, ví như mưa ở xứ Huế quê tôi.

Tôi chưa thấy nơi nào mưa nhiều như ở Huế. Mưa rả rích bắt đầu từ cuối đông và vào dần vào lúc sang thu khi đã loáng thoáng có những cơn gió heo may từ miền Bắc thổi vào. Mưa gần như quanh năm làm cho Huế lúc nào cũng mát mẻ. Cây trái ở Huế xanh non và bốn mùa hoa trái sum suê, đặc biệt là ở vùng thôn Vĩ Dạ. Cỏ ở Huế, nhất là cỏ ở ven bờ sông Hương non tơ đến mỡ màng. Có lúc, chúng mềm oặt đi vì mưa nhiều và vì phải ngâm mình nhiều trong mưa.

Song điều đáng nói nhất về mưa Huế chính là những cơn mưa cuối xuân đầu hạ. Có lẽ không ở đâu mưa lại dài và dai như thế. Nó là thứ mưa khác hẳn mưa ngâu, mưa phùn, hai thứ mưa cũng dai dẳng hay diễn ra ở miền Bắc Bộ. Mưa Huế ào ào, xối xả khiến người ta có cảm giác như trời đang trút tất cả nước xuống Thừa Thiên. Chả thế mà, lúc còn sống, nhà thơ Tố Hữu đã đề những câu thơ bất tử về mưa Huế:

Nỗi niềm chi rứa Huế ơi

Mà mưa xối xả trắng trời Thừa Thiên

Đúng! Mưa Huế hình như là thứ mưa của những nỗi niềm thì phải. Người Huế thư thái nhưng bao giờ cũng suy tư. Có vẻ như thói quen ấy sinh ra từ mưa thì phải.

Những cơn mưa dài tạo cho họ sở thích ngồi bên một bình trà nóng hay một cốc cà phê. Ngồi một mình hay cùng bạn bè uống trà, ngắm mưa và suy ngẫm.

Trên nền những ngôi nhà cổ, dấu ấn của mưa thể hiện sâu sắc nhất. Những cơn mưa lâu ngày làm cho mái ngói và những bức tường phủ đầy những đám rêu xanh. Cảnh tạo nên vẻ đẹp cổ kính và nỗi buồn man mác cho những du khách đã từng có lần đến Huế.

Tôi nhớ, có lần theo bố đi bên sông Hương vào một buổi chiều mưa. Con thuyền đậu lặng trên bến sông Hương suốt một ngày mưa xối xả. Tôi ngồi co ro trong lòng bố dưới cái lạnh của trời mưa. Mưa trút xuống mái thuyền ào ạt rồi xả xuống dòng sông Hương không biết là bao nhiêu bong bóng nước cứ vừa nhô lên lại vỡ. Mưa cũng khiến tôi cảm thấy buồn rồi lẫn ra ngủ ngon lành trong lòng bố.

Huế cũng hay có những cơn mưa bất chợt ào đến rồi đi vội vã. Mưa đuổi theo những tà áo trắng, những giây phút vội vàng hiếm thấy của các nữ sinh Đồng Khánh trên đường tan học.

Ngày nay mưa Huế lại trở thành một tiềm năng du lịch, là một thú vui của du khách trong mỗi lần có dịp đến đây. Du khách thăm Huế vào mùa mưa sẽ có thêm chương trình nghe ca Huế ngắm mưa trên cạn hay trên bến nước sông Hương. Những làn điệu dân ca trong những ngày mưa càng làm cho du khách cảm nhận sâu sắc hơn cái vẻ trầm tư của Huế, khiến cho họ dù chỉ đến một lần nhưng dấu ấn về Huế thì sẽ mãi không phai nhạt.

Mưa Huế buồn nhưng đẹp. Song điều khiến tôi thích nhất là mưa Huế rất hợp với tình cảm của con người. Mưa cùng với người hiền hoà, thâm trầm và cuốn hút rất khó rời ra.

***Đề bài: Trong vai nhà văn Nguyễn Tuân, hãy tả lại cảm giác trong những ngày ở Cô Tô.**

***Bài viết**

Nhớ hồi đó vào khoảng năm 1976, tôi được Hội Nhà văn cử ra đảo Cô Tô thực tế để viết về cuộc sống lao động của nhân dân vùng đảo sau khi đất nước hoà bình. Lúc nhận quyết định, nhà văn Nguyên Hồng còn nói đùa tôi: Bác Tuân thích đi du lịch vậy chuyến này hợp ý quá còn gì. Thú thực lúc đầu tôi cảm thấy sung sướng vô cùng nhưng cũng phải chờ đến tận khi đặt chân đến đảo Cô Tô, tôi mới thấy hết sự sung sướng vô bờ ấy.

Đoàn chúng tôi có sáu người, ra thăm đảo Cô Tô hơn tuần lễ. Sau mấy ngày còn bỡ ngỡ với cuộc sống của ngư dân vùng đảo chúng tôi đã kịp hoà mình. Mấy ngày cuối cùng trên đảo có thể nói là những ngày hoà nhập không phân biệt được đâu là người ở đất liền, đâu là người vùng đảo, đâu là một anh nhà văn với bên kia là một bác thuyền chài.

Ngày thứ năm trên đảo Cô Tô là một ngày trong trẻo và sáng sủa. Từ hôm ra đảo Cô Tô, hôm nao cũng vậy tôi dậy từ rất sớm. Bầu trời Cô Tô sau cơn bão cho tôi một liên tưởng nghệ thuật thú vị. Dường như cây trên đảo thêm xanh mượt, nước biển đậm đà hơn và cát bụi càng vàng giòn hơn nữa. Thiên nhiên đã vậy, con người lại càng trở nên khoẻ hơn sau cuộc chiến tranh.

Hôm ấy, chúng tôi leo dốc lên đồn Cô Tô (cái đồn của lính khố xanh ngày trước) để hỏi thăm sức khoẻ của anh em chiếc sĩ bộ binh với hải quân. Anh em vui mừng

phần khởi khiến chúng tôi cũng cảm thấy vui lây. Tôi xin phép đồng chí chỉ huy để được treo lên đỉnh nóc đồn. Ôi cảnh Cô Tô mà đứng ngắm ở trên cao thì thật là vô cùng tuyệt diệu. Bốn bề bát ngát đại dương xen chông những hòn đảo vừa to vừa nhỏ. Trông cảnh mà thêm mê yêu hòn đảo. Trông cảnh mà cứ ngỡ mình sinh ra và lớn lên cùng sóng nước ở đây chứ không phải ở thủ đô Hà Nội.

Đêm ấy, chúng tôi ngủ ngon lành sau một ngày thực tế sôi nổi khắp nơi. Nhưng trước khi vào ngủ, tôi còn rủ anh bạn trẻ làm nghề chụp ảnh, mai dậy sớm đi chụp cảnh bình minh.

Sáng ngày thứ sáu, tôi dậy từ canh tư nhưng gọi mãi anh thợ ảnh không chịu dậy nên đành đi một mình. Trời còn tối, tôi bước loạng choạng trên đám đá đầu sư tử mũi đảo. Rồi tôi chọn một mũi đá vừa ngồi hút thuốc, vừa phục mặt trời lên. Mặt trời sắp nhú. Cả vùng trời phía đông bắt đầu nhoè nhoè màu trắng, còn chỗ tôi ngồi, trời vẫn nhòe nhòe.

Rồi ông mặt trời cũng nhú lên tròn trĩnh và phúc hậu như lòng đỏ một quả trứng thiên nhiên cực lớn. Quả trứng cứ từ từ đặt lên cái mâm bạc được dẹt bằng cả cái chân trời màu ngọc trai nước biển ửng hồng. Cảnh bình minh sao mà yên bình đến thế. Ngồi trên mũi đá, tôi mãi mê ngắm nhìn không biết chán những cánh nhạn mùa thu chao đi chao lại cùng một con hải âu thức sớm đang bay là là trên mặt sóng.

Khi mặt trời đã lên cao, tôi quay về cái giếng nước ngọt ngay rìa đảo. Về đến nơi đã thấy mọi người đông đúc lắm rồi. Người thì tắm, người thì gánh nước. Tôi vục một cục nước rồi phả lên mặt để cảm nhận cái ngọt và mát ở cái nô mà ngay cả trong hơi gió cũng dễ nhận thấy có cái gì mần mẩn.

Hôm ấy, tôi gặp người anh hùng Câu Hoà Mẫn, anh hùng lao động sản xuất của hợp tác xã này. Anh đang quẩy nước bên bờ giếng, rất khỏe và vui tươi: "Đi xa khơi, xa lắm mà, có khi mười mấy ngày mới về. Nước ngọt cho vào sạp, chỉ để uống. Vo gạo nấu cơm cũng không được lấy nước ngọt. Vo gạo bằng nước bể thôi. Ôi! Yêu biết mấy những con người như thế. Họ biết chất chiu, biết tiết kiệm từng giọt nước thì lo gì nước mình không có dịp đi lên.

Không biết tự bao giờ mà tôi đã hoà bình vào cuộc sống ở Cô Tô. Cũng gánh nước, cũng tắm, cũng chăm sóc Hải sâm.. và cũng cùng cảm nhận cái cảm giác được làm chủ đất nước, làm chủ cuộc đời mình.

***Đề bài: Tả quang cảnh tung bừng nơi em ở vào một ngày đầu xuân mới.**

***Bài viết**

Quê em ở nông thôn, ngày tết tuy không nô nức, rộn rã, ồn ào nhưng cũng tung bừng chẳng kém gì thành phố. Những ngày đầu xuân mới ở quê em, suốt mấy năm nay vì thế mà lúc nào cũng thấy cảnh cả đất trời lẫn con người hoà hợp gắn bó thân thiết và vui vẻ lắm!

Không khí xuân hầu như bắt đầu từ trong lũ trẻ tui em vào nửa sau tháng chạp. Đến ngày hai tám hai chín hàng năm thì xóm làng đã vui vẻ lắm rồi! Lũ trẻ con, đứa nào cũng mừng vì được đi chợ tết, được sắm bao nhiêu đồ mới. Còn người lớn thì mừng vì cuộc sống ngày một khá hơn. Ngày tết bắt đầu dư dả.

Đêm ba mươi tết, cả làng tụ họp ở nhà văn hoá vui vẻ ôn lại những thành quả đã qua và hồi hộp chờ đợi năm mới với những ước vọng tốt lành. Nhưng ngày tết chỉ thực sự tung bừng bắt đầu từ sáng hôm mừng một.

Ngày tắt ở quê em thường năm nào cũng hơi lạnh lạnh. Không khí buổi sáng đầu năm gọi cho tắt cả mọi người một cảm giác quen quen. Dù trời lạnh nhưng hình như bầu trời lúc nào cũng quang và sáng. Khoảng giữa buổi sáng kị bữa cơm thủ tục hội cả gia đình đã xong, mọi người bắt đầu kéo nhau ra đường và đi chúc tụng. Ngày hôm ấy không kể người già hay trẻ, quen hay lạ,... ai ai cũng gửi đến nhau những lời chúc tốt lành. Ông bà họ hàng và những người thân quen được ưu tiên thời gian và ưu tiên cho những lời chúc trước. Xong đâu đấy lũ trẻ chúng em bắt đầu tụ lại ở đám hội đầu làng.

Chỗ ấy là một bãi đất rộng. Giữa có trồng một cây đu rất lớn để chào người làng vad du khác. Khoảng đất còn lại bày ra bao trò chơi quen thuộc của dân gian.

Những ai mê chơi gà thì chen vào giữa đám đông bên phải. ở giữa bãi, không biết người làng tuyển từ đâu về rất nhiều gà chơi. Đáng chú ý nhất là những chú gà đã được huấn luyện kĩ công, ra trận thi đấu mà quyết tử và dũng mãnh cứ như một võ tướng ngày xưa vậy.

Ai mê đánh cờ thì lại chen vào phía trái. ở đó bày la liệt những bàn cờ tướng, với không biết bao nhiêu kẻ thù. Những nước cờ, nhất là những đường cờ thế biến hoá không lường cũng hấp dẫn không kém gì mấy chú gà đang trong cựa sắc bên kia.

P phía trước mặt là bãi chơi dành cho những trò thể thao khoẻ mạnh như bóng chuyền hay cầu lông. Chỗ ấy cũng tụ họp các anh chị thanh niên đang ngồi ca hát rất vui mừng.

Loáng cái buổi chiều đã qua đi một ngày đầu xuân vui vẻ cũng đã hết. Lũ trẻ sau bữa cơm tối lại tiếp tục họp ở bãi đất trống đầu làng cười nói nô đùa vui vẻ. Cảm giác đón xuân trên quê em thật là sung sướng. Làng quê tuy nghèo và giản dị nhưng từ lúc lên lên, chưa bao giờ em thấy không khí tết lại vắng tiếng vui đùa hay đơn thuần chỉ vắng đi một chút nhịp sống ồn ào và khoẻ mạnh ấy.

***Đề bài: Dựa vào văn bản *Bức tranh của em em gái tôi*, hãy miêu tả lại hình ảnh người em gái theo trí tưởng tượng của em.**

***Bài viết**

Kiều phương là tên mẹ đặt cho cô em gái nhỏ của tôi. Những cả nhà tôi lại gọi nó bằng một cái tên dễ mến là Mèo. Chả là nó mãi mê vẽ tranh lắm lắm nên mặt mũi lúc nào cũng lem luốc trông ngộ nghĩnh như một chú mèo con. Tôi yêu em Kiều Phương lắm! Những nghĩ lại mà thấy thật buồn vì có lần tôi đã cư xử không tốt với Phương

Mèo mê hội hoạ lắm! Trước đây, khi chưa trở thành “hoạ sĩ”, nó cứ say xưa suốt cả ngày với đồng nguyên liệu có sẵn trong nhà để chế ra những lọ bột màu làm thuốc vẽ. Hàng ngày khi chưa “tác nghiệp”, khuôn mặt mặt nó trông trắng trẻo, bầu bĩnh, với một đôi mắt đen lay láy thật dễ thương, Mẹ tôi nói, mèo đẹp nhất ở cái mũi dọc dừa. Nên lúc nào vui nó lại chỉ vào cái mũi ra vẻ vui mừng lắm. Mới mười tuổi mà tôi đã rất bất ngờ vì tóc nó đẹp, đen lánh như mun. Mái tóc lúc nào cũng được bé bện họn gàng thành hai bím đuôi sam treo trên đôi vai gầy mỏng.

Một hôm đi học về tôi lao ngay ra vườn ổi Nhungkhìa! Mèo đang làm gì vậy? Tôi tiến lại rồi nấp ở một góc cây. ồ thì ra con bé lại chơi trò chế những lọ bột màu. Trông nó có vẻ thích thú lắm, hai bím tóc đuôi sam sung rung rung cứ đưa qua đưa lại liên hồi.

Thế rồi bím tóc của Mèo con cũng bị lộ vào ngày chú Tiến Lê - bạn của bố đến

chơi. Nhưng thực ra phải kể đến bé Quỳnh, con gái của chú hoạ sĩ, em mới là người phát hiện ra những bức vẽ của Mèo con chú Lê ngạc nhiên vô cùng trước "bộ sưu tập" của Kiều Phương và rồi chú khẳng định: "Con bé sẽ là một nhân tài".

Từ hôm đó, cả gia đình đề chú trọng tới Mèo con làm tới có cảm giác như một người thừa. Hàng ngày cứ nhìn thấy nó mặc bộ váy mới nào là tôi lại tìm những lời tốt đẹp mà khen ngợi nhưng mấy hôm vừa rồi dù trông nó lung linh lắm, tôi cũng chẳng thêm quở đến. Tôi bắt đầu thấy ganh tị với đôi bàn tay có những ngón búp măng thon dài của Kiều Phương, và nói tóm lại tôi thấy chán mọi người.

Nhưng mọi chuyện đã thay đổi từ hôm cả nhà tôi cùng mèo đi nhận giải vì Mèo đạt giải nhất trong cuộc thi hội hoạ mùa. Tôi sững sờ trước bức tranh còn Mèo cứ hí hích cái mũi dục dừ vào má tôi mà tự hào lắm. Lúc ấy tôi chợt nhìn qua đôi mắt của Kiều Phương. Hình như tôi vừa nhận ra trong ánh mắt ấy một niềm thương yêu sâu sắc lắm.

Mèo con ơi! Tha lỗi cho anh nhé! Anh đã trách lầm em. Từ nay anh hứa sẽ là một người anh tốt. Và rồi trên con đường học tập, anh em mình sẽ lại tiếp tục thi đua.

***Đề bài: Tả lại một loại cây vào dịp tết mùa xuân.**

***Bài viết**

Mùa xuân là mùa chim chóc bay về. Mùa cây cối đâm chồi nảy lộc, còn các loài hoa thì đua nhau khoe sắc. Nhưng không phải loại cây nào cũng dễ dàng cảm nhận được mùa xuân. Thế nên mới có chuyện, loài cây kia vì ngủ quên mà sang tới tận tháng ba mới đâm chồi nảy lộc. Vườn nhà em rộng, lại trồng rất nhiều cây, chính vì thế mà, nhờ quan sát nhiều em mới biết xoan là một trong những nhiều cây “nhảy cảm” với mùa xuân hơn cả.

Xoan rụng lá sớm, thường vào lúc mùa thu nên mấy tháng mùa đông nó khoe bộ xương gầy gộc giữa trời trông như chẳng có chút gì của mầm sống cả. Thân cây mốc meo, khô và nứt nẻ. Có những đoạn nứt to, vỏ cây bị trẻ con cây bong ra từng mảng. ở mãi trên cao kia, cây không còn một chiếc lá nào, chỉ có những cành khô trụi khẳng khiu đang níu giữ một vài chùm quả chín khô chưa rụng được. Xoan đứng giữa trời đông như một cụ già không có chút nào sức sống.

Thế nhưng chúng ta đâu có biết, xoan đang sống ở bên trong. Cây vẫn cung cấp lên cành nhưng sống hàng ngày để nuôi muôn triệu mầm non đang hình thành ở bên trong. Thế nên nếu chỉ nhìn vào hình thức thì chẳng ai có thể đoán được cây đang chuẩn bị cho một vòng đời mới vội vã làm sao.

Mùa xuân đến đầu tiên bằng những cơn mưa lất phất xen lẫn cái lạnh của mùa đông. Dân gian ta gọi thứ mưa đó là mưa xuân. Mưa ngấm vào thân gỗ và cứ thế từ đó thân cây mốc meo khô cứng bỗng “ấm sì”. Mưa “tưới nước cho cây làm mềm phần vỏ và thế là chỉ mấy ngày sau, xoan nảy ra không biết bao nhiêu mầm lá nhỏ li ti như hạt đỗ. Mầm lá bung nở rất nhanh, chỉ vài ngày đã mọc ra năm sáu chiếc lá non thế là cây xoan đang khô héo tự nhiên mọc ở đâu ra bao nhiêu ngọn mầm xanh. Những giọt sương đêm đọng trên lá biếc, sáng ra gặp những tia nắng màu hồng chói rọi, trông chúng như những viên ngọc nhỏ li ti. Đó là cảnh mà em quan sát được khi cây xoan ngoài vườn mới tròn một năm trồng.

Loài xoan phát triển rất nhanh. Những ngày đầu năm mới chỉ có vài cành lá phát phơ trước gió như đang đón xuân rất khẽ khàng thế mà chỉ mới hơn một tháng sau

xoan đã chuẩn bị đơm hoa và chỉ hơn chục ngày sau đó, những cánh hoa xoan đã rơi lả tả đầu ngõ, ngoài sân dày như mưa bụi.

Xoan và hoa xoan không cao quý nhưng nó đẹp một cách giản dị vô cùng. Hình như xoan cũng giống người: Rất nhạy cảm với mùa xuân. Và còn có một điều khác nữa: Xoan sống ào ạt với mùa xuân, cũng giống như con người thích dâng hiến cho đất nước khi tuổi đời còn trẻ, khi đang là mùa xuân đẹp nhất của cuộc đời mình.

***Đề bài: Em hãy viết thư cho bạn ở miền xa, tả lại khu phố hay thôn xóm, bản làng nơi mình ở vào một ngày hè, xuân, thu hoặc đông.**

***Bài viết**

Ngọc Linh thân mến!

Mình đang viết cho bạn từ bên khung cửa sổ. Hà Nội đã vào đông, gió từ sông Hồng, từ Hồ Tây thổi vào phía nhà mình lạnh lắm. Mùa đông ở đây vẫn có cái giống quê mình nhưng cũng lại có rất nhiều cái khác. Đó là những điều mới lạ rất đặc trưng tạo nên cái rét ở xứ Hà Thành.

Hình như ở Hà Nội mùa đông đến sớm hơn ở quê mình Linh ạ! Từ cuối thu, cứ mỗi chiều mình lang thang đạp xe trên phố, mình lại được thưởng thức cái cảm giác lạnh lạnh của gió heo may. Gió đuổi những chiếc lá khô cứ chạy vòng tròn rồi lại xoay mình chạy dọc phố Thanh Niên. Nhưng chỉ cần bạn đạp xe vào lúc chiều đã muộn thì dù có đi giữa mùa thu bạn sẽ cảm giác cái lạnh đã bắt đầu lan trên da thịt.

Hà Nội đông đúc và náo nhiệt. Hình như đó chính là nguyên nhân khiến mùa đông ở đây cũng vẫn rét mà không làm người ta phải cảm thấy xuýt xao và tê tái như ở quê mình. Đường cũng sạch bong ít bụi nên mặt mũi môi cũng ít nứt nẻ hơn. Nhưng có lẽ cái dễ cảm nhận nhất, cái đặc trưng nhất của mùa đông ở đây buồn lắm.

Bạn cứ tưởng tượng xem, dù lúc nào đường cũng đông xe cộ lắm nhưng ai đó đều có công việc của mình. Người thì mau chóng đi về nhà sau một ngày mệt mỏi, mong muốn được ấm áp cùng vợ con trong bữa cơm chiều. Người khác lại trốn vào một quán cà phê nào đó để chống cái lạnh mùa đông. Và còn bao nhiêu người khác cứ đi qua đi lại vội vã lắm chẳng biết họ bận rộn điều gì. Thế là dù đang ở giữa dòng người âm ỉ tiếng còi xe ai cũng thấy giá lạnh vô cùng.

Trường học ở đây cũng lạ. Mình nhớ ngày xưa dù mùa đông chúng mình vẫn thích nô đùa ồn ã nhưng lớp mình ở đây các bạn co mình vào thành nhóm mà trò chuyện. Giờ ra chơi chẳng thấy các bạn bước ra tới cửa.

Ngọc Linh thân mến!

Cũng may ở đây còn có nhiều niềm vui khác nếu không thì buồn lắm.

Linh ạ! ở quê mình mùa đông hầy như chỉ thấy lác đác vài bông hoa cúc nhưng ở thủ đô hoa vẫn bạt ngàn đủ loại. Thế là hàng ngày mình theo mẹ ra chợ chọn hoa. Mình thích nhiều loại nên lọ hoa nhà mình bao giờ cũng nhiều màu sắc. Nhưng có lẽ đối với mình, cái thích nhất và cũng là việc mình hay làm nhất trong những ngày mùa đông ở Hà Thành là chui vào phòng đọc sách hay đến thư viện của trường. Những kiến thức mới đầy thú vị ở nhiều lĩnh vực đã sưởi ấm mình và giúp mình quên đi những ngày mùa đông giá lạnh dài đằng đẵng.

Linh thân! Dù ở đây mình sống sung sướng lắm nhưng cái cảm giác đứng giữa những ngày đông ở quê mình vẫn in sâu trong trái tim của Bảo Trang. Mình hứa với

cậu. Mùa đông năm sau mình sẽ về quê. Lúc ấy mình với cậu sẽ lại cùng tung tăng ra đồng nhé. Thôi chào Ngọc Linh! Chúc cậu luôn thành công trong cuộc sống.

Thân

***Đề bài: Em đã chứng kiến cảnh bão lụt ở quê mình hoặc xem cảnh đó trên truyền hình, hãy tả lại trận bão lụt khủng khiếp đó.**

***Bài viết**

Thiên nhiên sẽ chẳng bao giờ biết nương tay nếu chúng ta vẫn tiếp tục không tuân thủ những quy luật vận hành của nó. Càng bước sang thế kỷ văn minh, con người càng phải chịu những cơn thịnh nộ kinh hồn của thiên nhiên. Sóng thần ở Ấn Độ hay cơn bão khủng khiếp Catina vừa đổ bộ vào nước Mỹ tuần này rõ ràng là những minh chứng không gì thuyết phục hơn cho điều ấy.

Một biển nước mênh mông với bao điều đáng sợ chiếm trọn mười phút mục dự báo thời tiết của đài truyền hình. Cơn bão dù đã được dự báo trước nhưng người dân Mỹ vẫn phải hứng trọn một lần nổi giận của thần biển Pôđây đông. Cả một thành phố công nghiệp chìm trong mênh mông biển nước. Thuyền cứu hộ chạy âm âm trong thành phố như chạy giữa mặt sông. Lác đác đây đó còn lại một vài ngôi nhà nổi lên phần nóc hoặc trần. Trên đó không biết có bao nhiêu người đang gào khóc dơ tay cầu cứu. Tình cảnh trông đến thảm thương. Chẳng ai có thể ngờ được ở nước Mỹ lại có những cảnh tượng đau lòng như vậy.

Nước trong thành phố bắt đầu chuyển màu đen. Nó bị ô nhiễm nặng bởi bao nhiêu thứ trong đó có không ít xác người. Cả thành phố ngột ngạt trong cảnh không điện, không thức ăn, nước uống, không thuốc men. Tình cảnh gọi những căn bệnh hiểm nghèo dễ dàng lần đến trong nay mai. Cả thành phố vẫn đang kêu cứu còn nước thì chưa hề có dấu hiệu rút đi. Cả nước Mỹ đang ở tình trạng vô cùng khẩn cấp.

Cũng may mấy ngày sau, nước rút và nhờ có sự nỗ lực của tất cả mọi người đặc biệt là của quân đội, cảnh sát và những tình nguyện viên, nhiều người dân đã được cứu ra khỏi vùng nguy hiểm. Tuy phải chen chúc trong những trại tập trung nhưng họ vẫn còn may mắn hơn bao người chết đói, chết rét hay bị bão lũ cuốn đi.

Ôi! Còn thiệt hại về vật chất thì không thể nào kể nổi. Nhà thì đổ, ô tô bị nước cuốn trôi, đường dây điện đứt... nước rút đi nhưng cả thành phố vẫn ngập trong bùn đất đen nhánh và nhão nhoét. Hết bão nhưng bây giờ mới là lúc bệnh tật hoành hành. Đây là còn chưa kể nỗi đau thể xác của bao gia đình mất người thân. Phải có đến hơn một nửa số gia đình trong trận bão phải chịu cảnh "tan đàn sê nhé". Sự mất mát đau thương ngày một lớn thêm không thể lấy gì bù đắp. Dù cả thế giới đang nỗ lực hết mình với tinh thần tương thân tương ái nhưng so với những mất mát đã qua sự bù đắp ấy chẳng thấm thía gì.

Dù chỉ được nhìn thấy qua màn ảnh nhỏ nhưng tôi có thể cảm nhận hậu quả trận bão thật là to lớn. Cả thế giới đang hướng về nước Mỹ bằng một sự cảm thông nhưng qua đó, quốc gia nào cũng phải giật mình. Thiên nhiên không phải dễ gì nắm bắt và điều tiết được dù quốc gia ấy có thể lực kinh tế lớn đến cỡ nào.

***Đề bài: Mẹ là người gần gũi và thân thiết với em. Hãy tả và kể lại một vài kỷ niệm về mẹ.**

***Bài viết**

Con dù lớn vẫn là con của mẹ

Đi suốt cuộc đời, lòng mẹ vẫn theo con

Hai câu thơ đúng là một chân lý chẳng bao giờ thay đổi cả. Người con trong mắt mẹ luôn nhỏ bé thân thương và non nớt trước cuộc đời. Còn con, ngay từ ngày cất tiếng nói đầu tiên, con đã líu lô gọi "mẹ" gọi "bà". Kỷ niệm về mẹ sẽ còn mãi trong em và trong mỗi chúng ta chẳng bao giờ phai nhạt.

Mẹ em xinh lắm. Một người phụ nữ đã bước qua tuổi ba mươi lăm mà đang người thon thả. Mẹ am hiểu về nghệ thuật nên những bộ đồ mẹ mặc luôn toát lên một vẻ đẹp riêng ấy đầy cá tính. Mẹ đẹp mà chẳng bao giờ lẫn với ai.

Da mẹ trắng và rất mịn màng. Dù đã lớn nhưng cái thói quen được vuốt lên má mẹ những lúc mẹ ngồi bên vẫn tạo ra sự thích thú vô cùng. Mặt mẹ đẹp và phúc hậu. Đôi gò má dù đã bắt đầu có dấu hiệu nhô cao, nhưng chiếc mũi dọc dừa và đôi mắt đen vẫn khiến mẹ cuốn hút lắm. Mẹ chẳng bao giờ cười to cả nhưng mỗi lần em gặp điều gì buồn phiền trên lớp, về nhà chỉ nhìn thấy nụ cười mỉm của hàm răng trắng đều như chia của mẹ là mọi bức bối tan đi hết cả.

Dù việc nhà bận rộn mẹ vẫn lo lắng cho bố con em rất chu đáo. Nhất là những bữa cơm mẹ nấu, chẳng bao giờ em và bố thấy có điều gì phải phàn nàn. Mẹ bận thế mà không hiểu sao vẫn rất năng động trong công việc của cơ quan. Năm nào mẹ cũng mang về giấy khen và phần thưởng. Mẹ thật tài tình.

Còn kỷ niệm về mẹ ư? Nó như một cái kho đầy ắp không biết tự bao giờ. Hôm ấy mẹ đèo em đến cổng nhưng em vừa sợ vừa nũng nịu nhất định không chịu vào trường. Nhưng rồi em nhanh chóng bị thuyết phục bằng những lời nói ngọt ngào, bằng nụ cười và ánh mắt của mẹ. Em cầm tay cô bước vào buổi học đầu tiên.

Lại nhớ một lần khác em đá bóng làm vỡ một cái lọ hoa. Tuy cái lọ không đắt giá nhưng đó là kỷ niệm về một người bạn cũ của mẹ đã mất cách đó vài năm. Mẹ không hề mắng nhưng chỉ nhìn sự tiếc nuối xót thương và tâm trạng của mẹ lúc ấy mà em thấy thâm thía và ân hận vô cùng.

Năm tháng trôi đi, em đã lớn song chưa hề dờn xa mẹ. Quê hương vẫn ngày một mở rộng hơn bên mẹ mỗi ngày. Mẹ ơi! Con sẽ chuẩn bị vững vàng để khi xa mẹ con sẽ bay cao, bay xa bằng chính đôi chính mơ ước mà mẹ đã chấp cho tuổi thơ con.

***Đề bài: Hãy miêu tả con đường từ nhà đến trường.**

***Bài viết**

"Con đường đến trường" - cái tên nghe sao quen quá. Chẳng phải ngày nào chúng ta cũng dạo bước trên nó để đến trường hay sao? Vậy mà trong chúng ta, mấy ai đã quan tâm đến nó? Phải chăng vì nó đã quá quen. Bạn hãy thử, hãy thử một lần say ngắm. Chắc chắn bạn sẽ khẳng định rằng: nó có nhiều điểm thú vị vô cùng.

Con đường đi học của tôi dài, phẳng và uốn lượn quanh co qua những khu phố, những cánh đồng. Đó là con đường mà mùa hè thì rợp mát bởi những bóng cây còn mùa đông thì ngát ngào hoa sữa. Những bông hoa sữa nhỏ li ti đúng như những giọt sữa ai đó vô tình để rớt trên lá, trên cành. Vào cuối mùa thu, con đường còn rực rỡ một màu hoa điệp vàng óng ả. Những bông hoa xinh xắn ấy đã trở thành những kỷ niệm gắn bó suốt mấy năm học tiểu học của tôi.

Tôi nhớ lại mấy năm về trước khi con đường còn chưa được trải bê tông. Những hôm trời mưa, chúng tôi lội ì ọp qua những vũng nước màu đỏ gạch của con đường dài sỏi. Dù cẩn thận nhưng đến lớp đá nào đá nấy ít nhiều cũng bị vương vãi nốt bần trên áo đỏ như son. Lâu ngày bị vương nhiều, áo giặt không sạch được thế là chúng tôi đành phải mặc những bộ đồng phục ó vàng.

Nhưng bây giờ thì khác lắm rồi. Con đường đoạn thì được trải nhựa, những đoạn đi qua làng được trải bê tông. Cứ gọi là đi đến cửa lớp, chúng tôi vẫn không bần đến gót chân. Đường sạch bong. Những hôm vào mùa gặt đi trên rom rạ, chỉ cần ngửi mùi rom tôi đã thấy quê hương sao gần gũi và thân thuộc vô cùng.

Đi trên con đường vào mùa lúa trổ, chúng tôi vừa bước tung tăng chân sáo, vừa cảm nhận hương lúa thơm thoang thoang bay từ hai phía cánh đồng. Tôi nhớ lần ấy thằng Hưng nói với tôi:

- Ước gì chúng mình chẳng bao giờ lớn lên thì hay nhỉ. Cứ thỏa thích vui đùa rồi đi học chẳng phải lo nghĩ điều gì.

Hồi ấy tôi cho ý nghĩa của thằng Hưng thật nực cười nhưng bây giờ nghĩ lại, thấy nó nói cũng hay hay.

Kỷ niệm tuổi thơ tôi đã trôi qua êm đềm trên con đường đến trường thân thương ấy. Đi mãi thành quen, giờ đây tôi nhớ nó đến từng chỗ nhấp nhô, từng cây cột mốc thậm chí còn nhớ con đường được ghép bởi bao nhiêu tấm bê tông. Thế là hình như giờ đây tôi với con đường đã thành hai người bạn. Chỉ tiếc rằng đường chỉ âm thầm tận tụy, đường chẳng bao giờ tâm sự với tôi.

***Đề bài: Tả cảnh hoàng hôn quê em.**

***Bài viết**

Quê tôi là một làng chài ven biển. Dân chài sống lam lũ quanh năm mà vẫn chẳng dư dật được bao nhiêu. Làng hướng mắt ra đón những cơn gió biển thổi vào thế nên bọn nhóc tui tôi mới nhỏ tí mà đá nào đá nấy sạm đen vì nắng và gió biển. Vùng quê tuy nghèo nhưng không phải không có những niềm vui. Với tôi, kỷ niệm sâu sắc nhất chính là được ngắm cảnh hoàng hôn trên biển.

Chiều nào cũng vậy, tôi cùng lũ bạn bước nặng trĩu trên những cồn cát đầu làng sau buổi tan trường. Cồn cát mênh mông gắn bó với cả tuổi thơ tôi trong suốt những tháng ngày qua. Nó còn gắn với bao trò chơi bí mật của lũ trẻ con miền biển. Nhưng hôm nay cũng vậy, tôi phải từ bỏ những cuộc chơi sớm hơn để về giúp bố mẹ chuẩn bị bữa cơm chiều. Bố tôi đi biển cứ sẩm tối mới về. Còn mẹ tôi đi làm cũng hay về muộn. Bữa cơm chiều trông chờ vào cả cậu con trai lớp sáu.

Tôi về nhà, cất sách vở nhưng không nấu cơm ngay. Bao giờ cũng vậy, tôi dọn dẹp sân thềm trước và tranh thủ ngắm lúc hoàng hôn. Hôm nay biển xanh chỉ hơi gợn sóng nhưng chỉ có dân miền biển như chúng tôi mới rõ, ở trong cái sự phẳng lặng kia, biển đang động lắm.

Chả là, đó là lúc nước triều bắt đầu dâng mà. Gió biển hôm nay nhẹ nhàng mát rượi. Vị mặn thổi vào khiến con mắt tôi cảm giác cay cay. Biển bắt đầu nhợt nhạt vì mặt trời sắp lặn. Những tia nắng cuối cùng của một ngày không đủ tạo màu trên biển mà đủ để mặt biển ánh lên màu trắng hơi phớt vàng nhợt nhạt.

Mặt trời bắt đầu tắt nắng. Phía xa kia không phải là ông mặt trời chiếu những tia

nắng chói chang mà là một quả cầu rực đỏ đặt trên một cái mâm lớn màu xanh lục. Quả cầu lửa nhỏ dần rồi cứ thế rơi trụt vào trong lòng biển cả. Phía ngoài khơi chỉ chít những chiếc tàu đang rướn mình hướng về phía làng tôi. Trong những chiếc tàu kia, có một chiếc ngày nào tôi cũng chờ cũng đợi.

Bữa cơm chiều đã dọn xong vừa kịp lúc bố mẹ tôi về. Bố nhâm nhi chén rượu kể câu chuyện cả ngày đi biển. Còn mẹ vừa ăn vừa thỉnh thoảng lại xoa đầu đứa con trai. Mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng trìu mến như đang ngợi khen sự ngoan ngoãn của con trai mình. Tôi thấy lòng ấm lại, ấm như bát cơm đầy đang nằm trong bàn tay nhỏ của tôi.

***Đề bài: Tả cảnh vườn trái cây của một miệt vườn ở quê em.**

***Bài viết**

Nhà ông ngoại em là một cù lao nằm ở bên sông. Nhà ngoài thực chất là một khu vườn rộng rãi bốn mùa cây trái bát ngát xum xuê. Mỗi lần đến thăm miệt vườn của ngoại, em và tụi bạn lại bị hút hồn bởi bao nhiêu loại quả vừa ngọt, vừa ngon, vừa lạ.

Chiếc xuồng nhỏ chở chúng em từ từ rời bến. Chú lái chạc ngoài ba mươi, tính tình sỏi lởi nên hôm ấy vừa đi, chúng em vừa cười nói trêu đùa vui vẻ lắm. Mấy đứa con gái lại còn hứng chí vừa quờ tay khua nước vừa hát nghêu ngao mấy điệu hò mà các cô gái thường hát trên sông.

Thuyền rẽ vào một con lạch nhỏ, chạy thêm nửa cây nữa thế là đến nhà ông ngoại. Từ cổng nhà ngoại chúng em phải đi ngót một trăm mét nữa mới vào đến sân. Cái Hạnh bỗng reo lên như vừa tìm ra một phát minh kỳ lạ:

- Hao sầu riêng kìa tụi mày ơi

Thì ra từ nãy chúngh tôi đã đi dưới những thảm hoa sầu riêng màu tím ngắt. Những cánh hoa nhỏ ly ti khép nép giấu mình dưới những chiếc lá xanh vàng.

Em nói nhe giảng giải thêm cho lũ bạn: sầu riêng cho quả vào khoảng tháng năm. Lúc đó nếu các bạn đến đây thì từ ngoài đầu lạch, các bạn đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của nó rồi. Quả sầu riêng treo lủng lẳng như những tổ kiến trên cao. Trái chín vừa thơm vừa béo lại ngọt như mật ong, chỉ cần ăn một miếng là các bạn đã thấy hết sự đậm đà rồi.

Tụi bạn em vừa đi vừa không ngớt xuýt xoa. Nhưng phải đến bây giờ miệt vườn mới chính thức hiện ra. Ôi! Bao nhiêu là thứ cây trái đang đua lên trên khu vườn rộng rãi. Những trái chôm chôm đang chín đỏ trĩu cành. Phía bên kia những trái bòng màu vàng in hình xuống mặt nước của con lạch nhỏ. Phía bên phải, những cây măng cụt xoè tán rộng che một nửa dãy nhãn xanh trái chín sai trĩu trĩu từng chùm. Em nhớ có lần đến chơi, ông ngoại bảo:

- Đây là loại nhãn hột tiêu vì hột của nó nhỏ tí và đen lánh như một tiêu vậy. Nhãn này cùi dày ăn thơm và ngọt lắm.

Chúng em như lạc vào một xứ sở của hương và sắc. Mùi sầu riêng, mùi mít, mùi bòng hoà quện thơm nung nức. Màu vàng của bòng, của cóc chín, màu nâu sậm của măng cụt, rồi màu vàng cát của nhãn... Tất cả cứ hoa lên sung sướng, rộn ràng.

Hôm nay thật vui khi chúng em được ông chiều đãi một bữa cơm cá kho ngon tuyệt. Ông nói: cháu nào thích trái cây thì không cần hỏi, cứ ra gốc cây ăn thoả thích. Thế là xong bữa cơm trưa, chúng tôi ùa cả ra vườn như một đàn chim sẻ rộn ràng tập

bay.

***Đề bài: Tưởng tượng một kết thúc khác của truyện Ông lão đánh cá và con cá vàng.**

***Bài viết**

Đợi mãi không thấy cá vàng bơi lên, ông lão chèo thuyền ngược trở về. Sóng gió bão bùng đã qua đi. Biển xanh trở lại hiền hoà. Ông lão chèo thuyền mà lòng chất chứa bao nỗi ưu tư. Không biết có nên trở lại ngôi nhà ấy nữa không? Nó giờ đây đâu còn là ngôi nhà của mình nữa. Và người ở trong ngôi nhà ấy cũng đâu phải là người vợ đói khổ của mình. Nhưng không biết quý thân xui khiến thế nào mà đôi chân lão vẫn đưa lão về mảnh đất ngày xưa.

Nhưng! Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tất cả đã biến đi đâu? Tại sao không còn ai nữa? Mụ vợ của ta đâu? Trước mắt ông lão không phải là một cung điện nguy nga có Long Vương đang ngự giữa hàng trăm lính canh như lão nghĩ. Kì lạ thay! Trước mặt ông là khung cảnh cũ. Mái lều lụp xụp, rách nát và siêu vẹo đứng bên cạnh chiếc máng lợn đã sứt mẻ cả hai đầu. Xa xa ngoài kia vẫn còn cây sào nơi lão vớt chiếc lưới đã vá chằng vá đụp. Chưa hiểu chuyện gì, lão gọi to:

- Bẩm Long Vương! Lão già khốn khổ đã trở về!

- Không thấy có tiếng trả lời, lão lại tiếp:

- Thưa nữ hoàng!

-...

- Thưa nhất phẩm phu nhân!

...

- Bà lão ơi! Tôi đã trở về rồi!

Vẫn không có tiếng trả lời. Lão già vội bước vào trong. Không thấy có ai. Nhìn quanh lão thấy trên bàn có một mảnh giấy với những nét chữ nguệch ngoạc được viết vội vàng. Lão mang ra soi dưới nắng và bắt đầu đánh vần từng nét chữ:

"Ông lão ơi! Tôi có lỗi với ông nhiều lắm! Không ngờ bao năm sống khổ sở với nhau tôi còn chịu được mà giờ đây tôi lại thế này! Lòng tham của tôi quá lớn đến biển sâu cũng phải kinh hoàng. Tôi không còn mặt mũi nào nhìn ông nữa. Chào ông! tôi đi!"

Tờ giấy trên tay ông lão từ từ rơi xuống. Nơi góc mắt lão hình như ươn ướt. Lão ngồi thụp xuống, đôi mắt xa xăm nhìn sâu vào biển cả. Đầu lão tê dại, miên man. Lão ngồi đó suốt một ngày đêm. Nhưng rồi lão bật dậy, quay mũi thuyền lão lại ra khơi.

- Cá vàng ơi! Cá vàng ơi! Đời này ta không dám quên ơn cá. Mụ vợ nhà ta đã biết lỗi rồi. Ta xin cá hãy đưa mụ trở về với ta. Ta hứa từ nay sẽ không bao giờ làm phiền cá nữa.

Cá vàng nhìn lão rồi lặng lẽ lặn xuống biển sâu. Lão buồn bã, thất vọng trở về. Nhưng vừa đặt chân lên bờ cát, thì...

Ai đang đứng trước mặt lão thế này? Vẫn bộ quần áo rách tươm, đầu không quấn khăn chân đi đất. Khuôn mặt nhăn nhúm, gầy sọp đi. Dù tóc đã bạc hơn, lão vẫn

nhận ra, đó chính là vợ lão.

Vợ chồng gặp nhau trong lặng im và nước mắt. rồi họ cùng đi về căn lều rách nát nhưng đã gắn bó với họ suốt mấy chục năm qua.

Và ngoài kia gió đại dương thổi vào mát rượi và biển xanh vỗ sóng êm đềm.

***Đề bài: Thanh gươm trong truyện *Sự tích Hồ Gươm* tự kể chuyện mình.**

***Bài viết**

Ta là thanh gươm thần trong truyện Sự tích Hồ Gươm, chắc các bạn rất muốn biết rõ về ta. Vậy hôm nay nhân buổi rỗi rãi, đất nước thanh bình ta sẽ kể lại câu chuyện này cho các bạn nghe.

Năm ấy, khi ta đang yên ổn nằm ở bên mình đức Long Quân để bảo vệ người mỗi khi người gặp bất trắc. Thì bỗng một hôm, ta nhận được lệnh của đức Long Quân:

- Người hãy chuẩn bị lên trần gian cứu nhân dân khỏi lũ giặc cướp nước bạo tàn.

Nghe thấy nhân dân đang gặp hoạn nạn, ta thấy cần phải ngay lập tức cứu giúp dân lành. Bởi vậy, khi Đức Long Quân phán truyền ta liền tuân lệnh ngay, ngài nói:

- Người hãy lên đó trước và để lại cái chuôi nạm ngọc, ta sẽ có cách gửi lên cho người sau. Nhưng nhớ lên đó một cách thật khéo léo, đừng xuất hiện bất ngờ khiến bà con hoảng sợ.

Tuân lệnh đức Long Quân, đêm đó ta chờ anh ngư dân Lê Thận đi đánh cá mới vội hoá vào lưới của anh ta. Lần thứ nhất khi kéo lên thấy ta, anh ta tưởng ta chỉ là cục sắt bình thường nên vứt lại biển khơi, cho đến lần thứ hai cũng vậy, ta đâm ra lo quá. Nhưng may thay đến lần thứ ba, anh đã phát hiện ra ta là một thanh gươm nên đưa về nhà.

Về nằm ở góc nhà Lê Thận rồi, ta lại lo lắng không biết làm cách nào để gặp được chủ tướng của nghĩa quân. Thật may, anh đã gia nhập nghĩa quân. Khi đó ta thì ta biết chắc chủ tướng Lê Lợi sẽ ghé qua nhà Lê Thận. Ta cứ ung dung ngồi chờ. Cho đến một hôm, Lê Lợi đến nhà Lê Thận chơi, ta liền phát sáng báo hiệu cho chủ tướng biết và ta còn cố tình làm nổi bật dòng chữ “Thuận thiên” để chủ tướng biết ta là một thanh gươm quý. Nhưng có lẽ Lê Lợi cũng không nhận ra điều đó nên thân nhiên đút ta vào bao gươm của ông.

Cho đến một hôm, đức Long Quân gửi lên cho ta chiếc chuôi và người đã khéo léo để nó trên cây trước mắt của Lê Lợi. Người chủ tướng thông minh này đã nghĩ ngay đến lưỡi gươm ở nhà Lê Thận, do vậy trở về ông liền tra chuôi vào chiếc gươm, chúng ta vừa như in, thế là ông đã nhận ra ta là một thanh gươm quý, lúc đó ta nghe thấy ông ta reo lên rất to:

- Đây là ý trời phó thác cho mình công làm việc lớn.

Từ đó, ta luôn bên cạnh Lê Lợi và cũng từ đó tình thế thay đổi hẳn, nghĩa quân đã liên tục dành được những chiến công mới khiến bọn giặc bắt đầu lo sợ. Nghĩa quân của ta chiến đấu khí thế hơn trước nhiều. Thế ta ngày càng mạnh, thế địch ngày càng yếu. Nghĩa quân đi đến đâu quân giặc chết như ngã rạ đến đó. Vậy là chẳng bao lâu sau trên đất nước chẳng còn một bóng quân thù nào cả. Ta rất vui mừng khi thấy nhân dân reo hò, hạnh phúc trước thắng lợi của Lê Lợi.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ được một năm thì ta nhận được lệnh của đức Long

Quân đòi ta trở về dưới kia với rùa Kim Quy. Ta cảm thấy rất buồn vì phải xa những con người anh hùng dũng cảm, những người dân hiền lành, chất phác.

Ta nhớ hôm đó trời quang, mây tạnh, vua Lê cùng các quan trong triều đang dạo thuyền trên hồ thì anh bạn rùa ngàn tuổi xuất hiện. Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, ta liền động đậy báo hiệu cho vua Lê Lợi biết. Hiểu ý của ta, vua Lê tháo ngay guơm đưa trả cho rùa vàng.

Thấm thoát đã bao năm, ta trở về chốn Thủy cung, ấy vậy mà trong lòng ta vẫn không nguôi nhớ về trần gian, do vậy thỉnh thoảng ta lại nhờ thần Kim Quy nổi lên mặt nước xem tình hình dân chúng đạo này ra sao. Thấy đất nước ta ngày một giàu đẹp là ta vui lắm rồi.

Thôi đã muộn rồi, ta phải trở về thủy cung không Long Quân lại trách phạt. Hẹn các cháu một dịp khác nhau nhé.

***Đề bài: Hãy chuyển thể bài thơ *Lượm* thành một câu chuyện.**

***Bài viết**

Chuyện về cậu bé thiếu niên Lượm dũng cảm đã hi sinh vì đất nước mãi là kỉ niệm không phai trong lòng người dân Việt Nam. Lần đó tôi có dịp vào Huế và vô cùng may mắn, tôi được nói chuyện với một người đồng đội của Lượm. Lúc đó Lượm làm liên lạc cho đơn vị Mang Cá của bác.

Nhắc đến Lượm, đôi mắt bác ánh lên niềm tự hào pha lẫn niềm tiếc thương một cậu bé vô cùng can đảm, anh hùng.

Bác nhớ lại, ngày đó khi được phân công về công tác ở đồn Mang Cá, bác đã nghe mọi người hay nhắc đến cậu bé làm liên lạc rất gan dạ và anh dũng. Những lời nói đó đã khiến bác rất lưu tâm và muốn được gặp cậu bé. Hôm ấy, gặp một chú bé đáng nhỏ bé, nhanh nhẹn bác liền gọi lại và hỏi:

- Cháu bé, cháu được phân công làm nhiệm vụ gì?
- Cháu làm liên lạc viên chú à.
- Thế có phải tên cháu là Lượm không?
- Dạ thưa chú cháu tên là Lượm. Sao chú biết ạ?
- à ra vậy!- Thế cháu có sợ nguy hiểm không?

Chú bé nhún vai lém lỉnh trả lời:

- Cháu không sợ chú ạ, cháu luôn nghĩ là làm thế nào để hoàn thành tốt nhiệm vụ.
- Cháu có thích công việc này không?
- Cháu thích hơn ở nhà ạ.
- Chú chúc cháu luôn hoàn thành nhiệm vụ.

Chú bé bước đi thoăn thoắt, đầu nghênh nghênh, trông rất đáng yêu, và trông chú càng đáng yêu hơn, ngộ nghĩnh hơn khi trên đầu đội chiếc mũ canô với chiếc sắc đeo bên hông. Chú bé chào tôi rất nhanh và khuất dần chỉ còn tiếng huýt sáo rộn vang.

Sau lần gặp gỡ đó, do bận nhiều công việc tôi quên cũng không có dịp gặp lại cậu bé. Cho đến một hôm, trở về đơn vị tôi, nhìn mặt ai tôi thấy cũng có vẻ buồn buồn, một đồng chí hỏi tôi:

- Đồng chí có nhớ cháu Lượm không, cậu bé liên lạc đó?

- Có! Tôi nhớ. Xảy ra chuyện gì hả đồng chí?

- Cậu bé hi sinh rồi, hôm đó, Lượm nhận nhiệm vụ đem công văn đi, mọi người đều cảnh báo với chú rằng đó là quãng đường rất nguy hiểm, có thể gặp địch phục kích, nhưng chú không hề tỏ ra sợ hãi, còn nói: Em không sợ đâu. Chúng nó mà xông ra em sẽ đánh cho tơi bời. Nói xong chú thản nhiên đút công văn vào sắc thoăn thoắt bước đi, mồm lại huýt sáo vang rộn. Không ngờ hôm đó quân địch lại đánh hơi thấy chú nhỏ, chúng bí mật nằm phục kích ở giữa cánh đồng lúa, nên nhìn bề ngoài rất khó phát hiện. Lượm cũng đã rất tinh khi đi qua đi qua cánh đồng, linh cảm đến điều gì đó bất trắc nên chú nhanh tay xé vụn tài liệu và vứt vọi ra xa. Có lẽ bọn địch đã trông thấy hành động đó, chúng liền xả đạn vào nó. Lượm đã anh dũng hi sinh, giữa cánh đồng, tay vẫn còn nắm chặt bông lúa, miệng còn nở một nụ cười.

Đồng chí nọ kể xong bỗng oà khóc. Tôi ngỡ ngàng, đau đớn và cũng không thể cầm được nước mắt, vừa cảm phục vừa thương tiếc. Trong tôi bỗng lại hiện lên hình ảnh chú bé nhỏ nhắn, gương mặt nhanh nhẹn, thông minh, nụ cười luôn nở trên môi.

Câu chuyện về sự hi sinh anh dũng của chú bé Lượm được mọi người ở khắp nơi kể cho nhau nghe. Chú còn trở thành tấm gương sáng để các cháu bé noi theo, và cho đến tận ngày hôm nay tấm gương ấy vẫn còn toả sáng.

***Đề bài: Hãy đóng vai cây tre để tự kể chuyện về mình.**

***Bài viết**

Có lẽ đối với mỗi người Việt Nam, cây tre đã trở thành một phần của cuộc sống, đặc biệt với mỗi con người ra đi từ làng quê thì hình ảnh những lũy tre xanh đã ăn sâu vào tiềm thức, do vậy dù có đi đâu đến nơi đâu họ cũng đều nhớ về lũy tre xanh như nhớ về kỉ niệm gắn bó, thân thương nhất. Và đó chính là niềm tự hào của họ hàng nhà tre chúng tôi.

Sự gắn bó, gần gũi của họ hàng nhà tre chúng tôi được thể hiện ở chỗ đi bất cứ nơi đâu, đồng bằng hay miền núi thì bạn cũng đều thấy chúng tôi nghiêng mình trên những con đường hay trong những cánh rừng bát ngát. Họ nhà tre chúng tôi rất đông đúc, nào là: Tre Đồng Nai, nứa, mai, vầu Việt Bắc, trúc Lam Sơn, tre ngút ngàn rừng cả Điện Biên, rồi dăng, rồi hóp và cả lũy tre thân thuộc đầu làng...

Khác với các loài cây khác, từ khi mới bắt đầu sinh ra, chúng tôi đã thể hiện sự ngay thẳng, điều đó các bạn có thể thấy ngay khi nhìn những mầm tre mọc thẳng tắp và dù trong bất cứ môi trường nào chúng tôi cũng vẫn vươn lên để sống mạnh mẽ và xanh tốt. Thân của chúng tôi thường dài ghê nhưng mọc mọc, giản dị, thân quen. Và mỗi loại lại khoác một màu khác nhau có loài áo màu xanh, có loại màu tro, có loại lại màu vàng, nhưng tựu chung đều giản dị, dễ nhớ.

Một điểm tiếp theo cho thấy sự gần gũi của chúng tôi đối với tất cả mọi người đó là chúng tôi luôn cùng con người đấu tranh cho độc lập, tự do. Chẳng thế mà từ lâu, người Việt đã ví chúng tôi với phẩm chất quật khởi của dân tộc ngàn đời.

Những ngày đất nước Việt Nam còn sơ khai, chúng tôi đã giúp ông Gióng diệt lũ giặc Ân bạo tàn, đem lại hạnh phúc cho muôn dân. Rồi trong cuộc chiến chống quân Nam Hán trên sông Bạch Đằng, chính chúng tôi đã chìm chết bao tàu chiến của địch khiến cho chúng khiếp sợ phải thua cuộc. Thủa đất nước còn chưa có vũ khí hiện đại như bây giờ, chúng tôi là vũ khí mạnh nhất được dùng để tiêu diệt quân thù.

Và trong hai cuộc chiến tranh chống Pháp và chống Mĩ, chúng tôi cũng tích cực

tham gia kháng chiến bằng cách góp một phần bé nhỏ cơ thể mình để làm ra những cây công nhon hoắt sẵn sàng tiêu diệt kẻ thù.

Bởi vững vàng trong chiến đấu mà họ mà tre tôi đã được phong danh hiệu anh hùng bất khuất.

Không chỉ trong đánh giặc giữ nước, loài tre nhà chúng tôi còn rất có ích trong cuộc sống hàng ngày.

Mỗi khi về thăm một thôn xóm, một bản làng nào bạn cũng sẽ thấy vòng tay của chúng tôi dang rộng, ôm trọn và toả bóng mát cho cả dân làng. Trong vòng tay của chúng tôi, những ngôi nhà trở nên mát mẻ, những chú trâu mới có bóng râm để nhón nhơ gập cỏ. Những trưa hè, chúng tôi thật hạnh phúc khi được ngắm những khuôn mặt trẻ thơ say nồng giấc ngủ trong tiếng văng vẳng kéo kệt dưới khóm tre.

Hơn thế chúng tôi còn là những vật liệu để bà con dựng nhà, những ngôi nhà được làm từ tre rất mát mẻ và sạch sẽ.

Dưới bóng chúng tôi là cả một nền văn hoá lâu đời đang từng ngày được nâng niu và gìn giữ.

Trong đời sống sinh hoạt, chúng tôi còn làm ra những đồ dùng thân thuộc với mỗi người: đó là đôi dũa, là chiếc chõng tre, chiếc giường tre. Đối với mỗi gia đình nông dân, tre tôi là người bạn vô cùng thân thiết. Ngoài ra cây danh, nứa, một trong những họ nhà tre còn giúp con người chế lát buộc nhà, nứa giúp cấm sào làm giàn cho bầu bí leo quấn quýt vào nhau. Tre còn gắn với tuổi già, cho họ chiếc ống điều hút thuốc làm vui.

Đối với trẻ con ở miền thôn quê thì tre còn có thể làm nên những trò chơi thú vị, bổ ích. Dưới những bãi đất rộng, được chúng tôi che hết ánh nắng oi ả của mùa hè, các bạn tha hồ chơi đùa thoả thích. Các bạn nữ còn trò gì thú vị hơn ngồi đánh chuyền với những que chắt bằng tre. Còn các bạn nam lại chạy nhảy reo hò theo tiếng sáo vi vút trên chiếc diều cũng được làm ra từ tre. Những cánh diều đó sẽ đem ước mơ của các bạn về nơi xa.

Tre chúng tôi còn làm nên những tiếng nhạc réo rắt từ những cây sáo tre, sáo trúc, làm vui đi bao nỗi vất vả nhọc nhằn của người nông dân chân lấm tay bùn.

Ngày nay loài tre của chúng tôi còn vươn xa hơn nữa. Có một giáo sư là Việt Kiền sống ở Pháp đã đưa anh em chúng tôi sang trồng thử trên đất Pháp. Thế mà ở xứ lạ, chúng tôi vẫn sống vững vàng. Ngày sau, dẫu nước mình có hiện đại hơn, loài tre chúng tôi cũng vẫn sẽ ngay thẳng, thuỷ chung và can đảm để ngày càng tôn lên những đức tính của người hiền - đức tính Việt Nam.

***Đề bài: Em hãy kể lại cảnh sinh hoạt trong một buổi chiều thứ bảy của gia đình em.**

***Bài viết**

Bố tôi công tác cách nhà gần 50 cây số nên cuối tuần mới về và do đó chỉ có chiều thứ bảy thì cả nhà tôi mới được đông đủ.

Không khí gia đình tôi những ngày cuối tuần thường rộn ràng hơn và nhất là vào ngày thứ bảy, bởi cả ba mẹ con tôi, ai cũng ngóng bố về, và liên tục nhắc đến bố. Nào là tiếng cái út nũng nịu hỏi:

- Bố sắp về chưa hả mẹ?

Mẹ âu yếm trả lời:

- Chỉ một lát nữa bố sẽ về nhà. Con ngoan bố về sẽ có quà, còn hư là bố không cho đâu.

Con bé nghe vậy cười tít mắt:

- Con ngoan nhất nhà mẹ nhỉ.

Quay sang tôi nó tranh:

- Em ngoan hơn chị, bố sẽ cho em nhiều quà hơn.

Tôi mỉm cười ra dáng chị cả:

- Chị sẽ nhường cho em hết. Được chưa. Bây giờ em lên nhà đợi bố để mẹ với chị nấu cơm.

Biết bố thích ăn cánh cua, chiều thứ bảy nào mẹ cũng mua cua về để làm món bố thích. Và tôi thường quanh quẩn bên chân mẹ để phụ giúp. Chiều hôm nay cũng vậy, mẹ chuẩn bị mọi thứ từ sáng, đợi đến lúc bố sắp về đến nhà hai mẹ con lại tíu tít chuẩn bị.

Đang mãi mê nấu nướng hai mẹ con tôi bỗng nghe thấy út gọi í ới:

- Mẹ ơi bố về. Bố về rồi!

Tiếng nó lại lảng lớt:

- Con chào bố ạ. Bố có mua quà cho con không.

Tôi và mẹ chạy lên nhà, bố đã bế út và lấy quà cho bé. Con nhỏ sung sướng ôm cổ bố.

Bố quay sang tôi hỏi:

- Con đang nấu cơm hả. Con ngoan lắm.

Bố cất cặp sách vào nhà, mẹ đã kịp mang một chậu nước mát lạnh cho bố rửa mặt, còn tôi chạy đi lấy cho bố một cốc nước mát.

Một lát sau cả nhà tôi đã quây quần bên mâm cơm nóng hổi, từ lúc bố về út luôn ngồi cạnh kể cả lúc ăn cơm. Nó còn đòi gấp thức ăn cho bố và khi bố vừa đưa bát ra tro nó gấp thức ăn vào thì nó lại đánh rơi ngay xuống đất, cả nhà được một phen cười. Bố vừa cười vừa nói:

- Con gái bố ngoan lắm! Tuần này con có được phiếu bé ngoan không?

Nhắc đến phiếu bé ngoan bé vội vàng tụt xuống đất lon ton đi lấy ra khoe với bố. Bố vui sướng nhìn bé rồi quay sang hỏi tôi:

- Thế con được mấy điểm mười.

Tôi tự hào khoe với bố:

- Con vẫn luôn dẫn đầu lớp, tuần này bố phải thưởng cho con một chuyến đi công viên đấy.

Nghe đến công viên út vội hét lên:

- Con đi mấy.

- ừ! Bố sẽ đưa cả nhà đi.

Tôi còn kể cho bố nghe chuyện trường lớp ra sao, chuyện nhà tuần qua ra sao. Bố nhìn chúng tôi đầy yêu thương, trầu mến.

Ăn cơm xong, cả nhà tôi đi dạo phố và ăn kem ở Bờ Hồ, thật vui. Buổi tối thứ bảy đường phố thật đông đúc, tấp nập. Hai chị em tôi ca hát líu lo. Tôi chỉ mong ngày nào cũng là thứ bảy để cả nhà tôi được ăn cơm cùng nhau bên nhau.

***Đề bài: Tưởng tượng và kể về một miền quê trong một bức thư của bạn.**

***Bài viết**

Tôi chưa có dịp về thăm quê hương của Lan bởi chúng tôi quen nhau qua những lá thư kết bạn. Nhà tôi và nhà bạn cách nhau khoảng 150 cây số. Nhà tôi ở miền trung du bạt ngạt màu xanh của cây chè và cây cọ. Còn quê hương của Lan tôi chưa một lần ghé thăm mà tôi chỉ nghe bạn kể nhà bạn ở một vùng biển.

Qua những bức thư mà Lan viết cho tôi, tôi thường tưởng tượng quê hương của Lan nằm yên bình bên bờ biển xanh, cứ mỗi buổi sáng cả thành phố lại choàng tỉnh bởi âm thanh của những chuyến tàu chở đầy hàng hoá vào cảng. Thành phố nằm bên ven biển nên mở mắt ra đã thấy một màu xanh mênh mông trải chạy tới tận cuối chân trời. Đằng xa kia, ông mặt trời nở nụ cười rạng rỡ chào buổi sáng. Lan thường nói với tôi rằng bạn thích nhất bình minh trên biển: Ông mặt trời đỏ như quả bóng lơ lửng trên màu xanh biếc của nước biển. Và lắng tai nghe bạn sẽ thấy tiếng sóng biển rì rào như những khúc ca bất tận. Đứng trên bờ biển hay vẫy vùng trong làn sóng biển ấy ta sẽ thấy cuộc sống này thật rộng lớn và hùng vĩ biết bao. Đến chiều khi ông mặt trời sắp lặn, biển lại cho ta một cảm xúc thật mới mẻ. Ta có thể đi dạo trên những bãi cát trắng phẳng lì và nhìn ra xa từng con sóng bạc đầu nô đùa nhau. Từ đây bạn có thể phóng tầm mắt ra xa, biển như chẳng có bờ, cứ mênh mông, như chảy tới chân trời.

Còn ở trên bờ biển, từng dãy ô tô đủ màu sắc đua theo nhịp sóng biển, phía trên nữa lại có những rặng dừa xanh nghiêng mình trong gió.

Ban đêm, biển khoác trên mình một màu đen thẫm và chỉ có tiếng sóng ập oạp vỗ bờ. Dưới ánh đèn đường, bạn lại có thể nhìn những con sóng nô đùa trên mặt nước, lúc chạy sát bờ lúc lại chạy ra xa. Biển đêm thật huyền bí nhưng vẫn quyến rũ lạ thường.

Người dân quê Lan sống bằng nghề chài lưới, những người dân nơi đây thật thà chất phát, chăm chỉ. Họ yêu biển, gắn bó với biển. Tất cả mọi người đều làm những công việc gắn với biển, đàn ông ra khơi bắt cá, đàn bà ở nhà vá lưới, bán hàng. Có thể nói công việc đánh bắt hải sản của ngư dân là công việc khá nguy hiểm bởi biển sâu ai có thể đo được những bất trắc xảy ra. Có không ít người ra đi và mãi mãi không bao giờ trở lại. Quê hương Lan đối với tôi thật đẹp.

Hình ảnh quê hương của Lan cứ dần dần hiện lên một cách rõ nét theo sự chín dần của tình bạn. Lan tha thiết mời tôi ra thăm quê bạn và tôi đã xin với bố mẹ tôi hè năm nay cho phép tôi ra đó chơi. Bố tôi nói: Nếu năm lớp 6 này tôi đạt danh hiệu là học sinh giỏi xuất sắc bố sẽ cho cả nhà đi biển. Vậy là tôi sẽ có dịp ngắm biển vào mỗi buổi và chắc chắn tôi sẽ có một hướng dẫn viên du lịch thật tận tình, đó chính là Lan, bạn của tôi. Cứ nghĩ đến cảnh những tưởng tượng của mình là hiện thực tôi lại mong mùa hè năm nay sẽ đến nhanh hơn.

***Đề bài: Hãy tưởng tượng và kể lại cuộc trò chuyện, tâm sự giữa các đồ dùng học tập.**

***Bài viết**

Tính tôi vốn cầu thả, học xong đâu vứt đồ ngay xuống đó, nên khắp phòng của tôi chỗ thì thước kẻ chỗ thì bút chì. Mỗi thứ nằm một góc, bàn học cũng lung tung quyền thì đóng, quyền thì mở, quyền thì ngang quyền thì dọc. Tất cả cứ rối tung lên chẳng có nền nếp gì cả.

Nghĩ chúng là vật vô tri nên tôi chẳng để tâm đến, và có lẽ mọi chuyện sẽ cứ diễn ra như vậy nếu như không có chuyện đó xảy ra. Đó là một tối thứ bảy nên tôi đi ngủ sớm hơn thường lệ, đang lúc ngủ say, bỗng tôi giật mình tỉnh giấc bởi những tiếng xôn xao lúc to lúc nhỏ. Tôi hoảng sợ, chẳng lẽ kẻ trộm đột nhập vào nhà, tôi đang định hét toáng lên để gọi mẹ thì bất chợt tôi thấy quyển sách trên bàn động đậy và nó nói rất to, giọng ồm ồm:

- Tôi buồn cho cậu chủ nhà mình lắm. Trước tôi bóng láng và đẹp đẽ như vậy mà cậu chủ chẳng hề quan tâm đến tôi bây giờ nhàu nhĩ chẳng khác gì mấy anh giấy vụn. Những bức tranh màu giờ cậu tô vẽ vào đủ thứ, trông khiếp quá. Nhiều lúc tôi chẳng dám nhìn ngắm khuôn mặt của mình nữa. Chiếc áo ni lông mẹ cậu chủ mua để mặc cho tôi, cậu chủ cũng nghịch để nó rách toạc ra và thế là tiện thể cậu xé toan cho vào sọt rác. Mùa đông đến nơi rồi sẽ lạnh lắm đây.

Tôi chợt nhận ra đó chính là quyển sách ngữ văn lớp 6. Chết thật! Bỗng tôi lại nghe tiếng sột soạt, thì ra anh Ba Lô đứng ra phải nằm trên tường lúc này cũng đang nằm vạ vật ở dưới đất, sau một hồi gãi khắp nơi anh cũng lên tiếng:

- Tôi cũng đâu kém anh, khi mẹ cậu chủ mang tôi từ siêu thị về tôi cũng đẹp và sạch sẽ, thế mà giờ đây, sau một thời gian quăng quật, mình tôi đầy đất và cát lúc nào cũng ngứa ngáy khó chịu. Nhiều lúc tôi muốn bỏ quách cậu chủ mà đi.

- Lạch quạt! Lạch quạt! Các anh ơi tôi cũng khổ không kém, dù tôi cũng chỉ là chiếc thước kẻ nhỏ bé, vậy mà cậu chủ cũng hành hạ tôi ra trò. Trước đây tôi lành lặn, bóng bẩy bao nhiêu thì giờ đây đầy mình tôi nham nhở những vết thương mà không bao giờ có thể lành được. Số má thì chũm chũm mờ, vạch cũng vậy, chẳng còn hình hài của cái thước kẻ nữa hu hu....

Sau một hồi than thở khóc, chị thước kẻ lại nằm dài ra bàn, mắt nhìn lên trần nhà, ra dáng buồn chán lắm.

Tương như mọi chuyện đến đây là dừng lại, thì bỗng anh bút đang nằm trên bàn bỗng bật dậy, giọng đầy bức tức:

- Tôi định không nói nữa nhưng im lặng mãi tôi không chịu được, các anh xem, tôi bây giờ còn ra dáng một chiếc bút nữa không. Mình mấy tôi cũng cong queo, sứt sứt, cả chiếc ngòi của tôi, trước đây trơn chu đi lại trên giấy dễ dàng đến như vậy, thế mà giờ đây đi trên giấy rất khó vì mấy lần cậu ấy cắm xuống đất, hỏng hết cả ngòi. Đấy các anh xem cậu chủ đã đi ngủ từ bao giờ mà đến giờ này bút tôi vẫn chưa được đóng nắp.

Chiếc giá sách trên tường thì xuýt xoa kêu:

- Tôi lạnh lẽo và cô đơn quá, chẳng có chị vở, anh sách nào lên đây chơi với tôi cả, bụi phủ kín cả rồi. Tôi cũng chẳng còn được đẹp như lúc mới mua về nữa.

Cả sách và vở cùng lên tiếng:

- Tôi cũng muốn lên đó lắm nhưng cậu chủ đâu có cho chúng tôi lên. Chúng tôi bị quăng quật khắp nơi. Đau hết cả mình mấy.

Nghe những đồ dùng học tập nói về mình như vậy, tôi giật mình nhận ra quả là tôi quá cầu thả và vô tâm.

Vừa nghĩ đến đó, tôi chợt nghe anh sách ngữ văn lên tiếng:

- Thôi chúng ta hãy bỏ đi đi, tôi không thể ở cùng cậu chủ cầu thả lười biếng được nữa.

Tất cả sách vở lục tục đứng dậy, bỏ ra phía cửa.

Thấy vậy, tôi giật mình hét to:

- Không! Tôi không phụ lòng các anh nữa. Tôi hứa sẽ giữ gìn và cất đồ dùng học tập cẩn thận.

Đúng lúc đó tôi giật mình tỉnh giấc. Ôi hoá ra chỉ là một giấc mơ. Tôi vội vã nhìn quanh, may quá sách vở vẫn còn nguyên nhưng quả thật mỗi thứ một nơi, lung tung, bừa bộn.

Tôi vội vã vùng dậy thu dọn sách vở lên giá sách. Sau đó mới lên giường ngủ và trước khi đi ngủ, tôi tự hứa với mình sẽ không bao giờ đối xử với đồ dùng học tập như trước nữa.

***Đề bài: Trong buổi lễ đăng quang, Lang Liêu đã kể cho mọi người nghe về sự ra đời của hai loại bánh chưng, bánh giầy. Hãy ghi lại lời kể ấy.**

***Bài viết**

Vào một buổi sáng đẹp trời, Lang Liêu cùng vợ được lệnh vào triều chuẩn bị cho lễ đăng quang.

Buổi lễ diễn ra vô cùng long trọng, các bá quan văn võ đều có mặt đông đủ. Sau khi được vua trao cho áo long bào, Lang Liêu liền khoác lên người và bước lên ngai vàng. Trông chàng thật uy nghi, đường bệ khác hẳn thuở còn hàn vi ở chốn quê nhà.

Trong buổi lễ đăng quang đó, rất nhiều đại thần và các lang muốn biết vì sao Lang Liêu lại chọn được hai loại bánh có ý nghĩa như vậy. Và dân chúng chắc cũng sẽ thắc mắc vì sao chàng lại nên được ngôi vua trong khi so với các anh của chàng thì chàng là người nghèo khổ, thiệt thòi nhất.

Thấu hiểu được sự thắc mắc của bá quan văn võ và dân chúng, nhân ngày vui đó Lang Liêu mới chậm rãi kể cho tất cả mọi người cùng nghe. Trước khi vào câu chuyện của mình, chàng nói:

- Con xin đội ơn sự tin tưởng của vua cha, Người đã lựa chọn con để nối ngôi báu. Ân đó con xin ghi tạc và nguyện một lòng xây dựng đất nước ngày một vững bền, hùng mạnh để không phụ công lao của vua cha.

Nói xong, chàng bước xuống và lạy vua cha ba lạy.

Trở lại ngai vàng chàng bắt đầu câu chuyện.

“Là con của hoàng đế nhưng ngay từ nhỏ ta đã sống một cuộc sống lao động vất vả như một người nông dân thực thụ, hàng ngày ta chỉ biết chăm sóc vun trồng cho ngô khoai, ruộng lúa dù không nói ra nhưng ta thâm hiểu đây chính là nguồn lương thực chính nuôi sống con người. Do đó ta rất trân trọng hạt gạo. Thế rồi nghe lệnh của đức vua, lúc đầu ta vô cùng lo lắng vì không biết chọn món gì để dâng lên tiên đế để cho trọn chữ hiếu với tổ tiên, với vua cha. Ta đã trăn trở, lo lắng suốt mấy đêm. Và cho đến một đêm ta nằm mộng thấy một vị tiên, vị tiên nói với ta rằng: trong trời

đất, thứ quý nhất là gạo, hãy lấy gạo làm bánh mà lễ tiên vương. Tinh dậy, ta suy nghĩ rất kĩ câu nói đó và thực tế trong thâm tâm ta cũng luôn nghĩ như vậy. Và ta chọn gạo làm nguyên liệu chính cho món ăn dâng lên tiên đế. Ta chọn thứ gạo nếp thật ngon đem ngâm nước nửa ngày rồi đem gói lại bằng thứ lá dong vẫn mọc ở vườn nhà. Đến phần nhân bánh ta trộm nghĩ nếu bánh không có nhân thì chiếc bánh sẽ kém phần ngon hơn nữa trong nhà vẫn có những thứ tự tay ta làm ra như thịt và đậu xanh, suy nghĩ một hồi ta quyết định lấy thịt, đậu xanh và một vài gia vị nữa đem đặt vào giữa chiếc bánh để làm nhân. Sau khi gói thành những chiếc bánh vuông vắn ta cho vào nồi nấu thật nhừ, làm cho gạo, thịt, đậu xanh quyện chặt vào với nhau. Ta lại đem thứ gạo ấy đồ lên, giã nhuyễn rồi nặn thêm một thứ bánh hình tròn. Làm xong hai loại bánh đó ta vô cùng thích thú bởi chúng được làm từ những thứ gần gũi, thân thuộc với con người nhất. Với ý nghĩ đơn giản, mộc mạc như vậy ta đã đem vào cung và dâng lên tiên đế. Thật may mắn đức vua đã để ý tới và chọn ta làm người kế thừa ngôi vị.

Người đã đặt tên loại bánh vuông là bánh chưng và loại bánh tròn là bánh dày, ta thấy những cái tên đó rất có ý nghĩa: thứ nhất vì nhân dân ta có quan niệm trời tròn đất vuông, hai thứ hài hoà với nhau cùng con người và vạn vật tạo nên sự sống. Còn các thứ thịt mỡ, đậu xanh là tượng trưng cho thiên nhiên, muôn thú. Vỏ lá dong bọc ngoài là ước muốn của ta nhắc nhở đồng bào đùm bọc lấy nhau”

Mọi người nhất loạt đều đồng ý tán thưởng.

Lang Liêu tiếp:

“Ta thấy những thứ đem làm bánh đều có sẵn trong dân chúng, đó là những sản phẩm do chính bà con nông dân làm ra do đó đều rất dễ tìm, hơn thế nó lại mang nhiều ý nghĩa. Nay ta truyền lệnh: cứ vào những dịp lễ tết lớn của dân tộc, nhà nhà sẽ làm hai thứ bánh này để cúng tế tổ tiên và làm thức ăn trong ngày tết. Các khanh hãy nhớ đây là một truyền thống quý báu của dân tộc. Các khanh phải nhắc nhở con cháu biết giữ gìn và phát triển để nó không chỉ là một món ăn mà còn phải là một nét văn hoá của dân tộc mình, để mai này con cháu của chúng ta có đi đến nơi đâu cũng không thể quên được hương vị đặc trưng của quê nhà”.

Cả triều thần và dân chúng nghe lời Hùng Vương mới đều thấy là chí lý nên đều vỗ tay reo mừng hưởng ứng. Thế là từ ngày có ông tổ của bánh chưng, bánh dày, người Việt ta lại có thêm một món ăn dân tộc vừa ngon vừa ý nghĩa.

Trải qua bao thăng trầm và sóng gió, thế nhưng tục lệ làm bánh chưng vẫn là thói quen quen thuộc của quần chúng nhân dân. Và có không ít đồng bào ở nước ngoài vẫn nhớ đến chiếc bánh chưng. Đó chính là nét văn hoá độc đáo quý báu của dân tộc.

***Đề bài: Tưởng tượng cuộc thi của các loài hoa và trong vai một loài hoa, em hãy kể lại cuộc thi đó.**

***Bài viết**

Để chọn một loài hoa tiêu biểu và xứng đáng nhất cho cuộc thi hoa toàn quốc, ban tổ chức chọn những loài hoa đẹp nhất để dự thi. Đối tượng được tham gia dự thi là các loài hoa như hoa Huệ, hoa Phong Lan, hoa Layon, hoa Phăng, hoa Hướng Dương... và em là hoa Hồng Nhung.

Mấy ngày trước hội thi em đã chuẩn bị rất kĩ như chăm sóc thật tỉ mỉ từng cánh hoa sao cho chúng thật đẹp, thật mềm mại. Cũng giống như em, các bạn khác cũng

chăm chút rất tỉ mỉ cho mình.

Đêm trước hôm đi thi, em vô cùng hồi hộp, chỉ sợ mình sẽ không trả lời được những câu hỏi của ban giám khảo. Vốn nhút nhát, em rất ngại đứng trước chỗ đông người, thế nhưng em vẫn rất vui và mong chờ đến ngày mai.

Buổi sáng hôm sau, em dậy thật sớm, ngắm lại bộ cánh của mình, em bước ra khỏi vườn với một chút lo âu xen lẫn nỗi hồi hộp.

Khi em đến nơi, cảnh tượng vô cùng lộng lẫy và tấp nập, trên sân khấu đèn được treo rực rỡ, phía sau cánh gà các chị hoa tham gia cuộc thi cũng đã đến đông đủ trông ai cũng xinh đẹp, kiều diễm. Chị hoa Huệ trắng muốt, dáng cao mềm mại, chị Phong Lan thướt tha trong bộ váy xoè màu hồng, chị Layon cũng dịu dàng trong bộ váy hồng sang trọng, chị Hướng Dương rực rỡ trong bộ cánh màu vàng. Trên khuôn mặt các chị, đều nở những nụ cười thật tươi, thật duyên dáng. Tất cả trông như một rừng hoa rực rỡ và giữa rừng hoa ấy em then thềm đứng nép sau các chị.

Cuộc thi bắt đầu, chị hoa Hải Đường hôm nay là người dẫn chương trình. Sau khi nghe chị giới thiệu danh sách các thí sinh dự thi là đến phần thi thứ nhất: phần thi sắc đẹp. Rồi đến phần thi thứ hai: phần thi tài năng. Chắc là ban giám khảo đã rất vất vả khi chấm điểm vì em thấy ai cũng xinh đẹp và tài năng như nhau.

Sau hai ngày đắn đo suy nghĩ, cuối cùng ban giám khảo đã công bố danh sách thí sinh được chọn vào chung kết: Hồng Nhung, Hoa Nhài và Lan tím. Em vô cùng bất ngờ và sung sướng trước kết quả này.

Mọi người đến chúc mừng em rất đông. Và ngày hôm sau cuộc chọn một loài hoa đẹp nhất được bắt đầu. Cuộc thi hôm nay khiến em hồi hộp hơn nhiều.

Khi chị dẫn chương trình nói phần thi thứ nhất bắt đầu và em là thí sinh đầu tiên bước ra. Em hồi hộp và run quá nhưng khi đứng trước khán giả nhìn thấy ai có vẻ cũng ủng hộ và họ vỗ tay thật nhiều thì em đã đỡ run hơn và tự tin trình bày tốt phần thi của mình. Em bước ra chưa thật tự tin nhưng lại rất đặc trưng trong bộ đồ đồ thắm, mềm mại, mượt mà. Những chiếc váy xoè nhiều tầng nhịp nhàng theo bước chân của em. Vẻ đẹp của em cũng được khán giả rất cảm mến, vỗ tay reo mừng không ngớt.

Sau phần trình diễn của em là đến phần trình diễn của các chị còn lại; chị Phong Lan uyển chuyển trong chiếc áo tím truyền thống, ở chị toát ra vẻ đẹp đài các, kiều sa của loài hoa quý, chị Hướng Dương tự tin trong chiếc áo màu vàng, trông chị toát ra đầy sức sống, chị hoa Nhài dịu dàng trong chiếc áo trắng ... Tất cả đều đẹp để duyên dáng và đáng yêu.

Phần thi thứ nhất diễn ra khá suôn sẻ, khán giả tỏ ra rất hài lòng trước sắc đẹp của các thí sinh và họ luôn dành cho chúng em những tràng pháo tay rộn rã.

Màn thi "mùi hương quyến rũ" đến. Em vô cùng tự tin khi bước ra sân khấu, bước chân của em đi đến đâu, mùi hương nhẹ nhàng bay ra đến đó, mùi hương gợi cho người ta cảm giác ngọt ngào thoang thoảng bền lâu, còn chị hoa Huệ và chị hoa Nhài có mùi hương đậm đà quyến rũ.

Quan trọng nhất đó là màn thi ứng xử. Câu hỏi thi năm nay được ban giám khảo đưa ra hóc búa vô cùng. Cả ba thí sinh đều phải cho biết "quan niệm của mình về sắc đẹp".

Chị hoa Nhài trả lời lưu loát: Vẻ đẹp của loài hoa là ở sự quyến rũ. Loài hoa nào quyến rũ được con người tốt nhất, loài hoa ấy sẽ là đẹp nhất. Nghe có vẻ cũng có lý.

Nhưng chị Lan Tím lại có một quan niệm khác: loài hoa đẹp không chỉ đẹp về hình thức mà còn đẹp trong phẩm chất tâm hồn. Ở đó hương và sắc hoà quyện với nhau rất khó phai.

Em lo lắng nhưng rồi cũng mạnh dạn trả lời: Loài hoa chúng ta có một sứ mệnh cao cả đó là làm đẹp cho đời. Về đẹp ấy không chỉ ở hương và sắc. Điều quan trọng nữa là lúc nào cũng phải giữ được vẻ tinh khiết bền lâu.

Cả ba phần thi đã xong xuôi. Chúng em hồi hộp chờ đợi ban giám khảo công bố kết quả hội thi. Điều mong chờ đã đến với em khi từng lời của ban giám khảo là những lời ý nghĩa: về đẹp và hương sắc của ba thí sinh đều tuyệt mỹ nhưng quan niệm về cái đẹp của hoa Hồng được ban giám khảo đánh giá là hoàn thiện nhất. Cái đẹp trước hết phải là cái có ích. Hồng Nhung sẽ là chủ nhân của vương miện năm nay.

Em vô cùng ngỡ ngàng và xúc động bước lên sân khấu trong tiếng cổ vũ động viên của khán giả, của bạn bè và của cả gia đình. Em bước lên bục cao nhất và được nhận từ tay chị Huệ danh hiệu cao nhất chiếc vương miện. Về đẹp của em càng rực rỡ hơn khi trên đầu em đội chiếc vương miện. Em xúc động nói lời cảm ơn:

- Em thật may mắn khi được ban giám khảo tin tưởng giao cho em danh hiệu cao quý này. Vậy trước hết em xin bày tỏ lòng biết ơn tới ban giám khảo, và tiếp đó là lòng biết ơn đến mọi người, những người đã luôn ở bên em, động viên, chăm sóc em suốt những ngày qua. Em xin hứa sẽ giữ mãi vẻ đẹp ban đầu và đem lại cho nhân loại nhiều niềm vui và hạnh phúc hơn. Em xin chân thành cảm ơn.

Em vừa dứt lời, một tràng pháo tay nổ ran. Em thầm hứa sẽ không phụ lòng tin của bạn bè, người thân.

***Đề bài: Kể lại tâm sự của cây bàng (hoặc cây phượng) non bị lũ trẻ bẻ cành lá.**

***Bài viết**

Các bạn thân mến! Các bạn có biết vì sao các bạn có thể sống khoẻ mạnh mỗi ngày không? Các bạn có thể tượng tượng bạn sẽ sống ra sao nếu tất cả cây cối nhà chúng tôi đều biến mất! Các bạn sẽ không được hít thở không khí trong lành! Các bạn sẽ không có bóng râm che mát... Và còn biết bao tai hoạ sẽ xảy ra đây. Trong mái trường này, họ nhà bàng chúng tôi đã đem lại cho các bạn những điều tốt đẹp.

Nhân dịp năm mới, nhà trường đem tôi về trồng thay cho cây bàng năm trước bị bão đánh đổ. Được về sống ở môi trường này tôi sung sướng lắm. Vì hằng ngày tôi sẽ được các bạn chăm sóc yêu thương, được nghe, được thấy các bạn ca hát, nô đùa. Hằng ngày các bạn cho tôi uống nước, nhặt sâu cho tôi, những hôm trời nắng to, thương tôi còn nhỏ yếu, các cô, các bạn còn che cho tôi khỏi bị nắng làm héo lá. Chỉ một thời gian sau, thân của tôi đã to hơn trước và cao hơn trước, những chiếc lá non mới lại bắt đầu nhú lên, trông thật mỡ màng và tràn đầy sức sống. Tôi thầm nhủ chẳng mấy chốc tôi sẽ lớn bằng các anh các chị nhà bàng được trồng cách đây mấy năm. Tôi mơ ước mình sẽ lớn thật nhanh, ra nhiều cành lá để các bạn gái còn chơi nhảy dây, các bạn nam sẽ đá cầu dưới tán lá xanh rì, mát rượi của tôi. Và tôi muốn mình sẽ vươn thật cao, tán toả ra thật rộng, để cho các bạn thật nhiều bóng mát.

Buổi sáng, tôi thức dậy thật sớm vươn vai, rung rinh những chiếc lá non xanh mỡ chuẩn bị chào đón các bạn nhỏ đến trường. Đến chiều tôi lại nghiêng nghiêng cái

thân hình nhỏ nhắn của mình để tạm biệt mọi người.

Cuộc sống của tôi cứ êm ả trôi qua và có lẽ tôi sẽ lớn nhanh như thổi nếu như không có buổi sáng ấy. Tôi nhớ mãi hôm đó là một buổi sáng chủ nhật, tôi đang buồn vì sáng nay các bạn đều nghỉ học bỗng tôi nghe thấy tiếng lao xao của một vài bạn nhỏ, tôi sung sướng mừng thầm vậy là tôi đã có bạn chơi. Tôi nhận ra đó là các bạn học lớp 6. Sau một hồi đi dạo quanh sân trường nô đùa nhau âm ỉ, các bạn dừng lại nghỉ chân ở ngay cạnh tôi! Tôi đứng đưa trong gió khoe những chiếc lá mỡ màng để chào đón các bạn. Trong tiếng gió tôi thì thầm: Chào các bạn thân yêu!

Đáp lại tấm lòng hiếu khách của tôi, một bạn nam lên tiếng:

- Chơi từ nãy chán rồi thôi bọn mình thử đi tìm hiểu cây bàng mới lớn này xem sao.

Nghe vậy, tôi giật mình. Một cậu đứng lên chạy vòng quanh thân tôi, lấy chiếc que vạch vạch như tìm một cái gì đó. Bỗng cậu reo lên:

- Ôi các cậu ơi, cây này lắm rễ lắm, chúng mình thử cắt bỏ đi vài cái rễ xem nó có sống được không?

Nghe xong tôi thấy bủn rủn hết cả người. Nhưng chưa kịp định thần một cậu đã lấy tay vặt luôn hai chiếc rễ nhỏ phía ngoài của tôi. Tôi thét lên đau đớn, nhựa túa ra, cả thân cây như muốn đổ gục xuống. Nhưng cũng may tôi đã cố gắng đứng vững được, tôi cắn răng chịu đựng, và tôi thốt lên rằng:

- Tôi đau lắm các bạn ơi. Các bạn chỉ đứt một tí tay, chảy một chút máu thôi các bạn đã oà khóc rồi. Thế mà các bạn lại hành hạ. Tôi oà khóc nức nở. Nhưng chẳng ai thấy được những giọt nước mắt đang lăn dài của tôi. Họ vẫn thản nhiên trêu đùa nhau. Tôi đau đớn và chưa kịp định thần thì trước khi đi, một bạn lại tiện tay bẻ luôn cái ngọn non nót vừa nhú của tôi.

Tôi hoảng hốt hét to:

- Trời ơi đau quá! Các bạn thật độc ác. Các bạn giết tôi rồi.

Tôi ngất đi, cả thân của tôi rũ xuống, phải mất một ngày sau tôi mới tỉnh và lúc đó tôi mới tin rằng mình vẫn còn sống. Nhìn vết thương vẫn còn đang rỉ những giọt nhựa, tôi đau đớn nhận ra mình sẽ không thể vươn lên cao được nữa. Tôi phải mang một vết thương suốt đời. Tôi gắng gượng đứng thẳng và hít khí trời.

Sáng hôm sau, các bạn nữ chạy đến chăm sóc tôi. Các bạn tỏ ra rất bức tức khi thấy tôi đã bị hành hạ như vậy.

Nhờ có sự chăm sóc động viên của các bạn, tôi thấy đỡ đau đớn hơn nhiều. Và cũng thật may mắn, sau một thời gian tôi đã hoàn toàn hồi phục.

Và từ đây, tuy tôi chẳng cao nên được là bao nhưng những tán lá lại mọc ra rất nhiều và thật khoẻ mạnh. Ngày ngày các bạn vẫn vây quanh bên tôi, và có lẽ ân hận vì hành động trước đây của mình, các bạn trước đã từng bẻ cành non của tôi giờ tỏ ra rất yêu quý tôi, thỉnh thoảng mang nước tưới cho tôi và trong lúc ra chơi các bạn còn ra ngồi dựa vào thân tôi để học bài, hóng mát.

Tôi cũng không còn oán giận các bạn đó nữa, nhưng tôi chỉ muốn nói rằng chúng tôi cũng là một cơ thể sống, chúng tôi cũng biết đau, biết giận hờn.

Nhưng tôi vẫn còn buồn vì thỉnh thoảng tôi vẫn bắt gặp có bạn chẳng có ý thức bảo vệ chúng tôi. Các bạn ngang nhiên bẻ cành vặt lá làm tổn thương đến họ hàng nhà cây chúng tôi.

Các bạn ơi! Hãy bảo vệ chúng tôi, việc làm đó cũng có nghĩa là bạn đang bảo vệ chính cuộc sống của mình.

***Đề bài: Tưởng tượng và kể lại câu chuyện mười năm sau khi về thăm trường cũ.**

***Bài viết**

Thời gian trôi nhanh thật, thấm thoát mới đó mà đã mười năm. Giờ đây tôi đã lớn khôn, đã trở thành sinh viên năm thứ nhất đại học. Hôm nay, có dịp về thăm ngôi trường cũ thân yêu, trong tôi dâng ngập một cảm giác xao xuyến và ngỡ ngàng khôn cùng.

Ngôi trường cũ hiện ra trước mắt tôi với nhiều nhiều kỉ niệm vừa quen thuộc vừa xen chút lạ lẫm. Con đường đầy sỏi đá năm xưa đã được thay thế bằng một con đường trải đá phẳng lì, êm ru.

Xe tôi chạy chậm chậm trên con đường nhỏ mà cảm thấy vui sướng vô cùng. Chiếc cổng trường năm xưa giờ đã được thay thế bằng chiếc cổng xây kín đáo và phía trên ghi rõ hàng chữ Trường THCS.... Tôi còn nhớ rõ ngày ấy, mỗi lần đi học muộn, cánh cửa lại đóng sập lại, tôi phải năn nỉ mãi bác bảo vệ mới cho vào.

Bước vào sân trường sự thay đổi ấy càng hiện lên rõ hơn. Dãy lớp tôi học năm xưa giờ được thay thế bằng một nhà cao tầng khang trang, sáng sủa. Lớp cũ năm xưa không còn nhưng tôi vẫn như thấy đâu đây hình ảnh của các bạn cùng lớp. Cái Lan toét, cái Hồng cụ, thằng Sơn tề ta... Ngày ấy cũng ở góc sân trường này, chúng tôi thường chơi đùa. Cây bàng năm xưa vẫn còn nhưng nó đã già hơn trước. Tôi bước lại gần, những nét chữ khắc vào thân cây vẫn còn nhưng những dòng chữ của chúng tôi không còn nữa, có lẽ thời gian đã làm mờ dần.

Tôi bước tới khu hiệu bộ, căn nhà cũng được sửa lại đôi chút nhưng vẫn giữ nguyên hình dáng năm xưa, nằm uy nghiêm giữa hai bên hàng cây mát rượi. Đây chính là hàng cây ngày xưa chúng tôi trồng khi trường mới xây xong mà. Ôi! Giờ đây nó đã cao lớn quá, tôi phải ngước mắt lên mới thấy ngọn của nó. Trong tiếng gió tôi nghe những lời rì rầm như những tiếng chào. Dưới gốc cây vẫn còn chiếc biển đề quen thuộc "Cây kỷ niệm lớp...khóa...".

Sân trường đang giờ học im ắng đến lạ thường. Tôi nghe tiếng thầy cô âm vang, trầm ấm trong lớp học. Nỗi nhớ thầy cô các bạn dâng ngập hồn tôi, từ ngày chia tay mỗi người một ngã không biết cuộc sống của họ ra sao. Và các thầy cô của tôi nữa, tôi nhớ cô Thanh dạy văn cũng đồng thời là giáo viên chủ nhiệm, ngày ấy cô rất nghiêm khắc, không ít lần cô đã mắng chúng tôi khi chúng tôi không chịu nghe giảng. Tôi biết lúc đó đã có một số bạn tỏ ý không bằng lòng với cô nhưng chính những người bạn đó sau này đã tâm sự với tôi: Đến khi xa cô rồi mới thấm thía lời cô dạy.

Thực ra ngày đó chúng tôi còn nhỏ quá chỉ thích chơi thôi. Giờ đây lớn khôn tôi chỉ mong có dịp gặp lại cô để nói hết những tâm sự của mình.

Đang mải mê với dòng suy nghĩ của mình thì tôi gặp cô Thanh, tôi vô cùng sung sướng và bất ngờ vì bao năm rồi cô vẫn dạy ở nơi đây. Tôi chạy lại, vui mừng:

- Em chào cô! Cô có nhận ra em không ạ?

Cô nheo đôi mắt, sửa lại cặp kính:

- Em là Lan học sinh lớp 6A, khoá học cách đây mười năm rồi phải không?

- Em cảm ơn vì cô vẫn còn nhận ra em.

Thế là cô trò tíu tít nói chuyện. Đến lúc này tôi mới có dịp ngắm nhìn lại gương mặt cô, năm tháng trôi đi, trên khuôn mặt của cô đã có nhiều nếp nhăn, đôi mắt cũng không còn sáng như xưa nữa nhưng cái nhìn của cô vẫn thật dịu dàng. Mái tóc đen năm xưa giờ đã có khá nhiều sợi bạc. Tôi bỗng thấy thương cô vô cùng bởi tôi biết cuộc đời riêng của cô không mấy hạnh phúc nên bao nhiêu tình cảm cô dành hết cho tất cả các học sinh.

Tôi và cô đi dạo quanh sân trường, cô trò nhắc lại bao chuyện cũ, đi bên cô tôi thấy mình như nhỏ lại, như được trở lại tuổi học trò thơ ngây bé nhỏ. Tôi vẫn thấy cô dịu dàng và ân cần như ngày tôi còn đi học. Tôi đã tâm sự hết với cô về những tình cảm của các bạn của lớp dành cho cô như thế nào. Cô rất xúc động, cô nói:

- Những gì cô dạy dỗ các em năm xưa, cô biết rằng có thể ngay lúc đó các em chưa hiểu hết nhưng cô tin rằng mai này lớn lên các em sẽ hiểu. Và từ đó các em sẽ trưởng thành hơn trong cuộc sống.

- Cô ơi, ngày đó quả chúng em còn nhỏ quá nên không hiểu hết tâm lòng của cô dành cho chúng em.

Cô vuốt tóc tôi mỉm cười, một nụ cười vô cùng nhân hậu:

- Cô chỉ mong mỗi lớp học trò qua đi trở thành những người có ích cho xã hội và nếu có dịp về thăm cô là cô rất vui.

Trông vào lớp vắng lên tôi phải tạm biệt cô rồi. Lúc này tôi chẳng muốn rời xa cô, tôi tự hứa tết năm nay chúng tôi sẽ họp lớp và tất cả sẽ về thăm trường cũ, thăm cô giáo chủ nhiệm.

Ngắm ngôi trường cũ một lần nữa, tạm biệt những kỉ niệm của tuổi thơ tôi ra về trong lòng nao nao bao kỷ niệm buồn vui. Mái trường thân yêu, ngôi nhà thứ hai của chúng tôi, chính nơi đây đã chấp cánh cho tôi bao ước mơ hy vọng. Tôi hiểu rằng dù là mười năm hay bao nhiêu năm nữa, ta cũng sẽ mãi khắc ghi những kỷ niệm về một thời cắp sách đến trường.

***Đề bài: Kể lại cảnh tượng của một buổi chợ mà em chứng kiến.**

***Bài viết**

Hè năm vừa rồi, mẹ em bảo:

- Năm tới con lên lớp 6 rồi, sẽ bận học hơn nên hè này mẹ cho về quê chơi với bà ngoại một tháng. Tôi sung sướng chạy lại ôm lấy cổ mẹ:

- Con cảm ơn mẹ.

- Về ở với bà con phải ngoan ngoãn nghe lời bà, không được đi ra nắng ốm thì khổ bà nhé.

- Vâng...

Em sung sướng chuẩn bị đủ thứ: nào váy nào gấu MiSa, nhét tất cả vào chiếc ba lô to tôi hồi hộp chờ đến cuối tuần để bố mẹ đưa về với bà.

Nhà bà em nằm ở ven sông Hồng, quê bà em nghèo lắm nhưng em lại rất thích, vì ở đó em có bà và vào những buổi chiều khi ông mặt trời sắp lặn bà lại đưa em ra

bờ sông hóng mát, ngắm thuyền bè qua lại. Điều em thích nhất là vào những ngày phiên chợ bà em lại cho em ra chợ chơi.

Chợ quê bà em khác hẳn với chợ ở thành phố, nó không nằm trong những ngôi nhà tầng mà nằm trên một khoảng đất bằng phẳng và khá rộng rãi ở làng. Đúng ngày chợ, khi còn nằm trên giường em đã nghe thấy những bước chân lịch bạch của những người gánh hàng đến chợ, vừa đi họ vừa lầm rầm nói chuyện, và khi trời vẫn còn tờ mờ tối bà em đã chở dậy cho mấy bó rau đã chuẩn bị từ chiều hôm trước vào thúng để mang ra chợ bán. Chờ cho trời sáng rõ hơn bà gọi em dậy, hai bà cháu tung tẩy ra chợ, bà đi trước em lon ton theo sau. Bà đi rất nhanh, có những lúc em phải chạy mới theo kịp bà.

Từ nhà bà ra đến chợ là trời đã sáng rõ. Không khí chợ lúc này đã tấp nập và nhộn nhịp, tiếng gọi nhau í ới, tiếng gà vịt kêu quang quác. Tiếng những chú lợn con bị nhốt trong rọ kêu eng éc. Những chú cá vừa được đánh ở dưới sông lên nhảy lên đánh đách. Tiếng mời mua hàng nổ ra râm ran.

Chợ ở quê nhưng có rất nhiều hàng hoá và cũng được xếp theo những gian hàng rất gọn gàng và đẹp mắt. Chỗ bán hàng xén, bán quần áo, thì đủ các màu sắc, đó là màu đỏ, xanh của những bộ quần áo, những cuộn chỉ màu. ở đó có mấy cô gái đang mãi mê ướm thử những chiếc áo hồng, miệng cười mủm mỉm. Nơi em thích thú nhất là nơi bán hoa tươi, các loại hoa với đủ màu sắc, hoa hồng đỏ thắm, hoa cúc đại đoá vàng rực, hoa huệ trắng muốt, trông chẳng khác gì một vườn hoa. Cô bán hàng xinh tươi, duyên dáng nhanh tay bó hoa cho khách hàng. Chỗ thì bán rau thì xanh mướt. Tất cả như một bức tranh đủ màu sắc. Phía trong góc chợ là chỗ dành cho thực phẩm; chỗ thì bán thịt, chỗ bán cá, chỗ bán gà. ở đó cũng rôm rả nhộn nhịp, người mua hàng thì mặc cả, người xem hàng thì hỏi giá, rộn rã cả một góc chợ. Em nhìn khắp nơi chỗ nào cũng chỉ thấy người: nào các bà, các mẹ, và có cả lũ trẻ con trạc tuổi em đang chơi đùa ở góc chợ, trên mặt ai cũng hớn hờ.

ở góc kia, chỗ bán hàng ăn sẵn, mùi thơm bay đi khắp nơi và tiếng mỡ rán sôi xèo xèo như réo mời khách hãy đến ăn quà.

Lối đi chật như nêm, mọi người phải ý tứ lách qua nhau cứ như đi chảy hội. Vất vả lắm bà cháu em mới lách vào đến hàng rau, bà em chỉ ngồi bán một loáng đã hết rổ rau. Bán xong bà mua thêm một ít thức ăn, xong bà lại dắt em đi khắp nơi trong chợ và bà mua cho em một bộ quần áo, cô bán hàng xinh tươi đơn đả mời chào cô còn cho em mặc thử, thấy em thích bà liền trả giá, em nhận thấy người bán hàng không nói thách cao như ở thành phố. Và em cảm nhận con người ở nơi đây rất gần gũi và tốt bụng.

Quanh quần một hồi, thế mà đã gần trưa, ông mặt trời đã nhô lên khỏi rặng tre nở nụ cười rạng rỡ. Chỉ một loáng sau chợ đã vắng, hàng hoá sớm nay nhiều là vậy thế mà giờ chỉ còn lưa thưa vài thứ, mọi người tản về những con đường đất nhỏ, trên tay mỗi người đều nặng trĩu những hàng, những thức ăn.

Hai bà cháu em ra về, trong lòng em cảm thấy vô cùng thích thú. Chợ đồng quê đã cho em ấn tượng thật dễ nhớ và thân quen.

***Đề bài: Tưởng tượng và kể lại câu chuyện cổ tích *Sọ Dừa* theo một kết thúc mới.**

***Bài viết**

Sau khi hai cô chị xấu hổ bỏ làng đi biệt xứ, vợ chồng Sọ Dừa sống khá yên ổn và hạnh phúc trong ngôi nhà của mình. Một thời gian sau người vợ có mang, nòng sinh ra được một bé trai rất xinh đẹp, gia đình họ lại càng hạnh phúc hơn. Trong cuộc sống bình yên ấy nhiều khi cô út cũng chạnh lòng nghĩ tới hai cô chị không biết giờ tha hương nơi xứ nào. Dù sao họ cũng là chị em ruột, sống với nhau yêu thương gắn bó hơn chục năm trời, thế nhưng hai người chị vẫn bật vô âm tín, chẳng có tin tức gì.

Thế rồi cô út lại mãi mê với con cái và công việc, băng đi khoảng mười năm sau, lúc này vợ chồng Sọ Dừa đã sinh thêm một bé gái nữa. Sọ Dừa được lên chức quan cao hơn, và dù bận trăm công nghìn việc nhưng chàng vẫn lo toan cho vợ con hết lòng và đôi lúc chàng cũng mong hai chị hãy quay trở về.

Một hôm, hai vợ chồng chàng đi vắng, chỉ còn hai đứa trẻ ở nhà, bỗng chúng thấy gia nhân đang đuổi mắng ai đó liền chạy ra. Hoá ra họ đang đuổi hai người đàn bà ăn xin. Thấy họ rách rưới và đói khổ, hai đứa trẻ vốn tốt bụng và thương người nên sai gia nhân mang cơm canh cho họ ăn, sau đó chúng đến gần và hỏi:

- Hai bà chắc từ nơi xa đến, hai bà còn đói nữa không?

Thấy hai đứa trẻ lại gần, hai người đàn bà tỏ ra xấu hổ, sợ hãi che nón trước mặt và xin lui. Và ra đến cổng hai người đàn bà lủi đi đâu mất.

Đến chiều khi vợ chồng Sọ Dừa trở về nhà, chúng cũng quên không kể cho cha mẹ nghe câu chuyện xảy ra lúc sáng. Mọi chuyện vẫn diễn ra êm đẹp. Cho đến một ngày kia, vào một buổi sáng đẹp trời cô út đưa hai con ra chợ chơi, ba mẹ con đang mãi mê xem đồ bỗng nghe tiếng huyên náo ở góc chợ, họ đang đánh mắng hai người đàn bà ăn xin và đúng lúc đó cô út đi ngang qua, thấy hai người đàn bà tội nghiệp cô xen vào can ngăn thì những người trong chợ nói:

- Hai người này sáng ra ăn quà mà không chịu trả tiền.

- Nhưng chúng tôi không có tiền. Một người đàn bà thều thào nói.

Bỗng nhiên cô út nhìn vào hai người đàn bà, cô cảm thấy rất quen:

- Ôi, hai chị. Cô vui mừng và đầy xót xa khi nhận ra chính hai người đàn bà khốn khổ kia là chị của mình.

Hai người đàn bà nghe gọi như vậy đứng sững lại, họ cũng nhận ra đó chính là cô em út mà mình đã từng hại. Xấu hổ quá, hai người chị định bỏ đi nhưng cô út đã kịp ngăn lại, cô tha thiết nói:

- Các chị ơi, dù sao chúng ta cũng là người một nhà, những chuyện năm xưa em đã quên rồi. Các chị hãy về nhà đi, bố cũng đang mong đợi các chị trở về.

Trước tấm lòng chân tình của cô út, hai cô chị đồng ý về nhà. Hai đứa trẻ thấy vậy nói với mẹ:

- Mẹ ơi, hai bà này hôm trước vào ăn xin ở nhà ta đó.

- Họ khốn khổ vậy sao!...

Cô út thốt lên lòng đầy chua xót, cảm thương cho các chị của mình. Về đến nhà, Sọ Dừa cũng vui mừng đón tiếp, trước tấm lòng nhân hậu của vợ chồng Sọ Dừa, hai cô chị không còn ngại ngùng mấy nữa. Họ kể lại chặng đường đã qua:

- Sau khi gây chuyện xấu với em, chúng ta vô cùng xấu hổ và đã bỏ đi đến một nơi thật xa. Thế nhưng cuộc sống ở đó vô cùng khó khăn, ốm đau liên miên, tiền của dự trữ hết dần và chúng ta rơi vào cảnh khó khăn khốn cùng, phải đi ăn xin. Âu đó

cũng là cái giá mà ta phải trả. Chúng ta rất ân hận vì hành động nông nổi của mình, chúng ta mong các em hãy rộng lòng tha thứ.

Trước những lời hối cải của hai người chị, vợ chồng Sọ Dừa đã rộng lòng tha thứ. Họ mời hai người về ở cùng. Một thời gian sau phú ông qua đời Sọ Dừa nhường tất cả dinh cơ đó lại cho hai chị. Họ cùng các con sống thuận hoà với hai chị đến cuối cuộc đời.

***Đề bài: Em hãy kể lại một kỷ niệm thời thơ ấu làm em nhớ mãi.**

***Bài viết**

Tuổi thơ của ai cũng có nhiều kỉ niệm và thường khi nghĩ lại người ta thường nhớ về những kỉ niệm gây ấn tượng nhất. Và tôi cũng vậy, mỗi lần theo mẹ ra chợ, được mẹ mua cho những quả roi ngọt lịm, trong tôi lại hiện lên một kỉ niệm cũ đáng nhớ, đó chính là kỉ niệm về một lần nghịch ngợm của hai anh em.

Trong những dịp nghỉ hè, tôi thường được bố cho về quê. Tôi rất thích về quê bởi ở đó tôi có một người anh họ. Anh hơn tôi một tuổi và rất quý tôi. Mỗi lần về quê, anh thường dắt tôi đi chơi khắp nơi. Anh đi đằng trước, tôi lũn cũn chạy theo sau. Những khi tôi mỏi chân, anh thường cõng tôi trên lưng, chạy nhong nhong. Ngồi trên lưng anh tôi thích chí cười khanh khách. Quê tôi có bờ lau trắng xoá. Những lúc đang chơi đuổi bắt, không thấy anh đâu, tôi khóc xé lên, anh từ đâu chạy đến, rắc lên đầu tôi những cánh hoa khiến tôi tròn mắt ngạc nhiên. Đặc biệt, tôi rất thích mỗi khi anh và bạn anh thi thả diều, nhìn cánh diều bay trên bầu trời cao lồng lộng, tôi không bao giờ thấy chán. Anh chiều tôi là thế nhưng tính nhõng nhẽo của tôi đã gây nên một tai nạn. Hôm đó, anh dắt tôi đi đến nhà một người bạn. Trên đường đi, tôi bỗng nhìn thấy một cây roi quả sai vô cùng. Những quả roi chín thành từng chùm trông thật thích mắt. Tôi dừng lại và chỉ lên những chùm quả đang lấp ló trong tán lá. Tôi muốn ăn roi. Anh định trèo lên hái cho tôi. Anh đứng ngược mắt nhìn lên và lắc đầu: "Cây cao quá, anh không trèo được. Thôi, đi cùng anh ra chợ, anh sẽ mua cho em". Tôi nhất quyết: "Không, em thích cả chùm cơ! ở chợ không có roi giống thế này". Dù anh thuyết phục thế nào, tôi cũng không chịu. Anh càng dỗ, tôi càng bướng và tôi đã ngồi bệt xuống đất, nước mắt bắt đầu chảy dài, tay chân đập loạn xạ. Tôi biết anh nhất định sẽ hái cho tôi khi thấy tôi khóc. Và quả thật, tôi đã thắng anh kéo tôi đứng dậy, lau nước mắt và nói: "Em nín đi, anh sẽ hái cho em chùm quả đó". Anh dắt tôi đến cổng nhà bác có cây roi, gọi cửa và tôi thấy có một bác chạy ra, anh xin phép bác cho anh được hái một chùm roi. Bác đồng ý nhưng dặn anh tôi phải cẩn thận vì cành roi rất giòn. Anh trèo lên, trèo thật cao để hái được đúng chùm roi tôi thích. Nhưng khi đang hái thì anh trượt chân, ngã nhào từ trên cây xuống. Tôi thấy anh ngã thì chạy đến hỏi: "Anh có đau không"? Anh gượng cười, nói: "Anh không sao đâu. Em cứ yên tâm". Nhưng không phải thế, anh bị gãy chân...

Bố về quê, biết anh bị gãy chân vì tôi. Bố đã mắng tôi nhưng anh lại nói với bố: "Tất cả là tại cháu, chú đừng mắng em kéo nó sợ". Dù tôi có gây ra chuyện gì, anh cũng luôn che chở cho tôi. Anh là người anh tuyệt vời của tôi. Kỷ niệm đó mỗi khi nghĩ lại, tôi lại thấy cay cay nơi sống mũi.

***Đề bài: Em hãy kể về một chuyến về thăm quê nội hoặc quê ngoại.**

***Bài viết**

Bố mẹ tôi lấy nhau ở thành phố nên nghiêm nhiên sinh tôi ra cũng ở thành phố, dẫu vậy bố mẹ tôi luôn nhắc nhở tôi phải nhớ đến quê hương. Thế nhưng quê tôi ở xa quá, phải đợi đến khi tôi học lớp 6 bố mẹ tôi mới cho phép tôi về quê và ở một với bà nội một thời gian.

Khỏi phải nói tôi đã hồi hộp và sung sướng như thế nào khi được bố mẹ cho phép về quê.

Ngày lên đường về quê nội, bố mẹ tôi dặn đủ thứ nào phải ngoan, phải nghe lời bà không được để bà buồn. Tôi vâng dạ rồi rít.

Sau nửa ngày đi tàu và mấy tiếng đi ô tô, quê nội đã hiện ra trước mắt tôi. Đó là một vùng đất trung du có những quả đồi lúp xúp và những rừng cọ có tán xoè rộng như những chiếc ô che đầu.

Nhà nội tôi nằm nép ở chân đồi, muốn vào nhà phải đi trên một cây cầu tre bắc qua một con suối nhỏ. Nhà nội tôi không nhiều tầng như những ngôi nhà ở thành phố mà chỉ là ngôi nhà ngói năm gian, có rất nhiều cửa sổ và xung quanh là vườn cây xanh tốt, đằng trước là vườn rau đủ loại. Tất cả đều được phủ lên bằng một màu xanh mát. Bởi vậy cảm giác đầu tiên khi đặt chân lên nhà nội là một cảm giác mát mẻ thanh bình của một miền quê vùng trung du.

Từ nhà nội nhìn ra phía trước, tôi lại thấy những quả đồi thấp, ở đó có một màu xanh của cây cỏ, và xen lẫn là những thân cọ khẳng khiu cao vút. Buổi chiều, khi ông mặt trời sắp lặn, tôi nghe văng vẳng tiếng mõ của đàn bò no nê trở về, đâu đó còn có tiếng reo hò của lũ trẻ chăn trâu. Trên không trung từng đàn chim ủa bay qua. Buổi chiều ở quê nội thật đẹp và yên bình, tôi ước ao được cùng các bạn nhỏ nơi này dạo chơi ở trên những quả đồi, trên những cánh đồng xanh mát.

Sau một ngày đi đường vất vả mệt nhọc, tôi ngủ thiếp đi trong lòng nội. Đang trong giấc ngủ ngon lành, tôi bỗng nghe thấy tiếng chim hót líu lo như cất lên ngay cạnh nơi tôi ngủ, tôi choàng tỉnh giấc và mãi mê nghe, tiếng chim hót nghe trong trẻo, lâng lâng như một điệu nhạc cất lên chào buổi sáng. Ngoài sân tiếng mẹ con nhà gà mái cũng lục tục gọi nhau đi kiếm ăn, hai chú cún con đùa rồn nhau trên sân. Ôi, buổi sáng ở đây thật tuyệt vời.

Tôi chạy ra sân ngắm nhìn cảnh vật, ông mặt trời đã hé mắt nhìn ở phía đằng đông, cây chuối trong vườn đung đưa trong gió, ngoài ao đàn cá tung tăng bơi lội, thỉnh thoảng lại chạy ào xuống đáy ao như chơi chốn tìm.

Bữa sáng ở quê được dọn ra thật đơn giản chỉ có khoai lang luộc. Bà biết tôi thích món này nên đã chuẩn bị từ trước, củ khoai của quê nội tôi không to nhưng lại rất bở và ngọt. Tôi thích thú ăn đến no bụng.

Ăn sáng xong hai bà cháu dẫn tôi lên nướng hái chè, quê bà tôi chè được xem là món đặc trưng nhất. Quả đồi thoải thoải nằm ngay sau nhà của nội tôi và được trải lên một màu xanh mướt của những búp chè non. Nội tôi tuy đã già nhưng hai tay vẫn thoăn thoắt hái chè. Hai bà cháu vừa làm vừa chuyện trò vui vẻ, cười vang khắp quả đồi.

Đến gần trưa, khi ông mặt trời bắt đầu toả ánh nắng lên khắp nương chè cũng là lúc bà cháu tôi trở về nhà. Bóng bà như cùng nghiêng nghiêng theo bóng nắng, tôi thấy thương bà quá, bà đã già rồi mà vẫn còn vất vả. Bà mồm mỉm cười: Bà vất vả quen rồi, làm lưng cũng giúp con người ta khoẻ mạnh hơn đấy cháu ạ.

Buổi chiều, khi cái nắng hè đã dịu dịu, tôi ra cổng đứng trên cầu thả hồn theo

dòng nước trong veo, trong đến nỗi tôi có thể nhìn thấy cả sỏi và cát ở dưới đáy. Thỉnh thoảng có đàn cá lửng lơ bơi và chỉ nghe thấy một tiếng động nhỏ là tất cả lại biến mất.

Chỉ sau mấy ngày ở quê nội tôi đã có thêm rất nhiều bạn, những người bạn chân chất thật thà và họ rất quý tôi. Họ thường rủ tôi đi chơi, giới thiệu cho tôi nghe những thú đặc trưng của vùng thôn quê. Và thú nhất là vào buổi trưa, chúng tôi lại leo lên đồi cọ, ở đó cái nắng nóng đâu chẳng thấy mà chỉ thấy gió mát và bóng râm. Chúng tôi ngồi dưới tán cọ, nghe gió thổi xào xạc trên những tàu lá cọ, cả rừng cọ đung đưa theo nhịp gió, nghe như bản nhạc của đồng quê. Giữa không gian thanh bình ấy tôi thấy mình như lạc đến một nơi nào xa lắm.

Quê nội tôi thật đẹp phải không các bạn! Thời gian thấm thoắt trôi đi, đã đến lúc tôi phải rời quê nội trở về thành phố. Ngày chia tay, bà nội nhìn tôi rơm rớm nước mắt, bà chúc tôi học giỏi để sang năm lại về thăm bà. Các bạn trong xóm cũng đến tạm biệt tôi. Bước lên xe, lòng tôi đầy tiếc nuối, quê nội cứ khuất dần ở phía sau, tôi thầm hứa sang năm sẽ học thật giỏi để lại được bố mẹ cho về thăm nội. Trong tôi, quê nội thật gần gũi và thân thương đến lạ thường.

***Đề bài: Hãy kể tóm tắt truyện *Thánh Gióng*.**

***Bài viết**

Truyện kể rằng: vào đời Hùng Vương thứ sáu, ở làng Gióng, có hai vợ chồng ông lão, tuy làm ăn chăm chỉ, lại có tiếng là phúc đức nhưng mãi không có con. Một hôm, bà vợ ra đồng ướm chân vào một vết chân lạ, về nhà bà thụ thai: Mười hai tháng sau bà sinh ra một cậu con trai khôi ngô tuấn tú. Nhưng lạ thay! Tới ba năm sau, cậu bé vẫn chẳng biết nói, biết cười, cứ đặt đâu nằm đấy.

Bấy giờ, giặc Ân tràn vào bờ cõi nước ta. Thế giặc mạnh lắm! Vua Hùng bèn sai người đi khắp nước rao cầu hiền tài giết giặc. Nghe tiếng rao, cậu bé bỗng cất tiếng nói xin được đi đánh giặc. Từ đấy cậu bé lớn nhanh như thổi, cơm ăn mất cũng chẳng no.

Tráng sĩ Gióng mặc áo giáp sắt, cưỡi ngựa sắt rồi cầm roi sắt xông ra diệt giặc. Roi sắt gãy, Gióng bèn nhổ cả những bụi tre bên đường để quét sạch giặc thù.

Giặc tan, Gióng một mình một ngựa lên đỉnh núi Sóc rồi bay thẳng về trời. Ở đó nhân dân lập đền thờ, hàng năm lại mở hội làng để tưởng nhớ. Ngày nay các ao hồ và những bụi tre ngà vàng óng đều là dấu ấn xưa về trận đánh và là nơi ông Gióng đã đi qua.

***Đề bài: Hãy kể tóm tắt truyện *Sọ Dừa*.**

***Bài viết**

Có đôi vợ chồng già, phải đi ở cho nhà phú ông và hiếm muộn con cái.

Một hôm bà vợ vào rừng hái củi, uống nước trong cái sọ dừa, về nhà có mang, ít lâu sau sinh ra một đứa bé kì dị, không chân không tay, tròn như một quả dừa. Thấy đứa bé biết nói, bà giữ lại nuôi và đặt luôn tên là Sọ Dừa.

Thương mẹ vất vả, Sọ Dừa nhận thay mẹ chăn đàn bò nhà phú ông. Cậu chăn bò

rất giỏi, con nào cũng béo khỏe. Ba cô con gái nhà phú ông thay nhau đưa cơm cho Sọ Dừa. Hai cô chị kênh kiệu thường hắt hủi cậu, chỉ có cô út đối đãi với cậu tử tế.

Phát hiện ra vẻ đẹp bên trong cái vẻ kì dị của Sọ Dừa, cô út đem lòng thương yêu. Sọ Dừa nhờ mẹ đến hỏi. Phú ông thách cưới thật to nhưng thấy Sọ Dừa mang đủ đồ thách cưới đến, đành phải gả cô út cho Sọ Dừa. Sọ Dừa hiện nguyên hình làm một chàng trai trẻ đẹp khiến hai cô chị vô cùng ghen tức.

Sọ Dừa thi đỗ trạng nguyên và được nhà vua cử đi sứ nước ngoài. Trước khi đi chàng đưa cho vợ một hòn đá lửa, một con dao và hai quả trứng gà để đề phòng tai họa.

Sọ Dừa đi vắng, hai người chị tìm cách hãm hại cô út, đẩy cô xuống biển hòng cướp chồng em. Nhờ có các đồ vật chồng đưa cho, cô út thoát chết, được chồng cứu trên đường đi sứ về.

Hai vợ chồng đoàn tụ. Hai cô chị xấu hổ, bỏ nhà đi biệt tích.

***Đề bài: Kể tóm tắt câu chuyện Ông lão đánh cá và con cá vàng.**

***Bài viết**

Một ông lão đánh cá nghèo đi ra biển. Lần thứ nhất kéo lưới, ông lão chỉ thấy có bùn. Lần thứ hai kéo lưới, ông lão chỉ thấy mấy cây rong. Lần thứ ba, mắc vào lưới là một con cá vàng. Cá vàng tha thiết kêu van, hứa sẽ trả ơn và ông lão đã thả.

Về nhà, ông lão kể lại chuyện thả cá vàng cho mẹ vợ nghe. Mẹ mắng lão một trận và năm lần bắt ông lão ra biển, đòi cá vàng đáp ứng hết yêu cầu này đến yêu cầu khác ngày càng quá đáng của mẹ:

Lần thứ nhất mẹ đòi cá giúp cho một chiếc máng lợn mới.

Lần thứ hai, mẹ vợ lại "quát to hơn" và bắt ông lão ra biển đòi cá vàng một cái nhà rộng.

Lần thứ ba, mẹ vợ lại "mắng như tát nước vào mặt" ông lão và đòi làm một bà nhất phẩm phu nhân.

Lần thứ tư, mẹ vợ lại "mắng lão một thôi" và đòi cá cho làm nữ hoàng.

Lần thứ năm, mẹ muốn làm Long Vương để bắt cá vàng hầu hạ.

Cá vàng tức giận, lấy lại tất cả những thứ đã cho và ông lão trở về lại thấy túp lều nát ngày xưa. Từ biển trở về, ông lão đánh cá thấy trên bậc cửa, mẹ vợ đang ngồi trước cái máng lợn sứt mẻ.

***Đề bài: Hãy kể lại câu chuyện Thạch Sanh.**

***Bài viết**

Thạch Sanh vốn là thái tử (con Ngọc Hoàng), được phái xuống làm con vợ chồng người nông dân nghèo khổ nhưng tốt bụng. Chàng sớm mồ côi cha mẹ, sống lủi thủi dưới gốc đa, hái củi kiếm sống qua ngày.

Lí Thông - một người hàng rượu thấy Thạch Sanh khỏe mạnh bèn giả vờ kết nghĩa anh em để lợi dụng. Đúng dịp Lí Thông đến lượt phải vào đền cho chẵn tình hung dữ ăn thịt, hắn bèn lừa Thạch Sanh đến nộp mạng thay cho mình. Thạch Sanh

đã giết chết chăn tinh. Lí Thông lại lừa cho Thạch Sanh bỏ trốn rồi đem đầu chăn tinh vào nộp cho vua để lĩnh thưởng, được vua phong làm Quận công.

Nhà vua có công chúa đến tuổi kén chồng. Trong ngày hội lớn, công chúa bị đại bàng khổng lồ quắp đi. Qua gốc đa chỗ Thạch Sanh đang ở, nó bị chàng dùng cung tên bắn bị thương. Thạch Sanh lần theo vết máu, biết được chỗ đại bàng ở. Vua mất công chúa, vô cùng đau khổ, sai Lí Thông đi tìm, hứa gả con và truyền ngôi cho. Lí Thông lại nhờ Thạch Sanh cứu công chúa rồi lừa nhốt chàng dưới hang sâu.

Thạch Sanh giết đại bàng, lại cứu luôn thái tử con vua Thủy Tề bị đại bàng bắt giam trong cũi cuối hang từ lâu. Theo chân thái tử, chàng xuống thăm thủy cung, được vua Thủy Tề khoản đãi rất hậu, tặng nhiều vàng bạc nhưng chàng chỉ xin cây đàn thần rồi lại trở về gốc đa.

Từ khi được cứu về, công chúa không cười không nói. Hồn chăn tinh và đại bàng trả thù, vu vạ cho Thạch Sanh khiến chàng bị nhốt vào ngục. Chàng đánh đàn, công chúa nghe thấy liền khỏi bệnh câm. Thạch Sanh được vua cho gọi lên. Chàng kể lại rõ mọi việc. Vua giao cho chàng xử tội mẹ con Lí Thông. Được chàng tha bổng nhưng hai mẹ con trên đường về đã bị sét đánh chết, hoá kiếp thành bọ hung.

Thạch Sanh được nhà vua gả công chúa cho. Các nước chư hầu tức giận đem quân sang đánh. Thạch Sanh lại lấy đàn ra gảy khiến quân địch quy hàng. Ăn không hết niêu cơm nhỏ của Thạch Sanh, quân sĩ mười tám nước kính phục rồi rút hết về.

Nhà vua nhường ngôi báu cho Thạch Sanh.

***Đề bài: Trong vai người chứng kiến câu chuyện, kể lại truyện *Sọ Dừa*.**

***Bài viết**

– Ồ ó o... o!

Nghe tiếng gà gáy, cô út choàng tỉnh dậy. Phải mất một lúc, cô mới hình dung nổi tình cảnh hiện tại của mình. Cô vừa thoát khỏi bụng con cá mập to tướng, một mình trên hoang đảo, xung quanh chỉ có đôi gà để làm bạn.

Cô bỗng nhớ lại tất cả, bắt đầu từ cái ngày kì lạ ấy. Thấy hai cô chị kiên quyết không ai chịu đem cơm cho Sọ Dừa, cô đành nhận lời đi. "Tuy dung mạo có hơi xấu nhưng dù sao cậu ta cũng biết nói tiếng người, thậm chí còn ăn nói rất dễ thương nữa là đằng khác" - cô nghĩ.

Từ đằng xa cô đã nghe thấy tiếng sáo du dương trầm bổng. Lạ quá! Ai thổi sáo thế nhỉ? Không lẽ lại là Sọ Dừa? Nhưng anh ta làm sao mà thổi sáo được kia chứ. Cô vẫn nhớ cái ngày Sọ Dừa xuất hiện ở nhà cô. Trông anh ta thật buồn cười, cứ lẩn lồng lốc dưới đất như một quả bí, vậy mà ăn nói đến là khéo. Hai cô chị trông thấy Sọ Dừa thì quay mặt đi, riêng cô không thấy sợ mà lại thương con người dung mạo kì dị, nhất là khi thấy anh ta làm việc gì cũng đến nơi đến chốn, chăn cả đàn bò mà con nào con nấy cứ béo tròn nung núc. Cô lên đưa cơm nhưng thực ra cũng muốn đến xem anh chăn bò như thế nào.

Đến gần, cô út lại càng ngạc nhiên. Sao lại có cái vồng mắc ở kia, lại có ai đang nằm trên đó thổi sáo nữa chứ! Hay đó là người anh em của Sọ Dừa mà cô không biết? Thế anh ta đâu rồi?

Mãi suy nghĩ, cô út dẫm phải một cành cây khô làm phát ra tiếng động. Cô cúi xuống nhìn rồi ngẩng lên, sững sờ khi không thấy cả chiếc vồng lẫn chàng thanh

niên đầu cả. Chỉ có anh chàng Sọ Dừa, lúc trước không thấy đâu, giờ đang ở dưới gốc cây mà cười toe toét:

– Chào cô út! Cô mang cơm cho tôi hay là lên thăm tôi đây?

Cô út không trả lời vì còn đang thắc mắc. Cô hỏi anh:

– Cái anh chàng vừa nằm trên võng thối sáo đâu rồi?

Sọ Dừa chối biến:

– Chắc cô trông nhầm đây chứ tôi ở đây suốt, làm gì có anh chàng nào thối sáo đâu!

Cô út không tin là mình nhầm. Cô chợt nghĩ ra một điều khác thường. Phải rồi, Sọ Dừa nếu cứ thế kia thì làm sao có thể chặn được cả đàn bò, lại còn chàng trai trẻ, chiếc võng vừa đây mà đã biến mất... Cô không hỏi thêm gì nữa, đưa cơm cho anh rồi đi về, lòng vui rộn ràng.

Khi phú ông hỏi các cô con gái xem ai đồng ý lấy Sọ Dừa là hỏi lấy lệ để từ chối khéo bà mẹ đó thôi, lão chắc không cô gái nào lại đồng ý lấy một người kì dị, xấu xí như Sọ Dừa. Cô út đã làm cho ông bố một phen chưng hửng:

– Cha đặt đâu, con xin ngồi đấy ạ!

Hai cô chị trề môi chê em gái sao mà ngốc nghếch. Phú ông tức bầm gan tím ruột nhưng đã trót hứa với bà mẹ rồi, đành hẹn ngày dẫn cưới. Lão thách thật nặng nhưng cô út thầm đoán và mong rằng, điều đó không khó gì đối với người chồng tương lai của cô. Quả nhiên, Sọ Dừa không những mang đồ dẫn cưới đến đủ mà còn mang thêm rất nhiều người hầu hạ nữa khiến cho ai nấy cũng phải ngạc nhiên: xưa nay có thấy ai ra vào nhà Sọ Dừa đâu?

Đám cưới đang ăn uống linh đình, cô bèn bế Sọ Dừa vào nhà trong rồi thì thầm:

– Nào người chồng yêu quý của em, chàng xuất hiện đi thôi chứ!

Sọ Dừa mỉm cười, bắt cô quay mặt đi và nhắm mắt lại. Khi chàng bảo cô mở mắt ra thì trước mặt đúng là chàng trai trẻ hôm nào. Hai người sánh vai nhau ra chào quan khách. Mọi người hết sức ngỡ ngàng, hai người phải giải thích mãi, thậm chí Sọ Dừa còn phải hoá phép lại như cũ, mọi người mới tin là thật. Đám cưới đã vui lại càng vui hơn nữa.

Sọ Dừa học giỏi, đỗ trạng nguyên, được vua cử đi sứ nước ngoài, để cô ở lại. Cô có ngờ đâu hai bà chị vốn rất ghen tức khi thấy em lấy được người chồng vừa trẻ đẹp lại có tài, rắp tâm làm hại em để cướp chồng. Hai chị rủ em đi boi thuyền rồi đẩy em xuống biển. Một con cá rất to boi qua, nuốt luôn cô vào bụng. Thật may là Sọ Dừa như đã biết trước mọi chuyện. Chàng dặn cô luôn mang theo bên mình một con dao, quả trứng gà và hòn đá lửa. Có con dao, cô tự rạch bụng cá khiến cá chết, dạt vào bờ. Cô chui ra, lại có thịt cá ăn luôn, có lửa để nướng cá và có con gà để bầu bạn.

Một hôm cô đang loay hoay nướng cá để ăn dần, bỗng con gà trống gáy vang:

– Ồ. ó. o..., phải thuyền quan trạng, rước cô tôi về!

Cô vội bỏ cá đẩy chạy ra. Đúng là chồng cô rồi. Chàng đã đi sứ về, ngang qua nghe tiếng gà gáy, lại thấy có bóng người như vợ mình bèn cho thuyền vào đón. Hai vợ chồng gặp nhau, mừng mừng tủi tủi.

Nghe lời chồng, lúc gần về đến nhà cô nấp vào trong khoang thuyền. Nghe thấy hai bà chị thì nhau kể với Sọ Dừa về cái chết thương tâm của cô, cô bèn bước ra. Hai

cô chị thấy em xuất hiện, ngượng quá, không nói không rằng bỏ đi biệt tích.

Cô cùng người chồng sống bên nhau hạnh phúc đến già.

***Đề bài: Hãy kể lại câu chuyện *Em bé thông minh*.**

***Bài viết**

Có ông vua nọ, vì muốn tìm người hiền tài nên đã cho một viên quan đi dò la khắp cả nước. Viên quan ấy đến đâu cũng ra những câu đố oái oăm, hóc búa để thử tài.

Một hôm đi qua cánh đồng làng kia, viên quan thấy hai bố con đang làm ruộng bèn hỏi một câu rất khó về số đường cây con trâu cày được trong một ngày. Ông bố không trả lời được, cậu con trai nhanh trí hỏi vặn lại khiến viên quan thua cuộc. Biết đã gặp được người tài, viên quan nọ về bẩm báo với vua. Vua tiếp tục thử tài, bắt dân làng đó phải làm sao cho trâu đực đẻ ra trâu con. Bằng cách để cho nhà vua tự nói ra sự vô lí trong yêu cầu của mình, cậu bé đã cứu dân làng thoát tội. Cậu tiếp tục chứng tỏ tài năng bằng cách giải các câu đố tiếp theo và được nhà vua ban thưởng rất hậu.

Vua nước láng giềng muốn kéo quân sang xâm lược nhưng trước hết muốn thử xem nước ta có người tài hay không bèn cho sứ giả mang sang một chiếc vỏ ốc vặn thật dài và đồ xôi sơi chỉ qua. Tất cả triều đình không ai giải được lại tìm đến cậu bé. Với trí thông minh khác người, lại sống gần gũi với thực tế, cậu bé vừa chơi vừa giải đố, kết quả là tránh được cho đất nước một cuộc chiến tranh. Nhà vua thấy thế bèn xây dinh thự ngay cạnh hoàng cung để cậu ở cho tiện việc hỏi han đồng thời phong cho cậu làm trạng nguyên.

***Đề bài: Hãy kể lại câu chuyện *Bánh chưng, bánh giầy* theo trí tưởng tượng của em.**

***Bài viết**

Vua Hùng Vương thứ sáu mở cuộc thi chọn người nối ngôi. Vua ra điều kiện: trong lễ tế Tiên vương, ai làm vua hài lòng, người đó sẽ được truyền ngôi. Các lang (sau gọi là hoàng tử) liền toả đi khắp nơi tìm bạc vàng châu báu, của ngon vật lạ để dâng lên. Thấy thế, Lang Liêu rất bối rối. Hai mẹ con chàng ở ngoài cung đình nên rất nghèo, không thể tìm được những đồ quý hiếm. Chàng băn khoăn, trăn trở suy nghĩ...

- Thế là sắp đến ngày lễ Tiên vương rồi. Ngày kia trong triều sẽ mở đại tiệc. Hẳn các lang anh đã chuẩn bị được nhiều của ngon vật lạ lắm. Nào là nem công chả phượng, nào là yến huyết, vi cá... Vua cha rồi sẽ khen nức nở, chỉ việc chọn món nào ngon nhất mà thôi. Mình không ham gì ngôi cao, chỉ mong ước được sống bình yên như thế này thôi. Nhưng, dẫu sao cũng là tấm lòng, giá như mình có một món gì đó thật ý nghĩa dâng lên Tiên vương và cũng là để thể hiện lòng thành kính đối với vua cha thì vẫn hơn. Ô, sao bỗng dưng mình buồn ngủ thế này nhỉ?"

Lang Liêu ngủ thiếp đi, trong mơ chàng thấy một cụ già râu tóc bạc phơ chống gậy đến, xưng là quan đại thần của Tiên vương trên trời, nói muốn đến giúp chàng.

— Lang Liêu ạ, ta biết con tuy nghèo nhưng rất có hiếu. Con chỉ muốn có một món quà gì đó để dâng lên Tiên vương và cũng để tỏ lòng hiếu thảo đối với vua cha phải không? Vậy ta hỏi con: con làm nghề nông, trên đời cái gì cao nhất?

– Dạ, trời ạ!

– Thế cái gì gần gũi và quý nhất?

– Dạ, đất ạ!

– Vậy con hãy lấy những sản vật do chính tay con trồng cấy và nuôi nấng để làm ra món ăn gì đó vừa tượng hình được cho trời vừa tượng hình cho đất. Đó chính là món quà quý nhất con có thể dâng lên Tiên vương.

Cụ già nói xong liền hoá thành một làn khói mỏng bay đi. Lang Liêu giật mình tỉnh dậy. Nhớ lại giấc mơ vừa qua, chàng vô cùng mừng rỡ.

Sáng hôm sau, Lang Liêu nhờ mẹ lấy cho ít lá vắn dùng làm bánh. Chàng chọn thứ gạo ngon nhất, trắng nhất, mổ một con lợn béo lấy những miếng thịt ngon nhất, béo nhất. Sau đó chàng lấy lá gói hai loại bánh, một loại vuông vức như mặt đất bao la, một loại tròn vành vạnh như bầu trời buổi sớm⁽¹⁾. Xong xuôi chàng cho tất cả vào nồi luộc. Qua mấy canh giờ, mùi bánh chín bốc lên thơm nức cả làng xóm. Ai đi qua cũng ghé vào xem, khen rằng chưa từng có ai gói được thứ bánh thơm như thế.

Sáng hôm sau, mẹ Lang Liêu đội mâm bánh tròn đi trước, Lang Liêu đội mâm bánh vuông theo sau. Hai mẹ con vào đến trong cung thì mọi người đã tề tựu đông đủ. Các lang xưa nay vẫn ngăm khinh Lang Liêu nghèo khó, nay trông thấy mẹ con chàng đội bánh đến thì cười ầm lên. Lang trưởng bảo nhà vua:

– Tâu phụ vương! Người hãy xem Lang Liêu mang cái gì đến kia! Có nên đuổi nó ra ngoài không ạ?

– Ấy chớ - nhà vua vội nói - của ngon không cốt lạ, vật quý không ở cái vỏ bề ngoài. Con chớ nên coi thường sự giản dị, mộc mạc.

Nói rồi nhà vua đích thân xuống bậc thềm đỡ hai mâm bánh của mẹ con Lang Liêu. Người đưa cho quan thị thần, truyền đặt vào chỗ trang trọng để lát nữa cúng Tiên vương. Các lang thấy thế không khỏi ngăm ngăm ghen tức. Có ai trong số họ được nhà vua ưu ái như thế đâu? Một người nhân lúc nhà vua không để ý lén châm chọc:

– Lang Liêu lấy hai thứ bánh ấy ở tầng mây thứ mấy đấy?

Lang Liêu thật thà đáp:

– Đâu có! Toàn những thứ hai bàn tay em làm ra cả mà!

– Sao lại có thể dâng lên Tiên vương những thứ tầm thường như thế? Người có biết rằng để có được những món quý lễ Tiên vương, ta đã phải cử người sang tận Tây Trúc không? Những thứ chân què vớ vẩn của nhà người mà cũng đòi gọi là lễ ư?

Lang Liêu lúc này mới hiểu lòng dạ xấu xa của bọn lang anh. Chàng không đáp, vẫn một mực tin ở lòng thành của mình.

Lễ Tiên vương xong, vua cùng các quan đại thần đi một vòng qua các mâm cỗ nếm thử. Đến mâm nào Người cũng chỉ nếm qua một miếng lấy lệ, tỏ vẻ không vui. Những gan hùm, tay gấu, tim voi, đến cả vi cá mập,... Người cũng vẫn thường ăn hàng ngày, có gì lạ đâu? Người buồn vì thấy trước một thử thách như thế, các lang không nghĩ được cái gì có ý nghĩa, chỉ biết có mỗi cách là đi các nơi tìm của ngon vật lạ.

Đến hai mâm bánh của Lang Liêu, Người bỗng dừng lại, ngẫm nghĩ. Từ hai mâm

(¹) Người xưa quan niệm mặt đất hình vuông, bầu trời hình tròn.

bánh bình dị toát lên một thứ mùi vị thật nồng nàn, thân thuộc. Mùi của nếp mới quện trong sương sớm, của rơm tươi vừa gặt toả ra ngan ngát. Trong làn hương thoang thoảng, thấp thoáng bóng những người nông dân cặm cui trên đồng, bên những cánh cò mái miết, phảng phất phía xa những làn khói lam chiều...

Người sai lấy dao cắt bánh rồi chia cho mỗi người một miếng. Ai ăn cũng tấm tắc khen ngon. Nhà vua hỏi Lang Liêu:

– Ai bày cho con làm hai thứ bánh này? Chúng có ý nghĩa như thế nào?

Lang Liêu vội quỳ xuống thưa:

– Muôn tâu vua cha. Thứ bánh hình tròn này chính là tượng cho bầu trời cao xa, nơi có đức Ngọc Hoàng cùng Tiên vương ngự trị, còn thứ bánh hình vuông này là tượng cho mặt đất rộng lớn, nơi có vua cha đang cai quản muôn dân, gìn giữ nền thái bình muôn thuở. Bánh được làm từ gạo nếp, đỗ xanh, thịt ngon do chính bàn tay con làm ra. Chính tấm lòng kính yêu của con đối với vua cha đã mách bảo cho con đây ạ!

Vua đỡ Lang Liêu đứng dậy. Nhìn thẳng vào mắt chàng, Người nói:

– Con không những là một đứa con có hiếu mà còn là một người rất yêu lao động, biết quý trọng những gì do bàn tay lao động làm ra.

Rồi trước mặt đông đủ văn võ bá quan, Người tuyên bố:

– Như ta đã nói từ trước, người nối ngôi ta phải nối được chí ta. Chí ta là muốn lo cho muôn dân được hưởng thái bình muôn thuở, ngày càng no đủ, sung túc. Muốn làm được điều đó, người đứng đầu thiên hạ phải hiểu được nghĩa lí của trời đất, phải biết yêu lao động, trân trọng từng hạt gạo do người nông dân đã phải một nắng hai sương, lam lũ vất vả làm ra. Lang Liêu tuy không phải là con trưởng, xưa nay cũng không mấy khi được ta quan tâm săn sóc nhưng nó lại là người gần ta và hiểu được ta hơn ai hết. Từ hôm nay, ta tuyên bố, Lang Liêu chính là người sẽ thay ta trị vì thiên hạ.

Mọi người nhất loạt quỳ xuống, hô vang:

– Đức vua vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Nhà vua nói tiếp:

– Ta cũng tuyên bố, từ nay trở đi sẽ lấy hai thứ bánh này để cúng tổ tiên. Thứ bánh vuông này gọi là bánh chưng, bánh tròn gọi là bánh giầy...

Triều vua Hùng Vương thứ bảy đã được lập ra như thế đó. Và hai thứ bánh chưng, bánh giầy ngày ấy cùng với phong tục cúng lễ tổ tiên này tết, vẫn còn được lưu truyền cho mãi đến bây giờ.

***Đề bài: Tưởng tượng và kể lại cuộc gặp gỡ với một nhân vật trong truyện cổ tích.**

***Bài viết**

Hè vừa rồi, Nô-bi-ta và Đô-rê-mon (hai nhân vật trong truyện tranh *Đô-rê-mon* chúng em vẫn đọc) sang Việt Nam du lịch. May mắn thế nào, hai cậu lại ghé qua nhà em xin ngủ nhờ. Thật là một ngày vui đặc biệt.

Ăn xong, bố mẹ cho ba đứa lên phòng em chơi. Sau khi đã xem xét căn phòng nhỏ của em, Nô-bi-ta tỏ ý rất thích, chỉ tiếc rằng trông nó hơi bị... luộm thuộm một tí (?!). Sau đó cậu ta khoe:

– Đô-rê-mon tài như thế nào cậu biết rồi đây. Giờ cậu ước điều gì, cậu ấy sẽ thực hiện ngay lập tức.

Đô-rê-mon lườm Nô-bi-ta một cái, nhưng rồi cậu ta cũng nói:

– Tớ không làm được tất cả mọi thứ đâu. Nhưng bây giờ cậu muốn đi đâu chơi thật xa, chúng ta sẽ đi. Tớ có mang theo cánh cửa thần kì đây.

Thật đúng dịp. Chả là sáng nay chúng tôi tranh luận với nhau: cô Tấm là người thế nào? Tại sao một người hiền lành, tốt bụng, hiếu thảo như cô Tấm lại có thể hại cô em một cách vô cùng khốc liệt như vậy? Cãi nhau chán không ăn thua, chúng tôi định bụng hỏi cô giáo nhưng cô lại đi họp vắng. Tại sao không tranh thủ lúc này đến hỏi thẳng cô Tấm nhỉ?

Nghe tôi đề đạt yêu cầu, Đô-rê-mon bảo:

– Hay đây! Tớ cũng muốn đến thăm thế giới cổ tích của các bạn. Tuy nhiên, chúng ta sẽ không đi bằng cánh cửa thần kì mà sẽ sử dụng cỗ xe thời gian này.

Nói rồi cậu ta rút ngay cỗ xe từ trong chiếc túi thần kì ra. Theo lời Đô-rê-mon, tôi vừa nhắm mắt lại, mở mắt ra đã thấy mình đang ở trong một thế giới vô cùng xa lạ. Một cung điện huy hoàng, tráng lệ ở ngay trước mắt. Người hầu kẻ hạ đi lại tấp nập. Thấy một cô gái đang ngồi trên chiếc võng trong vườn, chúng tôi đến hỏi thăm. Không ngờ người đó lại chính là cô Tấm (Nô-bi-ta và tôi, mỗi đứa mất một chiếc bánh rán với Đô-rê-mon về chuyện này). Chúng tôi tranh thủ làm một cuộc phỏng vấn ngắn gọn:

– Chào chị Tấm! Chúng em từ thế kỉ XXI về thăm chị đây.

– Chào các em! Các em về thăm chị hay còn muốn hỏi chị gì nữa?

Ba chúng tôi nhìn nhau. Không ngờ chị Tấm lại biết trước việc chúng tôi định làm. Nô-bi-ta nhanh nhẩu:

– Dạ thưa chị, chúng em vẫn nói với nhau là: "Hiền như cô Tấm". Chị đã từng phải mò cua, bắt ốc, làm lụng vất vả mà vẫn bị mẹ dì ghẻ chửi mắng, bị cô em bắt nạt. Bắt được con cá bống chị cũng không ăn mà lại thả vào chum để nuôi, khi không thể nhặt được số thóc lẫn mà mẹ dì ghẻ giao cho, chị chỉ biết khóc... thì đúng là chị hiền thật. Vậy tại sao chị có thể làm được cái việc mà không mấy người dám làm, đó là xui cô Cám dội nước sôi vào người, sau lại đem xác cô Cám làm mắm để gửi về cho mẹ dì ghẻ?

– Có chuyện như vậy thật ư? Cô Tấm sững sốt.

Tôi vội đỡ lời:

– Đúng thế đấy chị ạ. Em còn mang cả sách theo đây này.

Tôi lấy cuốn sách ra, đọc rành rọt phần kết thúc cho cô Tấm nghe. Nghe xong, cô Tấm ngẩn người ra một lúc. Rồi cô bảo chúng tôi:

– Không phải thế đâu các em ạ. Dù ghét, thậm chí căm thù mẹ con Cám đến đâu chẳng nữa, sao chị có thể làm nổi một việc kinh khủng như vậy. Chắc là có chuyện nhầm lẫn chi đây. Thật là đáng sợ.

Chúng tôi không biết nói sao, sau khi theo chị đi thăm cung điện, chúng tôi chào chị ra về, lòng không khỏi băn khoăn.

Trong bữa cơm chiều, chúng tôi đem câu chuyện kể lại cho mẹ nghe. Mẹ tôi bảo:

– Cô Tấm nói đúng đấy các con ạ. Một người bình thường cũng khó làm nổi việc

ấy chứ đừng nói là cô Tấm.

Tôi thắc mắc:

– Vậy tại sao trong sách lại có đoạn ấy hả mẹ?

– Con phải nhớ rằng, *Tấm Cám* là một câu chuyện cổ tích. Trước khi được in thành sách cho các con học như bây giờ, nó được lưu truyền qua lời kể của nhân dân. Bởi vậy, nó thể hiện cách nhìn, cách nghĩ và cả quan niệm của nhân dân về đời sống cũng như niềm mơ ước về một xã hội công bằng, trong đó những con người nghèo khổ, chịu nhiều thiệt thòi như cô Tấm phải được sống hạnh phúc, còn những kẻ độc ác như mẹ con Cám phải bị trừng trị đích đáng. Thạch Sanh tha tội chết cho Lí Thông nhưng tội của Lí Thông quá lớn, trời đất làm sao dung tha được. Giả sử cô Tấm có tha tội chết cho Cám thì cô ta cũng sẽ phải chịu cái kết cục như Lí Thông thôi. Nhưng mẹ con Cám còn tàn ác hơn Lí Thông nhiều lần. Lí Thông chỉ đẩy Thạch Sanh đi chết thay mình, hay cùng lắm thì lấy đất lấp cửa hang để Thạch Sanh không lên được, mẹ con Cám thì không chỉ giết chết Tấm một lần. Tấm chết hoá thành chim vàng anh, Cám đập chết vàng anh. Tấm hoá thành cây xoan đào, Cám chặt cây xoan đào. Thậm chí khi Tấm hoá thân vào khung cửi, Cám cũng không ngần ngại đốt bỏ cả khung cửi. Cám quyết giết Tấm đến cùng. Với tội ác như vậy, nhân dân ta cho rằng, phải để chính tay Tấm trừng trị Cám thì mới thoả. Hành động của Tấm, cái chết thảm khốc của mẹ con Cám chính là chiến thắng của cái Thiện đối với cái ác sau khi cái Thiện đã phải đấu tranh quyết liệt bằng máu và nước mắt. Trong thực tế, cô Tấm không thể làm được việc đó nhưng nhân dân ta đã trả thù thay cho Tấm, đã dùng trí tưởng tượng để thực thi lẽ công bằng.

À ra thế! Chúng tôi không ngờ chỉ trong thời gian ngắn đã được một bài học thật bổ ích. Đô-rê-mon bảo:

– Mình không ngờ, thế giới của các bạn phức tạp thật, nhưng cũng thật lí thú.

Đã đến giờ Đô-rê-mon và Nô-bi-ta phải ra về. Hai cậu hẹn tôi đến mùa hè sang năm sẽ trở lại để cùng nhau khám phá thế giới cổ tích li kì và bí ẩn.

***Đề bài: Hãy kể tóm tắt câu chuyện *Cây bút thần*.**

***Bài viết**

Mã Lương là cậu bé mồ côi thông minh và say mê học vẽ từ nhỏ. Em vẽ khắp nơi trên núi, ven sông, dưới nước, trên tường... nhưng vì nghèo, dầu ước ao em vẫn không mua được bút vẽ.

Một hôm nằm mơ em được cụ già râu tóc bạc phơ cho chiếc bút thần bằng vàng. Mã Lương cảm ơn và vô cùng vui sướng.

Mã Lương vẽ chim, chim bay lên trời, vẽ cá, cá trườn xuống sông. Em vẽ cuốc, vẽ cày, vẽ đèn, vẽ thùng múc nước cho người nghèo.

Tên địa chủ biết chuyện bèn sai đầy tớ bắt Mã Lương về vẽ cho hắn. Bị từ chối, hắn tức giận, đem giam Mã Lương vào chuồng ngựa và bỏ đói.

Mã Lương vẽ bánh để ăn, vẽ lò để sưởi. Địa chủ tức giận sai đầy tớ giết Mã Lương để cướp bút thần. Mã Lương vẽ thang để trèo ra ngoài, vẽ ngựa để chạy trốn, vẽ cung tên bắn chết tên địa chủ cầm dao đuổi theo.

Dùng chân ở một thị trấn, Mã Lương vẽ tranh bán để kiếm sống. Vì sợ ý em để lộ cây bút thần. Tên vua tham lam, tàn ác bắt Mã Lương vẽ theo ý hắn. Mã Lương cũng không chịu, em thậm chí còn chơi khăm nhà vua. Thay vì vẽ rồng, vẽ phượng, Mã Lương vẽ con cóc ghê, con gà trụi lông. Vua tức giận cướp lấy cây bút thần nhưng hắn vẽ núi vàng thì thành ra núi đá, vẽ cả thoi vàng thì thành ra con măng xà toan nuốt chửng cả vua.

Thấy không ăn thua, vua bèn xuống nước dỗ dành và hứa gả công chúa cho Mã Lương. Mã Lương vờ đồng ý rồi vẽ biển xanh, vẽ thuyền rồng cho vua cùng cả triều thần đi chơi ngắm cá. Cuối cùng, Mã Lương vẽ cuồng phong dữ dội nhấn chìm thuyền rồng, chôn vùi tên vua tham lam, độc ác.

Sau đó không ai biết Mã Lương đi đâu. Có người nói em đã trở về quê cũ nhưng cũng có người nói em đi khắp nơi, dùng cây bút thần để giúp đỡ những người nghèo.

***Đề bài: Trong vai Lạc Long Quân, hãy kể lại câu chuyện *Con Rồng cháu Tiên*.**

***Bài viết**

Ngày ấy, đất nước ta còn hoang sơ lắm. Chưa có con người đông đúc như bây giờ, chỉ có các vị thần tiên cai quản đất đai, trông coi mọi việc. Bà Nữ Oa lo việc chống trời, Thần Nông trông lúa, Thần Núi vun đất thành núi đồi, thần Sông lo việc tưới tiêu... Bởi thế nên dân gian mới có câu hát:

Ông tát bể

Ông kể sao

Ông đào sông

Ông xây rú (núi)...

Các vị thần trên trời và các vị thần dưới nước cũng không xa cách như bây giờ mà thường xuyên qua lại, thăm hỏi lẫn nhau.

Lúc bấy giờ ta cũng còn rất trẻ, chỉ vừa mười tám đôi mươi. Lòng khao khát khám phá thế giới, ta thường xin phép Đức Long Vương (cha ta) lên trần gian ngao du sơn thủy. Cảnh đẹp cùng bao hoa thơm trái ngọt chốn trần gian làm ta say mê, nhiều khi quên cả đường về. Cha ta nhiều lần phải cho người lên tìm. Không ít lần Người đã trách mắng nhưng ta khó lòng xa cách hẳn được chốn trần gian đẹp như vậy.

Một lần ta vui chân đi quá lên thượng nguồn, bỗng bắt gặp một người con gái đẹp tuyệt trần đang đi dạo giữa bầy tiên nữ. Hỏi ra mới biết nàng tên là Âu Cơ, con gái út của vị Thần Nông trên trời chuyên lo việc trông cây. Nàng cũng như ta, vô cùng thích thú trước cảnh đẹp chốn trần gian. Mến cảnh mến người, ta và nàng cùng nhau thề nguyện chung thủy, lấy sợi chỉ đỏ buộc hai cổ tay để làm lễ xe tơ kết tóc.

Chẳng bao lâu sau, Âu Cơ có mang. Đủ ngày đủ tháng nàng sinh ra một cái bọc, trong có một trăm trứng, sau đó một trăm trứng lại nở ra một trăm người con dung mạo đẹp đẽ, tính nết vừa mạnh mẽ vừa hiền hoà. Chúng ta vô cùng mừng rỡ.

Mãi vui hạnh phúc, ta quên mất mình còn một vương quốc dưới thủy cung. Đã lâu ta không về dưới ấy, chắc cha ta mong ta lắm. Ta đang định về ít ngày rồi quay lên thì có sứ giả lên báo gấp: cha ta đang ốm nặng, có lẽ không qua khỏi, ta phải về ngay để gánh lấy trọng trách lớn lao.

Biết giờ phút chia tay đã điểm, ta bèn gọi các con lại, sau đó nói với Âu Cơ rằng:

– Âu Cơ nàng hỡi! Ta và nàng gắn bó bấy nay, thời gian tuy chưa nhiều nhưng nghĩa tình thì nước ở dòng sông này dẫu có chảy đến một nghìn năm cũng không sánh nổi. Nay ta vì đại sự mà phải trở về. Hơn nữa, ta là giống Rồng, nàng là giống Tiên, sống với nhau suốt đời kẻ cũng không thể được. Vậy ta sẽ đem năm mươi con xuống miền biển xa, để lại cho nàng năm mươi đứa. Nàng hãy cùng các con cai quản rừng núi. Nếu có chuyện gì thì báo cho nhau biết, anh em trong nhà phải hỗ trợ nhau.

Nói rồi ta đem năm mươi người con xuống vùng đồng bằng ven biển. Sau khi dạy các con cách đắp đê ngăn mặn, trồng cây, đánh cá..., ta về cai quản thế giới dưới Long cung.

Dù xa cách nhưng ta vẫn biết, sau khi ta ra đi, Âu Cơ đã cử con trưởng lên làm vua, hiệu là Hùng Vương, đóng đô ở đất Phong Châu, lại đặt tên nước là Văn Lang. Nàng chia những người con còn lại đi trấn giữ các nơi, lập thành các tộc người như Tày, Nùng, Thái, Mèo, Lô Lô...

Thế đấy các cháu ạ. Dòng dõi người Việt là dòng dõi Rồng Tiên, các cháu đừng bao giờ quên nguồn gốc tổ tiên cao quý của mình.

Kể về một kỉ niệm sâu sắc (Ngày khai trường).

Hôm nay là ngày khai trường. Mấy tháng nghỉ hè của chúng tôi đã đi qua như một giấc mộng. Sáng nay, mẹ tôi dắt tôi đến phân hiệu Ba-ret-ti để ghi tên tôi vào lớp ba. Còn tôi thì mãi nhớ thôn quê, tôi đến trường chỉ là miễn cưỡng. Tất cả các đường phố đều tấp nập học sinh, đông như kiến. Hai cửa hiệu bán sách chật những bố mẹ học sinh vào mua nào vở, nào giấy thấm, nào cặp sách bằng da... Trước trường, người đông đến nỗi ông gác cổng và người cảnh binh đều phải chặt vật lăm mới giữ được thông lối ra. Chúng tôi sắp bước qua cổng thì thấy có người đặt tay lên vai mình: đó là thầy giáo lớp hai của tôi, có mái tóc hung, bù xù và tính vui vẻ không bao giờ cạn. Thầy bảo tôi: "Chúng ta thế là xa nhau mãi rồi, phải không En-ri-cô?".

Tôi cũng biết như vậy, thế mà lời nói của thầy vẫn làm cho lòng tôi nặng trĩu. Chúng tôi phải chặt vật lăm mới vào được trường. Những ông, những bà, những phụ nữ thường dân, những công nhân, những sĩ quan, những bà cụ và những người giúp việc, ai cũng tay dắt một đứa trẻ, tay mang những cái gói, làm huyên náo cả một phòng đợi và các thang gác.

Tôi vui thích thấy lại căn phòng rộng ở tầng dưới thông với bảy lớp học, mà suốt ba năm gần như ngày nào tôi cũng đi qua. Người đông nghịt. Các cô giáo đi đi, lại lại. Một cô giáo lớp một đứng trên ngưỡng cửa của lớp cô, chào tôi và nói:

- En-ri-cô, năm nay con học trên gác, và cô sẽ không còn thấy con đi qua đây nữa!

Rồi cô nhìn tôi có vẻ buồn. Tôi trông thấy thầy hiệu trưởng, mà bộ râu hình như có bạc hơn năm ngoái một ít, đang bị vây giữa những bà mẹ khá phật ý vì không còn chỗ để cho con họ vào học nữa. Tôi thấy nhiều bạn tôi lớn lên nhiều. ở tầng dưới, học sinh chia xong vào các lớp, người ta thấy các em học những lớp vỡ lòng không chịu vào lớp, cứ đẩy nhau như những con lừa con; người ta phải lôi chúng vào; vài em bỏ chạy không chịu ngồi ghế, nhiều em khác òa lên khóc khi thấy bố mẹ ra về. Những ông bố, bà mẹ ấy phải quay lại để khuyên khích hoặc dỗ dành con; còn các cô giáo trông thấy vậy cũng có nhiều thất vọng.

Em trai tôi được vào học lớp của cô giáo Đen-ca-ti, tôi học lớp thầy giáo Pec-nô-bii ở góc hai. Đến mười giờ thì tất cả chúng tôi đều đã vào lớp hết; năm mươi bốn học sinh tất cả. Trong đám ấy tôi chỉ gặp lại chưa đến mười lăm, mười sáu bạn cũ ở lớp hai; trong đó có Ê-rôt-xi, cái cậu bao giờ cũng được giải nhất. Trường học đối với tôi có vẻ nhỏ hẹp và buồn tẻ làm sao so với rừng núi mà tôi đã đến ở chơi mấy tuần qua. Tôi lại còn nhớ tiếc thầy giáo lớp hai của tôi, thầy tốt làm sao, và lúc nào cũng cười với tôi. Người thầy nhỏ nhắn đến nỗi làm cho chúng tôi cứ tưởng là một người bạn. Tôi tiếc không được thấy thầy ở đây, với mái tóc hung bù xù của thầy nữa.

Thầy giáo năm nay của chúng tôi người cao lớn, không có râu, tóc dài đã hoa râm hết, có một nếp nhăn trên trán, tiếng nói rất to; thầy nhìn chúng tôi chăm chăm hết đĩa này đến đĩa khác, như muốn đọc rõ tận trong lòng chúng tôi. Thầy không bao giờ cười.

Tôi thầm nghĩ: "Hôm nay là ngày đầu tiên đây. Hãy còn những mười tháng nữa mới lại nghỉ hè. Trước mắt biết bao là công việc, là bài thi, là khó nhọc! Tan học, tôi cần phải gặp mẹ tôi, và tôi chạy ra ôm lấy mẹ. Mẹ bảo: "Gắt lên, En-ri-cô của mẹ. Mẹ con chúng ta cùng học với nhau!". Thế là tôi vui vẻ về nhà. Thôi cũng được! Tôi không còn học với thầy giáo cũ tươi cười thế, vui tính thế và tốt bụng thế; nhà trường đối với tôi hình như cũng chẳng thích thú bằng năm ngoái... Nhưng thôi cũng được.

Ét-môn-đơ đơ A-mi-xi

Kể về một kỉ niệm sâu sắc (Trường học).

Đúng thế, En-ri-cô yêu dấu của bố, việc học quả là khó nhọc đối với con, như mẹ đã nói với con, con vẫn chưa đến trường và thái độ hăm hở và vẻ mặt tươi cười như bố thừa ấy. Nhưng con hãy nghĩ một tý xem một ngày của con sẽ trống trải biết bao nếu con không đến trường học; và chắc chắn là một tuần lễ tthôi, thế nào con cũng xin ở lại trường. Hiện nay, tất cả thiếu niên đều đi học, En-ri-cô yêu dấu ạ. Con hãy nghĩ đến những người thợ tôi tới đến trường học sau khi đã lao động suốt cả ngày, hãy nghĩ đến những cô gái đã đi học ngày chủ nhật sau cả tuần lễ bận rộn trong các xưởng thợ, đến những người lính ở thao trường trở về là viết viết, đọc đọc. Hãy nghĩ đến những cậu bé cầm và mù mà cũng vẫn học. Con hãy nghĩ rằng mỗi buổi sáng khi con bước ra đường thì cũng vào giờ ấy, trong thành phố ta ba vạn trẻ em cũng như con, đến khép mình ba giờ liền trong một lớp để học tập. Con lại hãy nghĩ đến tất cả trẻ em gần như cùng một lúc, ở tất cả các nước trên thế giới, cũng đang đi học. Con hãy hình dung trong trí tưởng tượng những học sinh ấy đang đi trên những con đường ở nông thôn, trên những đường phố của các thành thị nhộn nhịp, dưới trời nắng gắt hay dưới tuyết rơi, đi thuyền ở những xứ dọc ngang kinh rạch, đi ngựa qua những cánh đồng rộng lớn, đi xe trượt trên mặt băng, qua các thung lũng và các đồi gió, qua rừng, qua suối, trên những đường mòn hẻo lánh băng qua núi, đi một mình, đi từng đôi hay từng tốp, thành hàng dài, tất cả đều cấp sách vở, mặc quần áo hàng nghìn kiểu, nói nhiều thứ tiếng khác nhau, từ ngôi trường xa xôi nhất khuất nẻo trong tuyết của nước Nga cho đến ngôi trường hẻo lánh nhất của đất A-ra-bi-a núp dưới bóng cây cọ. Hàng triệu, hàng triệu trẻ em tất cả cùng học những điều như nhau dưới những hình thức khác nhau.

Con hãy tưởng tượng số học sinh đông như kiến của hàng trăm dân tộc khác nhau ấy, hãy tưởng tượng cái phong trào cực kỳ rộng lớn mà họ tham gia, và con hãy tự

nhủ rằng: "Nếu phong trào ấy mà ngừng, thì nhân loại sẽ chìm đắm trở lại trong cảnh dã man; phong trào ấy là sự tiến bộ, là niềm hy vọng, là vinh quang của thế giới!". Con can đảm lên, người lính nhỏ của đạo quân mệnh mệnh ấy! Sách vở là vũ khí của con, lớp học là đơn vị của con, trận địa là cả hoàn cầu, và chiến thắng là nền văn minh của nhân loại! Ôi, không bao giờ con là một người lính nhát gan, En-ri-cô của bố ạ.

Bố của con".

Ét-môn-đô đơ A-mi-xi

Kể về một người bạn (Nghị luận).

Tôi tin chắc rằng bạn cùng lớp với tôi là Xtac-đi có đủ can đảm để làm như cậu bé thành Phi-ren-zê.

Sáng nay ở trường có 2 người sung sướng: Ga-rôp-phi sướng điên lên vì được trả lại cuốn an-bom, trong đó người ta còn cho thêm ba chiếc tem nước Cộng hoà Goa-tê-ma-la nữa (cậu ao ước được thứ tem này đã ba tháng rồi), và cậu Xtac-đi đứng đầu lớp sau Đề-rôt-xi thôi! Mọi người đều ngạc nhiên và hân hoan. Nào ai có thể ngờ được? Đạo tháng mười, cậu được bố đưa đến trường, mình mặc chiếc va-rơ màu lục, chạt bó; bố cậu nói với thầy giáo: "Xin thầy kiên nhẫn, thật kiên nhẫn vì con tôi nó tôi dạ lắm".

Từ đó, tất cả học trò đều gọi cậu là thằng "đầu gỗ". Nhưng về phần mình thì Xtac-đi tự nhủ: "hoặc là mình chết, hoặc là mình thành công". Và cậu bắt đầu học: Học đêm, học ngày, học ở nhà, học trong lớp, học khi đi dạo, cần cù chịu khó như một con bò, gan lì như một con la. Và thế là, vì hết lòng siêng năng, trả đũa lại những kẻ chế giễu, đá những kẻ quấy rầy đi, cậu ta vượt lên tất cả mọi người, cái cậu rắn đầu ấy!

Trước đây, cậu ta không biết một tí gì về phép tính; bài văn thì rất những điều nhảm nhí, không thể nhớ nổi một ngày tháng nào, thế mà bây giờ cậu giải được các bài học không chút lầm lẫn. Chỉ nhìn cái dáng thô lùn của cậu ta, cái đầu bè bè rụt vào giữa đôi vai, hai bàn tay ngắn ngủn, to tướng, chỉ nghe tiếng nói ồm ồm của cậu, là người ta đoán ngay ra cậu có một nghị lực sắt thép. Mỗi khi nhận được mười xu là cậu mua ngay một quyển sách: cậu đã lập được một tủ sách nhỏ rồi, và trong một phần chẵn, cậu đã buột mồm hứa sẽ cho tôi xem khi nào tôi đến chơi nhà cậu. Xtac-đi không hề nói năng gì với ai, không hề chơi bời với ai, lúc nào cũng ngồi ghé một mình, cắm tựa vào hai bàn tay nắm chặt nghe thầy giảng bài.

Chắc cậu đã phải làm việc nhiều lắm, cậu Xtac-đi tội nghiệp này. Sáng hôm nay, khi trao huy chương cho cậu, thầy giáo dù đang sốt ruột cũng phải thốt lên: "Hoan hô Xtac-đi! Có chí thì nên". Xtac-đi thì dường như chẳng chút nào tự hào vì thành công của mình; cậu cũng chẳng hề mỉm cười nữa, và trở về chỗ ngồi, lại tựa cằm vào hai nắm tay và càng chú ý hơn bao giờ hết.

Nhưng cái cảnh đẹp nhất là lúc tan học bố cậu đến đón cậu. Ông cũng to, lùn như cậu, khuôn mặt bành bạnh, tiếng nói oang oang. Vì ông không hề ngờ rằng con mình lại được huy chương, nên nghe chuyện, ông ta vẫn không tin. Phải có thầy giáo đến xác nhận, và thế là ông ta phá lên cười khanh khách, vỗ đánh bốp một cái vào gáy con và nói rất to: "Giỏi lắm, giỏi hết sức! Cái đầu to thân yếu này!". Ông ta lại nhìn con, rất đổi ngạc nhiên. Những người có mặt chung quanh đều mỉm cười vui vẻ. Chỉ

mình Xtac-đi thì vẫn yên lặng, và đã lầm nhảm bài học ngày hôm sau.

Ét-môn-đơ đơ A-mi-xi

Suy nghĩ về tình yêu đất nước (Tình yêu nước).

Truyện *Cậu bé đánh trống người Xac-đê-nha* đã làm cho con cảm động sâu sắc, thế thì sáng hôm nay chắc là con phải làm dễ dàng bài văn đầu đề: Tại sao cậu yêu đất nước của cậu?

"Tại sao tôi yêu đất nước của tôi?". Câu hỏi ấy chẳng đã gọi lên ngay trong ý nghĩ của con vô số câu trả lời hay sao? Tôi yêu đất nước của tôi là vì mẹ tôi sinh ra ở đó; vì dòng máu chảy trong huyết quản của tôi là hoàn toàn thuộc về đất nước tôi, vì dưới mảnh đất thiêng liêng ấy đã chôn những người mà mẹ tôi thương xót và cha tôi tôn kính; vì thành phố mà tôi đã sinh ra, cái tiếng mà tôi nói, những quyển sách dạy tôi học, vì em trai tôi, em gái tôi, bạn bè tôi và cả dân tộc vĩ đại mà tôi đang sống trong đó, thiên nhiên tươi đẹp bao quanh tôi; tóm lại, tất cả những gì tôi thấy, tất cả những gì tôi yêu mến, tôi kính phục, tất cả đều là những bộ phận hợp thành đất nước tôi. Ôi! Giờ thì con chưa thể hiểu hết tình yêu nước ấy được. Sau này, khi khôn lớn, con sẽ cảm thấy rõ hơn; sau một cuộc đi xa trở về, một buổi sáng nọ, tựa vào bao lon của con tàu, con trông thấy ở chân trời những dãy núi xanh biếc của đất nước con; bấy giờ con sẽ không tài nào cầm nổi những giọt lệ cảm kích và một tiếng kêu vui mừng.

Con sẽ cảm thấy tình yêu nước, khi ở nơi xa lạ, giữa đám đông người dừng đứng với con, con chợt nghe tâm hồn con đẩy con lại phía một người công nhân không quen biết, khi đi qua đã nói một vài tiếng bằng ngôn ngữ của con. Con sẽ cảm thấy qua cơn phần nộ đau đớn làm con đỏ mặt tía tai, khi con nghe một người nước ngoài thoá mạ đất nước của con. Con sẽ cảm thấy lòng yêu nước mãnh liệt hơn, và tự hào hơn, khi sự đe dọa của một nước thù địch làm nổi lên một cơn bão lửa trên tổ quốc, và con thấy khắp nơi những thanh niên giương cao vũ khí, những người cha ôm hôn con và nói: Dừng cảm lên", và những bà mẹ vui vẻ tiễn đưa quân đội lên đường với lời chúc: "hãy chiến thắng!". Con sẽ cảm thấy lòng yêu nước như một niềm vui thiêng liêng nếu con được hạnh phúc trông thấy những trung đoàn trở về thành phố, quân số tiêu hao, quân sĩ kiệt lực, nhưng khoé mắt chói lợi vẻ rực rỡ của chiến thắng, con sẽ cảm thấy lòng yêu nước khi trông thấy lá cờ ba màu lỗ chỗ vết đạn; theo sau là một đoàn dài những chiến sĩ ngẩng cao đầu quần băng cánh tay buộc chéo vì thương tật; họ đi giữa một rừng người nhiệt liệt tung hoa như mưa vào họ, gửi đến họ nào lời cầu chúc, nào những cái hôn. En-ri-cô ạ, lúc đó con sẽ hiểu thế nào là tình yêu đất nước. Đó là một tình cảm vĩ đại và thiêng liêng đến mức như thế này, con ạ. Giá một ngày nào đó bố thấy con từ một trận chiến đấu vì Tổ quốc mà trở về, bình yên vô sự, nhưng lại biết rằng con, dòng máu và là đứa con thân yêu của bố, để bảo toàn tính mạng đã trốn tránh nguy hiểm... thì bố của con ngày nay mỗi lần con đi học về bố đón con với một tiếng reo vui, lúc ấy bố sẽ đón con với một tiếng nấc đau đớn; bố sẽ không còn có thể yêu con được nữa, và bố sẽ chết với nhát dao găm ấy đâm vào tim.

Bố của con ".

Ét-môn-đơ đơ A-mi-xi

***Đề bài: Hãy kể lại một kỉ niệm sâu sắc khi bước vào năm học mới.**

***Bài viết**

Năm học mới bắt đầu, tôi đã trở thành cô bé học sinh trung học cơ sở. Nhớ hôm mới vào trường, tôi vô cùng ngỡ ngàng xen lẫn lo âu: trường mới, bạn bè thầy cô giáo, tất cả đều mới mẻ so với ngày học ở trường tiểu học.

Tôi nhớ hôm khai giảng năm học mới, mẹ đưa tôi đến cổng trường, sau đó vội vã đi làm vì hôm ấy công ty mẹ có việc đột xuất. Mẹ đi rồi tôi ngơ ngác nhìn quanh, tôi thấy có rất nhiều học sinh đi lại tung tăng, tôi đoán họ là những anh chị học lớp trên. Bên cạnh đó còn có các bạn khác rụt rè và thường níu lấy tay mẹ, chắc họ cũng như tôi, năm nay mới lên lớp 6.

Còn mười lăm phút nữa mới đến giờ tập trung, tôi nhìn các bạn, tự hỏi: trong số kia không biết ai sẽ là bạn học cùng lớp với tôi? Nhìn mấy dãy nhà cao tầng tôi cũng tự hỏi: không biết tôi sẽ học ở lớp nào? Thấy các cô giáo thuột tha trong bộ áo dài tôi cũng tự hỏi: không biết trong các thầy cô kia ai sẽ là cô giáo chủ nhiệm của mình? Mải suy nghĩ tôi bỗng giật mình vì một hồi trống đã vang lên. Trong lúc tôi đang ngơ ngác không biết lớp 6C đứng ở vị trí nào thì bỗng có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi và vang lên giọng nói dịu dàng:

- Con là học sinh lớp 6 phải không?

Tôi quay lại và đáp lí nhí:

- Thưa cô vâng ạ. Nhưng con không biết lớp con tập trung ở đâu...

- Thế con học lớp nào?

- Thưa cô, con học lớp 6C.

Nghe xong, cô liền nhẹ nhàng dắt tay tôi lách qua đám đông đang đứng xếp hàng và cô dẫn tôi đến lớp mới. Trước khi đi, cô dặn cả lớp:

- Các con đứng ở đây lát nữa sẽ có các anh chị dẫn con vào sân trường để khai giảng.

Giọng nói của cô thật ấm áp nhẹ nhàng. Có bạn nào đó nói:

- Ôi cô hiền quá. Ước gì cô là cô giáo chủ nhiệm của chúng mình.

Và buổi khai giảng trôi qua êm đẹp, chúng tôi được dẫn về lớp, suốt buổi hôm đó tôi nhớ mãi hình ảnh cô giáo, người đầu tiên đã mỉm cười chào đón tôi vào lớp 6. Và tôi cũng thầm mơ ước cô sẽ là giáo viên chủ nhiệm của lớp tôi.

Và thật vui sướng khi chúng tôi thấy cô bước vào lớp, sau khi mỉm cười chào chúng tôi cô nói:

- Cô tên là Tâm, cô sẽ chủ nhiệm và đồng thời là giáo viên dạy các em môn văn trong năm học này.

Cả lớp chẳng ai bảo ai mà một tràng pháo tay bỗng nổ ra ròn rã.

Tôi vô cùng sung sướng khi cô Tâm là giáo viên chủ nhiệm mới của mình. Trong tôi đã phần nào bớt đi cảm giác rụt rè khi thấy cô chẳng khác nào người mẹ hiền của mình.

Buổi học đầu tiên cũng là tiết học đầu tiên của chúng tôi là tiết văn, đây là môn mà tôi thích nhất. Tôi hồi hộp mong đợi và khi trống vào lớp đã điểm cô giáo bước

vào lớp. Hôm nay cô mặc chiếc áo màu xanh da trời một màu xanh gọi cho tôi cảm giác mát mẻ và dịu dàng.

Sau khi cả lớp đứng dậy chào cô giáo, cô cũng mỉm cười chào lại chúng tôi. Và cô bắt đầu vào bài giảng. Tôi còn nhớ tiết học văn đầu tiên ấy cô giảng cho chúng tôi nghe truyền thuyết Con rồng cháu tiên.

Bắt đầu vào bài giảng, cô đọc mẫu cho cả lớp nghe, giọng cô thật truyền cảm khiến chúng tôi đều như bị cuốn vào câu chuyện.

Giờ giảng của cô cũng thật cuốn hút, bằng giọng nói truyền cảm và những dẫn dắt cô đã đưa chúng tôi trở về thời xa xưa. Khi giảng cô thường xuyên đưa ra tro chúng tôi những tình huống hay để chúng tôi tự suy nghĩ và sau đó cô còn đối thoại, trao đổi với chúng tôi, việc làm đó khiến chúng tôi bớt đi khoảng cách cô trò, hơn thế chúng tôi còn có dịp thể hiện những suy nghĩ của mình. Trong lúc cô giảng bài tôi chợt nhận ra cô rất xinh đẹp. Cô có nước da trắng mịn màng, dáng người thon thả, cân đối, đôi mắt đen lúc nào cũng nhìn chúng tôi đầy trìu mến, mỗi khi cô giảng đôi mắt ấy càng trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết và tôi còn nhận thấy cô hàm răng trắng và đôi môi đỏ mọng, cô luôn mỉm cười trong lúc giảng bài. Chúng tôi nghe như nuốt lấy từng lời cô nói, trong đầu mỗi đứa lại thấy hiện lên hình ảnh một trăm người con của Lạc Long Quân và Âu Cơ đang cùng nhau xây dựng đất nước. Và chúng tôi hiểu rằng tất cả chúng ta đều có chung một cội nguồn, đều là anh em một nhà do đó cần phải biết yêu thương giúp đỡ nhau những lúc khó khăn hoạn nạn. Để chúng tôi hiểu rõ ý nghĩa của câu chuyện, trong lúc giảng bài cô luôn lấy những ví dụ trong lịch sử nhất là qua hai cuộc kháng chiến chống Pháp và Mỹ. Cô nói rằng chính tinh thần đoàn kết đã giúp chúng ta chiến thắng được mọi kẻ thù.

Và tôi chợt hiểu lớp 6C này cũng chính là một ngôi nhà nhỏ, tôi bỗng thấy gần gũi với các bạn hơn.

Càng về cuối giờ bài học càng giúp cho tôi hiểu sâu sắc hơn những gì cô giảng. Mãi nghe cô giảng có bạn còn quên cả chép bài, có bạn còn cứ ngồi chờ cô đọc cho chép, hiểu được cách học của chúng tôi còn xa lạ với cách học của cấp hai, cô đã ngừng giảng một lát và nói sơ qua về cách ghi chép bài ở cấp 2.

Lời cô nói rất chân tình, cô còn chỉ cho tôi bí quyết học văn sao cho giỏi.

Buổi học hôm đó kết thúc trong sự tiếc nuối, nhiều bạn chẳng muốn rời khỏi lớp vì muốn được nghe cô nói chuyện thêm. Giờ giảng của cô thật sự ấn tượng và để lại trong tôi những suy nghĩ về tinh thần đoàn kết.

Trước tấm lòng nhiệt tình và yêu thương của cô chúng tôi thầm hứa sẽ học thật tốt để nụ cười của cô luôn nở trên môi. Và tôi rất mong đến giờ giảng văn của cô, bởi giờ giảng của cô rất cuốn hút, đem lại cho chúng tôi những bài học quý giá về tình thương yêu, về cuộc sống.

***Đề bài: Tả lại không khí buổi trao đổi kinh nghiệm học tập ở lớp em.**

***Bài viết**

Giờ đây cả lớp em phải cảm ơn cô chủ nhiệm, cảm ơn bạn Hoàng, Yến Linh và Tuấn Anh nhiều lắm. Bốn người đã thấp sáng trở lại cho lớp em niềm tự tin và những ước mơ trong học tập. Mọi chuyện bắt đầu từ hơn một tháng trước đây khi không khí

học tập của lớp em tự nhiên trầm hẳn. Thế rồi tất cả đã đổi thay từ hôm trao đổi kinh nghiệm học tập ngày hôm ấy.

Không hiểu lý do tại sao từ hơn một tháng trước đây, phong trào học tập của lớp em tự nhiên xuống dốc nhanh chóng. Cô chủ nhiệm và các bạn trong lớp đều cảm thấy rất buồn lòng nhưng còn chưa biết nên giải quyết ra sao. Trong lúc cả lớp gần như chìm hẳn thì may thay còn có Tuấn Anh, Hoàng với Yến Linh - ba cây tiếng Anh, Toán và Văn của lớp. Sau một tuần tìm hiểu kỹ nguyên nhân, cô chủ nhiệm lớp em kết luận: lớp đang thiếu một phương pháp học tập phù hợp và khoa học. Thế là cô quyết định: giờ sinh hoạt cuối tuần sẽ chuyển thành buổi toạ đàm học tập.

Phải công nhận, từ khi lên học ở cấp hai, chúng em thấy cả phương pháp và hình thức học tập đều thay đổi rất nhiều. Chính vì thế mà có nhiều bạn vô cùng lúng túng và đó là nguyên nhân khiến nhiều bạn trong chúng ta học hành sút kém. Hôm ấy bao băn khoăn thắc mắc trong lòng được chúng em giãi bày hết cả. Cô giáo chủ nhiệm đã tận tình trả lời chi tiết từng câu hỏi khiến chúng em cảm thấy rất vui lòng. Nhưng có lẽ điều bổ ích nhất trong ngày hôm ấy là chúng em đã được nghe những kinh nghiệm học tập rất thực tế của Hoàng, Yến Linh và Tuấn Anh.

Hoàng sôi nổi cho biết: "Các bạn muốn học tốt các môn tự nhiên nhất là môn Toán thì phải cố gắng rèn cho mình một thói quen làm việc nghiêm túc với một tư duy khoa học. Hãy hoàn thành, ít nhất là những bài tập đã được thầy giao đừng bao giờ ngại khó cả. Bài khó, các bạn hãy chủ động hỏi bạn bè, thầy cô. Nếu ngại thì không bao giờ các bạn thành công".

Tiếp theo lúc ấy, Yến Linh lại cho chúng tôi những kinh nghiệm về học văn và các môn xã hội, những mẹo vặt trong việc học thuộc lòng lập ý, viết văn... Tựu trung lại để học tốt các bạn phải chú ý đọc kỹ, đọc nhiều, đọc rộng. Đọc không phải chỉ để hiểu bài học của chúng ta mà đọc còn giúp chúng ta học được cách viết văn của họ. Đọc để mở rộng vốn từ, để *Bài viết của chúng ta phong phú và sinh động hơn lên. Muốn học tốt văn hãy bắt đầu từ việc viết ngắn nhưng phải đúng và đặc biệt không bao giờ được ẩu. Bạn nào có tính ẩu, rất khó có thể học được văn hay. Yến Linh nói đến đây nhiều bạn mới giật mình trong đó có cả tôi. Ngay quyển vở ghi văn, mặc dù mẹ vẫn thường xuyên nhắc nhở mà có lúc nét chữ của tôi còn nguệch ngoạc.

Bài phát biểu cuối cùng là của Tuấn Anh, một cây Tiếng Anh của lớp. Thú thực để học tốt môn ngoại ngữ Tuấn Anh nói, các bạn cần nhất là sự tự tin và chăm chỉ. Tâm lý ngại học tiếng nước ngoài khiến nhiều bạn chưa ra trận đã đầu hàng. Còn nữa vốn từ của các bạn không thường xuyên được bổ sung. Vì ngay phần từ vựng cô cho trên lớp, chúng ta cũng không tự tập viết thường xuyên. Ngữ pháp tiếng Anh dù dễ hơn tiếng Việt nhưng nếu không chú ý, các bạn cũng rất dễ bị nhầm. Nhiều bạn học tiếng Anh mà cứ ngỡ như mình đang ghép câu tiếng Việt...

Buổi trao đổi hôm đó kết thúc vào lúc quá trưa nhưng chúng em chẳng ai thấy đói và mệt cả bởi ai cũng được cởi mở về mặt tinh thần. Quả đúng như lời cô chủ nhiệm: "Để học tốt ai cũng phải đi từ những phương pháp nhất là phương pháp phù hợp với mình". Và điều chúng em mừng nhất là ngay sau đó không lâu, lớp em đã trở lại tốp đầu trong phong trào học tập của trường.

***Đề bài: Tả lại một buổi lao động của trường em.**

***Bài viết**

Chủ tịch Hồ Chí Minh từng nói: "Vì lợi ích mười năm phải trồng cây, vì lợi ích trăm năm phải trồng người". Lời căn dặn của Bác đến tận ngày nay vẫn được các thế hệ con cháu nối tiếp noi theo. Trường của em là một ngôi trường mới, mọc lên trên một nền đất rộng. Ngôi nhà ba tầng đẹp đẽ nhưng lại chưa có cây xanh. Chính vì thế mà mùa xuân trước, trường em đã tổ chức một buổi lao động trồng cây nhằm tạo cảnh quan xanh sạch đẹp cho trường. Buổi lao động đầy ý nghĩa với khí thể vui tươi đã để lại trong em một ấn tượng khó phai.

Theo kế hoạch của nhà trường, mỗi lớp chúng em được giao trách nhiệm trồng và chăm sóc một chục cây xanh. Bồn cây của lớp nào đẹp và xanh tốt nhất sau một năm sẽ được nhà trường khen tặng và gắn biển đề kỷ niệm. Lớp em hưởng ứng ngày tết trồng cây hào hứng, sôi nổi vô cùng. Bạn Hoài Anh vui vẻ đứng lên xin phép cô chủ nhiệm rồi phân công nhiệm vụ cho từng tổ, tổ lại phân công đến các bạn đội viên. Bạn thì xin được mang cây, bạn mang dụng cụ, người thì mang bình tưới nước, bạn mang phân bón..

Sáng hôm nhà trường tổ chức lễ ra quân, lớp em cùng hơn hai mươi lớp khác xếp hàng thẳng tắp nghe thầy hiệu trưởng nói về ý nghĩa của việc trồng cây. Sau khi nhận nhiệm vụ, chúng em toả đi những khu vực được giao. Hoài Anh nhanh nhẩu, nhiệt tình và gương mẫu ra tay trước. Bạn cuốc liền một mạch để tạo khuôn hình cho hố cây thứ nhất. Thế là, cứ như vậy, cả lớp chia nhau cuốc đủ mười hố trồng cây. vừa cuốc đất, các bạn nam vừa vui vẻ trêu nhau. Có bạn còn cao hứng đọc bài ca vỡ đất. Đến lượt các bạn nữ nhanh tay tra phân bón lót cho cây. Các bạn chu đáo thật. Trước đó một ngày các bạn còn cử nhau đi hỏi cô giáo dạy sinh để chọn lượng phân vừa đủ tránh cho cây khỏi chết.

Khâu chuẩn bị đã xong, bọn lớp trưởng mời cô chủ nhiệm đặt trồng cây trước nhất. Cô chọn một cây bàng rất nhỏ, đặt xuống hố cây rồi nói:

- Hôm nay cô trò mình trồng cây bàng này, có lẽ phải đến lúc các em đã ra trường nó mới cho tán được. Lúc ấy, trong những ngày hè, thế hệ sau của các em sẽ được hưởng những tán bàng mát rượi. Các em biết không. Đó chính là cái lợi ích mười năm mà ngày xưa Bác kính yêu của chúng ta đã dạy.

Rồi cô vón đất thật nhỏ, vun vào gốc cây.

Chẳng mấy chốc, hàng cây của lớp em đã được trồng xong. Một hàng dài đủ loại, bàng, sấu, bằng lăng, hoa sữa,... các gốc cây được tưới nước cẩn thận cho đủ ẩm rồi các bạn mới ra về. Trong lòng các bạn hôm ấy ai cũng vui tươi phấn khởi.

Mới đó mà một năm học đã đi qua. Hàng cây lớp em trồng đã tốt và xanh mướt. Lớp em cũng rất tự hào khi được nhà trường chọn một cây hoa sữa để gắn biển đề kỷ niệm. Thời gian vẫn trôi qua, hàng cây trước lớp đã trở thành một kỷ niệm không phai đối với mỗi bạn lớp em. Bây giờ chúng em đã hiểu rõ hơn lời dạy của Bác ngày xưa có ý nghĩa biết nhường nào.

***Đề bài: Viết thư cho bạn, tả lại cảnh đẹp của trường em.**

***Bài viết**

Hùng thân mến!

Dạo này cậu có khoẻ không? Mình nhớ từ lần về quê ấy đến giờ có lẽ cũng đã đến một năm. Chắc cả cậu và quê mình đổi thay nhiều lắm. Cậu cho tớ gửi lời hỏi thăm tới tụi bạn cùng quê mình nhé. Hùng à! Tụi mình vừa mới chuyển ra trường

mới đây. Ngôi trường cũ đã bị phá rồi. Trường mới đẹp và trang trọng lắm.

Trường mới của chúng mình được xây trên một khu đất rộng gần quốc lộ. Trường gồm hai khu chính: khu lớp học và khu hiệu bộ, chưa kể khu nhà xe và khu tập thể của cán bộ giáo viên. Nhà hiệu bộ với các phòng bạn được thiết kế hiện đại và sang trọng, có phòng vi tính, phòng thí nghiệm và thư viện, lúc nào cũng luôn sẵn sàng chào đón các bạn học sinh yêu tri thức và khoa học. Khu lớp học có hai dãy nhà cao tầng nằm đối diện nhau với gần bốn chục phòng. Phòng học nào cũng gọn gàng ngăn nắp và được trang bị khá đầy đủ tiện nghi.

Nhưng cậu biết không, điều mà bọn mình cảm thấy hài lòng nhất ở khu trường mới là tổng thể khuôn viên thẩm mỹ. Khách đến trường, sau khi bước qua cổng chính sẽ cảm thấy rất ấn tượng khi được chiêm ngưỡng khu công viên của trường mình. Đó là một tiểu khu hình tròn được tạo bởi những bồn hoa và những hàng ghế đá. Khu công viên được bác lao công chăm sóc rất tận tình nên chẳng lúc nào thiếu vắng sắc hoa. Sân trường mình không giống như những trường bên cạnh. Phần lối đi thẳng vào khu hiệu bộ được dành cho đủ lớn, còn lại được chia thành những hàng thẳng tắp trồng toàn cây xanh. Đây thật sự là một ấn tượng rất riêng của trường mình. Chẳng thế mà, mỗi khi tập trung, chúng mình lại có cảm giác như đang được ngồi dưới những gốc cây râm mát.

Sâu vào bên trong, trước đại sảnh của khu hiệu bộ là hai hàng cau vua thẳng tắp dang vươn mình lên cao. Phía dưới điểm đều những bồn cây cảnh được cắt tỉa tỷ mỉ trông rất đẹp. Ấn tượng nhất là dù ở ngay giữa thủ đô nhưng trường mình vẫn trồng được hai cây mai tứ quý. Đến mùa xuân chắc chúng mình sẽ có dịp ngắm những cánh mai vàng ngay giữa thủ đô. Trông xen giữa hai bồn cây cảnh ven đại sảnh là hai cây lộc vừng khá lớn. Vào mùa này cây lại rải xuống những chùm hoa đỏ tía trông thật là đẹp mắt.

Thế đấy Hùng ạ! So với ngôi trường cũ của mình, nơi mà cậu đã có dịp tới thăm thì ngôi trường hiện đại đẹp hơn gấp mấy lần. Những gì mình kể cho cậu hôm nay cũng chỉ nói lên được phần nào cảnh ấy. Mình tin chắc rằng khi nào cậu đến thăm, cậu sẽ thấy trên thực tế nó còn hấp dẫn hơn. Từ khi ra trường mới phấn khởi tụi mình càng học tập tốt hơn. Mà năm nay, tớ cũng sẽ đi thi học sinh giỏi môn Toán cho trường Hùng ạ!

Thôi! có lẽ trong một thời gian ngắn ngủi mình không thể kể cho cậu nghe nhiều hơn những điều thú vị của trường mình. Trước khi dừng bút, mình chân thành mời cậu ra thủ đô lần nữa thăm mình và bố mẹ. Mình hứa, ngày đó mình sẽ là tình nguyện viên đưa cậu đi thăm khắp ngôi trường mới. Thôi chào cậu nhé. Chúc cậu ngày càng học giỏi hơn

Bạn thân